

Bình Hoa

Contents

Bình Hoa	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	4
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4	8
5. Quyển 1 - Chương 5	10
6. Quyển 1 - Chương 6	12
7. Quyển 1 - Chương 7	14
8. Quyển 1 - Chương 8	16
9. Quyển 1 - Chương 9	18
10. Quyển 1 - Chương 10	20
11. Quyển 1 - Chương 11	22
12. Quyển 1 - Chương 12	24
13. Quyển 1 - Chương 13	26
14. Quyển 1 - Chương 14	28
15. Quyển 1 - Chương 15	30
16. Quyển 1 - Chương 16	32
17. Quyển 1 - Chương 17	33
18. Quyển 1 - Chương 18	35
19. Quyển 1 - Chương 19	37
20. Quyển 1 - Chương 20	39
21. Quyển 1 - Chương 21	42
22. Quyển 1 - Chương 22	43
23. Quyển 1 - Chương 23	45
24. Quyển 1 - Chương 24	48
25. Quyển 1 - Chương 25	49
26. Quyển 1 - Chương 26	52
27. Quyển 1 - Chương 27	54
28. Quyển 1 - Chương 28	56
29. Quyển 1 - Chương 29	58
30. Quyển 1 - Chương 30	60
31. Quyển 1 - Chương 31	62
32. Quyển 1 - Chương 32	65
33. Quyển 1 - Chương 33	67
34. Quyển 1 - Chương 34	69
35. Quyển 2 - Chương 35	71
36. Quyển 2 - Chương 36	73
37. Quyển 2 - Chương 37	75
38. Quyển 2 - Chương 38	77
39. Quyển 2 - Chương 39	79
40. Quyển 2 - Chương 40	81
41. Quyển 2 - Chương 41	83

42. Quyển 2 - Chương 42	85
43. Quyển 2 - Chương 43	87
44. Quyển 2 - Chương 44	89
45. Quyển 2 - Chương 45	90
46. Quyển 2 - Chương 46	92
47. Quyển 2 - Chương 47	94
48. Quyển 2 - Chương 48	96
49. Quyển 2 - Chương 49	98
50. Quyển 2 - Chương 50	100
51. Quyển 2 - Chương 51	102
52. Quyển 2 - Chương 52	104
53. Quyển 2 - Chương 53	105
54. Quyển 2 - Chương 54	107
55. Quyển 2 - Chương 55	109
56. Quyển 2 - Chương 56	111
57. Quyển 2 - Chương 57	113
58. Quyển 2 - Chương 58	115
59. Quyển 2 - Chương 59	117
60. Quyển 2 - Chương 60	119
61. Quyển 2 - Chương 61	121
62. Quyển 2 - Chương 62	123
63. Quyển 2 - Chương 63	125
64. Quyển 2 - Chương 64	127
65. Quyển 2 - Chương 65	128
66. Quyển 2 - Chương 66	130
67. Quyển 2 - Chương 67: Phiên Ngoại 1	132
68. Quyển 2 - Chương 68: Phiên Ngoại 2	134
69. Quyển 2 - Chương 69: Phiên Ngoại 3	135
70. Quyển 2 - Chương 70: Phiên Ngoại 4	140

Bình Hoa

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại đô thị, minh tinh, nhất thụ nhất công, HECặp đôi: Lược tra công Tần Trí Viễn x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-hoa>

1. Quyển 1 - Chương 1

Rào.

Cố Ngôn ngâm người trong nước lạnh đã lâu, khi trời lên cảm thấy từng trận choáng váng, ngay cả tiếng hô “cất” của đạo diễn cũng trở nên xa xôi dị thường, mơ hồ nghe không rõ.

Trợ lý mới Tiểu Trần đưa cái khăn lông lớn qua, vừa quần lấy thân thể ướt sũng của hắn và hưng phấn reo: “Anh Ngôn, đạo diễn Hà nói cảnh này xong rồi.”

Thanh âm kia quá mức vang dội, khiến người ta đau tai.

Cố Ngôn liếc mắt, nhẹ “Ừ” một tiếng, mang theo chút giọng mũi. Hắn sớm đã ướt nhẹp, bọt nước theo hai má trắng nõn rơi xuống, ánh đèn chụp chiếu vào, gương mặt trong suốt như sáng lên, đẹp đến rung động

lòng người.

Kì thực, tướng mạo Cố Ngôn cũng không nữ khí, nhưng đôi mắt to đen, mũi thẳng, ngũ quan tinh xảo hợp cùng một chỗ, chỉ có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung.

Sắc đẹp trước mặt, ai lại không yêu thích?

Ngay cả đạo diễn cũng quên mất diễn xuất tẻ của hắn lúc trước, vội gọi người kéo hắn từ trong nước lên, động viên mấy câu đúng mực.

Cố Ngôn trước sau trầm mặc ít lời, xác định phần diễn của mình hôm nay đã kết thúc, chào hỏi đạo diễn, quần khăn lông về phòng nghỉ.

Tiểu Trần vội vàng đi theo, nói không ngừng nghỉ: “Anh Ngôn, sắc mặt đạo diễn Hà vừa rồi thật khó coi, em còn tưởng ông ấy sẽ nổi giận cơ... nhưng mà anh ngâm mình trong nước lâu như vậy sẽ không bị bệnh chứ? Trở về tốt nhất là ngâm nước ấm, nếu không...”

Cố Ngôn cũng không để ý tới tiếng ầm ĩ của cậu ta, chậm rãi thay đồ, vừa lau tóc vừa dọn đồ, còn thuận tay cầm lấy tờ tạp chí giải trí trên bàn xem mấy lần.

Tạp chí bây giờ vì lượng tiêu thụ, bất quá ngày càng thái quá, kì trước còn có tin nam minh tinh nào đó có con riêng học trung học, kì này lại là nữ minh tinh liên tiếp lên hình, bị truy đuổi liên tục, hư hư thực thực việc có phải là tình nhân mới của lãnh đạo cấp cao trong công ty giải trí. Miêu tả sinh động, lại thêm bức ảnh mờ ảo, cứ như thật vậy.

Tình nhân mới?

Cố Ngôn nheo mắt, vội thả tay ném tạp chí về chỗ cũ, nói với tiểu Trần: “Tôi chốc nữa có việc, phải đi trước, mình cậu về công ty.”

“Vâng, vâng, vâng.”

Tiểu Trần tuy rằng dài dòng, nhưng cũng may rất nghe lời, vẫn lẻo đẻo theo sau Cố Ngôn.

Lúc đi tới cửa, Cố Ngôn đột nhiên dừng bước.

Tiểu Trần thiếu chút nữa va phải lưng hắn, vội hỏi: “Anh Ngôn, sao vậy?”

“Di động... quên ở phòng nghỉ.” Chỉ là vài cái tin đồn trên tạp chí ấy vậy lại khiến hắn phân tâm.

Di động của nghệ sĩ tuyệt không thể để linh tinh, không đợi Cố Ngôn ra lệnh, tiểu Trần liền xung phong nhận việc: “Em đi lấy!”

Nói chưa dứt lời đã quay người chạy mất.

Tới nơi, thấy cánh cửa phòng nghỉ khép hờ, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện. Thanh âm có nữ có nam, tiểu Trần nhận ra trong đó có giọng của diễn viên phụ trong phim, là nữ diễn viên lúc này diễn cùng Cố Ngôn, làm anh hơn 10 lần NG.

“... còn nói đại minh tinh cái gì, không nghĩ tới diễn xuất tẻ như vậy, cũng may đạo diễn Hà tu dưỡng tốt, không có lật bần.”

“Ha ha, cô không biết anh ta nổi danh là bình hoa sao? Cho dù là nhân vật nào, diễn xuất đều là một giọng điệu, người ta là có kim chủ chống lưng, phim nào chả làm diễn viên chính.”

“Chẳng qua là có khuôn mặt đẹp mà thôi.”

“Xì, cô sao biết không phải là công phu trên giường của anh ta tốt?”

Tiếp đó là một tràng cười.

Tuy rằng không chỉ tên nói họ, nhưng là đứa ngốc cũng hiểu là đang nói ai.

Tiểu Trần tuổi còn nhỏ, thời gian làm trợ lí lại ngắn, chưa từng gặp qua chuyện như này, nhất thời đứng ngây giữa cửa, không biết tiến lui ra sao. Đang lúc tay chân luống cuống, bỗng có một bàn tay lướt qua bờ vai cậu, nhẹ đẩy cánh cửa phòng nghỉ ra.

Đám người bên trong đứng hình, tiếng cười liền ngưng bật.

Cố Ngôn ôm tay đứng cạnh cửa, tóc vẫn ẩm ướt: “Di động đâu?”

Tiểu Trần ngơ ngác: “Còn, còn chưa lấy.”

Cố Ngôn gật đầu, không nhìn biểu tình xấu hổ của mọi người, lập tức đi vào cầm lấy di động của mình, sau đó nhìn khắp bốn phía, gương mặt anh tuần hiện lên nét cười: “Không quấy rầy, các vị tiếp tục.”

Dứt lời, thoải mái kéo tiểu Trần rời đi.

Phong độ tốt không chê vào đâu được.

Tiểu Trần mãi lâu sau mới lại lại tỉnh thần, lo sợ hỏi: “Anh Ngôn, anh, anh không giận sao?”

“Giận cái gì?” Cố Ngôn suy nghĩ, như chợt nhớ tới cái gì, nói: “Ý cậu là đoạn bọn họ bảo tôi công phu trên giường tốt ấy hả? Ừ, tôi cũng thấy dùng từ đơn giản quá, ít nhất nên thêm hai ba từ miêu tả nữa.”

“...”

Tiểu Trần nhất thời không biết nói gì, mắt thấy thần sắc Cố Ngôn vẫn như thường, thật sự không biết cái này có tính là cười lạnh không, vâng vâng rồi không dám lên tiếng nữa.

Cố Ngôn hôm nay không lái xe, đứng ở cửa lớn gọi điện, không lâu sau, có một chiếc xe màu đen che rèm chậm rãi vòng từ cổng vào. Xe dừng, lái xe đi xuống mở cánh cửa phía sau.

Cố Ngôn hướng tiểu Trần vẫy tay, khom người ngồi vào xe.

Tiểu Trần cuối cùng cũng nhận ra vị ngồi trong xe là đại lão bản của công ty, theo góc nhìn của cậu, chỉ thấy một người đàn ông ngồi bên trong xe. Người nọ mặc tây trang, cà vạt, áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt trong bóng tối có chút mơ hồ, nhưng ngón tay thon dài hữu lực, nắm chặt lấy tay trái Cố Ngôn.

Cố Ngôn cũng không giãy ra.

Ngược lại, hần nhếch nhếch khóe miệng, giống tình nhân dịu dàng nhất, ngọt ngào nhất, chậm rãi cười rộ lên.

“Rầm!”

Cửa đóng lại, xe nghiêng ngang mà đi.

Tiểu Trần âm thầm tắc lưỡi, nghĩ, mấy người ở phòng nghỉ nói cũng không sai.

Kĩ năng diễn tẽ thì có liên quan gì chứ?

Chỉ cần bên ngoài diễn thấy vui vẻ, thế là đủ.

2. Quyển 1 - Chương 2

Cố Ngôn lạnh lùng đang mỉm cười.

Hần ung dung ngồi trong xe, khóe miệng nhếch lên với độ cong đã tập luyện vô số lần trước gương, tuyệt đối hoàn mỹ. Để giành lấy niềm vui nơi kim chủ, đương nhiên phải tận tâm tận lực diễn cho tốt cái vai bình hoa.

Tần Trí Viễn quả nhiên hài lòng hết sức.

“Tóc sao lại ướt vậy?” Ngón tay thon dài xẹt qua thái dương Cố Ngôn, nhẹ nhàng gây lổn tóc đen, giọng nói trầm thấp, mọi loại khí tức triền miên.

Cố Ngôn thả lỏng thân thể, phối hợp nhắm mắt lại: “Mới vừa chụp xong phân cảnh tự sát ở phòng tắm.”

“Mệt à? Tôi đưa em về nhà.”

“Không cần, khó có được ngày anh rảnh.”

“Tôi ngày mai nghỉ.” Tần Trí Viễn cúi đầu cười, ghé vào bên tai Cố Ngôn nói, “Đêm nay có thể cùng em nghiêm túc cả đêm.”

Cố Ngôn mở to mắt nhìn hắn, hỏi: “Đại lão bản không cần nhặt lí vụn kị sao?” (1)

(1) Xuất xứ từ Thượng thư · Cao Đào Mộ Thư: “Cần cần nghiệp nghiệp, nhất nhật nhị nhật vạn ky.” ý chỉ hàng ngày phải xử lí nhiều công việc khó khăn, rất bận rộn, đồng nghĩa còn có cụm từ: thức khuya dậy sớm, toàn lực ứng phó.

“Mới từ nước ngoài về, vẫn bị lệch múi giờ.”

Cố Ngôn lập tức nhớ tới ảnh chụp trên tờ tạp chí kia.

Có người giống ư?

Hay là gã học được thuật phân thân rồi?

Nhưng mà Cố Ngôn cũng không nói thẳng ra, khéo léo cười một cái.

Tần Trí Viễn tự nhiên ôm lấy thắt lưng hắn, trước tiên bảo tài xế quay đầu xe, sau đó gọi điện thoại hủy hẹn ở nhà hàng đã đặt trước, cúi đầu hỏi hắn chiều muốn ăn gì.

Ài, người đàn ông này chính là ôn nhu chăm sóc như thế, rõ ràng gã tiêu tiền bao dưỡng tình nhân, thế mà lại còn làm được khéo như thế, cẩn thận như thế, làm cho người ta không thể nói một câu không tốt.

Hơn nữa đối với từng nhân tình đều hào phóng như vậy.

Hào phóng khiến người ta nghiến răng.

Cố Ngôn tựa vào ngực Tần Trí Viễn, không nói gì, nghĩ nghĩ, thật sự có chút buồn ngủ.

Phân diện của hắn hôm nay không nhiều, nhưng cùng một màn mà diễn tới diễn lui hơn 10 lần, lại là ngâm trong nước lạnh, quả thật giày vò lắm. Cho nên bên này kim chủ còn đang nói ngon ngọt thì bên kia hắn đã ngáp liên tục, mơ màng chìm vào giấc mộng.

Trong mơ lại là cảnh diễn.

Một câu thoại rất đơn giản, không biết làm sao mà không nhớ nổi, đạo diễn tức giận muốn chết, hung hăng ném kịch bản vào mặt hắn.

Ba!

Tim Cố Ngôn thót lại, tỉnh dậy mới phát hiện xe sớm đã dừng lại, cảnh sắc ngoài trời đã tối, không phân rõ thời gian. Hắn nhớ lại chuyện lúc này, không xong không xong rồi, cái này dễ bị hồng chiêu bài lắm, vừa ngẩng đầu vừa lúc đối mặt với Tần Trí Viễn.

Khuôn mặt này không tính là câu dẫn người, chỉ là ngũ quan đoan chính, khi cười lộ lên, khóe mắt có chút nếp nhăn, bộ dạng rất ôn hòa.

Người nào đó mới từ ác mộng tỉnh lại, lại bởi vì ngâm mình trong nước lạnh đến run rẩy thực dễ dàng bị ánh mắt này mê hoặc.

Cố Ngôn đột nhiên rất muốn sờ lên mắt Tần Trí Viễn.

Hắn bình thường rất có chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm càn như thế này, nhưng hiện tại có thể lừa mình dối người, giả vờ nửa mê nửa tỉnh mà vượt tay.

Tần Trí Viễn ngồi bên cạnh Cố Ngôn đã mấy tiếng, cánh tay bị đè đến phát run, vẫn rất kiên nhẫn mặc cho ngón tay lạnh lạnh của hắn sờ lên mắt, hỏi: “Bữa tối muốn ăn gì?”

Cố Ngôn hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nửa tháng.”

Mặc kệ vội vàng thật hay giả, xuất ngoại thật hay giả, bọn họ không gặp mặt suốt nửa tháng, đây là sự thật.

Ánh mắt Tần Trí Viễn lập tức trở nên thâm thúy, cắn lên cổ tay tuyết trắng của Cố Ngôn. Vừa mới bắt đầu còn dùng sức, sau lại thả lỏng, chậm rãi liếm chỗ gãi vừa mới để lại dấu răng, vẻ mặt tràn ngập hứng thú.

Cố Ngôn cảm nhận được tay vừa tê vừa ngứa, ngay cả đau đớn cũng biến thành khoái cảm, nghênh đón nụ hôn của Tần Trí Viễn.

Trong xe không gian quá mức nhỏ hẹp, ngược lại làm cho hai người gần sát nhau hơn, giống như dã thú vì dục vọng nguyên thủy, không kiêng nể gì mà dây dưa.

Cố Ngôn bị đặt lên ghế da, chân uốn một góc mất tự nhiên, thừa nhận một lần lại một lần va chạm của Tần Trí Viễn. Hạ thân truyền đến cảm giác quá mãnh liệt, làm cho hắn không kìm nén nổi tiếng thở dốc, nhớ tới cảm giác ở dưới nước, nặng nề di chuyển, hít thở không thông. Quang cảnh lần lượt điên đảo thay đổi, hắn bướng bỉnh vươn tay chạm lên mắt người nọ, sau đó cam tâm tình nguyện trầm luân.

Bọn họ ở trong xe vui vẻ xong trở lại nhà Cố Ngôn làm thêm lần nữa.

Lần này là Cố Ngôn chủ động, dùng phương thức Tần Trí Viễn yêu thích nhất, phóng đảng cười trên người gã, vừa vặn vẹo thất lưỡng vừa đùa giỡn thân thể mình, thời điểm cao trào hét lên thật to — muốn bao nhiêu vô sỉ có bấy nhiêu vô sỉ.

Xong việc, Tần Trí Viễn cảm thấy mỹ mãn nằm trên giường thở: “Sao thế? Em hôm nay hình như rất hoang dã.”

Cố Ngôn cười hỏi lại: “Ông chủ lớn không thích sao?”

Câu trả lời của Tần Trí Viễn là hôn hắn, hôn đến nỗi thân thể hai người lại nóng lên, Cố Ngôn không chút để ý nói một câu: “Nghe nói gần đây tôi thất sủng.”

“Nghe nói?” Ánh mắt Tần Trí Viễn ngừng lại, biểu tình không chút sơ hở: “Nghe ai nói?”

Cố Ngôn nhẹ nhàng nói ra tên nữ diễn viên nào đó.

Tần Trí Viễn không khỏi bật cười: “Tập chí lá cải mà em cũng tin à? Tôi cùng Đường Anna tiểu thư dùng cơm với nhau vài lần, nhưng hoàn toàn là vì công việc.”

“Nói vậy, cô ấy không phải là tình nhân mới của anh?”

Tần Trí Viễn đáp lại rất thành thực: “Hiện tại trong lòng tôi, chỉ có em.”

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, lưu lại một khoảng không đen tối, mặc người tưởng tượng.

Đây là tác phong trước sau như một của gã, Cố Ngôn trong lòng hiểu, hỏi một câu này là đủ rồi, nhiều hơn nữa chính là vượt quá giới hạn. Vô luận Tần Trí Viễn nuôi hai tình nhân hay hai mươi tình nhân thì với hắn đều tốt, chẳng liên hệ gì cả.

Hắn cũng là được bao dưỡng đầy thôi.

Ông chủ khăng khái hào phóng, khiến hắn danh lợi song thu, vì thế hắn nên thời thời nhớ thân phận của mình. Khi nào nên cười thì cười, lúc nào cần giả ngu thì giả ngu.

3. Quyển 1 - Chương 3

Cố Ngôn càng nghĩ càng buồn cười, nhin không được cười thành tiếng.

Tần Trí Viễn nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng ẩm ướt mồ hôi của hắn, hỏi: “Bộ phim em đang quay kia sắp công chiếu nhỉ? Sau đó có công tác gì nữa không?”

“Một bộ phim cổ trang, tôi diễn sát thủ mặt lạnh.” Không cần nhiều biểu tình lắm, cho nên rất thích hợp với hắn.

“Triệu Tân gần đây có kế hoạch quay phim điện ảnh mới, tôi xem qua kịch bản rồi, rất ý nghĩa, tuy rằng không đủ thương mại, nhưng nói không chừng có thể giành giải, em có muốn thử một chút không?”

Cố Ngôn không chút nghĩ ngợi: “Không diễn.”

“Khẩu khí lớn vậy?” Tần Trí Viễn không những không giận, ngược lại còn thích hắn có chút tùy hứng: “Vì lão Triệu lần trước mắng em giống đầu gỗ, nên tức à?”

Kì quái, hắn giống bạo quân sao?

Làm sao mà mỗi người đều nghĩ hắn động bất động liền tức giận.

“Đạo diễn Triệu ăn ngay nói thật, tôi làm sao tức giận được? Hơn nữa tôi chỉ diễn vai chính, anh cảm thấy đạo diễn Triệu sẽ đồng ý sao?”

Tần Trí Viễn nhớ lại bộ dạng nổi trận lôi đình lần trước của Triệu Tân, nghĩ thầm, thật sự không thể, liền nói: “Quên đi, ngủ nào.”

Dứt lời, kéo chăn đắp qua hai người, lại cố tình dém chăn cho Cố Ngôn.

Cố Ngôn chiều hôm sau mới có việc, nhưng nãy ở trong xe đã ngủ, hiện giờ làm sao cũng không ngủ được, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã gần 3h rồi. Hắn im lặng nằm trên giường, mở to mắt nghe động tĩnh bên cạnh, đánh giá Tần Trí Viễn đang ngủ, mới đứng dậy mặc quần áo, đến phòng khách rót nước uống.

“Brừ...”

Lúc về phòng, tiếng di động vang lên, ngay cả đám quần áo ném xuống đất cũng hơi hơi chấn động.

Cố Ngôn sợ nhất nửa đêm nghe điện thoại, trên cơ bản là chẳng có chuyện gì tốt, nhưng vẫn khom lưng, sờ soạng một hồi trong đồng quần áo, cuối cùng cũng cảm được di động của Tần Trí Viễn.

Trên đó hiện lên ba chữ Đường Anna.

Không phải tình nhân mới, thì ai nửa đêm có thể gọi điện tới được đây... hồng nhan tri kỉ? Vừa nhìn liền thấy hơn 10 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là tên Đường tiểu thư.

Cố Ngôn cảm thấy đầu có chút đau. Hắn liếc mắt nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, lẳng lặng chờ ánh sáng trên di động tối đi, sau đó đem đồng quần áo từng cái từng cái chồng lên, làm như không có việc gì nhét điện thoại vào, xốc chăn lên lần nữa nằm xuống bên người Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn bị mùi thức ăn làm cho tỉnh dậy.

Vị trí bên cạnh sớm đã trống không, gã nhìn sắc trời đã sáng, cuối cùng nhớ mình tối qua quên chưa ăn cơm. Lấy quần áo bên giường mặc vào, rửa mặt chải đầu đến phòng khách không thấy thức ăn Cố Ngôn gọi mang tới, lại nghe thấy tiếng vang bận rộn trong phòng bếp.

Tần Trí Viễn đi đến cạnh cửa đứng lại, nhìn bóng dáng Cố Ngôn đi tới đi lui, thoáng có chút kinh ngạc.

Cố Ngôn không dễ dàng vào bếp.

Hắn từ nhỏ lập chí phải làm đầu bếp, trù nghệ so với diễn xuất không biết tốt hơn nhiều không, nhưng sau giấc mơ không thành, không bao giờ thấy hắn xuống bếp nữa. Theo như hắn nói thì là lười, nhưng cũng có thể lí giải là vì sợ thấy cảnh thương tình.

Trù nghệ của hắn để phí đã lâu, nhưng tay vẫn cứ thuần thục như thế, không tốn nhiều công sức, liền làm ra một bàn đồ ăn. Đầu là chút đồ ăn thông thường, màu sắc hương vị không cần phải nói, quan trọng nhất là một bát nước mì màu xanh kia. Nước dùng là lấy canh gà hầm, thêm chút chân giò hun khói, tỏa ra mùi hành thơm lừng. Gắp một đĩa, không thấy một cọng mì nào, chỉ thấy hành xanh biếc được ngắt đầu bỏ đuôi, cần một miếng, mới phát hiện mì được nhồi trong cọng hành, ăn xong lưu lại vị trong miệng, dư vị vô cùng.

Tần Trí Viễn ngồi xuống gấp thêm mấy đũa, cảm thấy ngon lắm, không khỏi hỏi: “Hôm nay làm thế nào vậy?”

Cố Ngôn cũng cầm đũa lên, “Lần trước nếm thử nhớ mãi không quên, rồi tự mình làm, vừa lúc để anh giúp tôi nếm thử xem hương vị ra sao.”

Lần trước theo Tần Trí Viễn ra ngoài ăn. Ra ngoài du lịch, đến một cửa hàng gọi món này, Tần Trí Viễn lúc ấy cảm thấy rất ngon, một bữa cơm mà khen tận hai lần.

Chỉ một chi tiết nhỏ như vậy, hẳn nhớ thật rõ.

Tần Trí Viễn giật mình nói: “Hương vị quả thật rất ngon, chỉ sợ tốn thời gian.”

Một bát mì vô cùng đơn giản nhưng nước dùng tươi ngon, mì cũng là từng sợi từng sợi nhét vào hành, vừa hao tâm lại tốn lực, cho thấy phải rất công phu.

Cố Ngôn mang theo giọng mũi “Ừ” một tiếng, nửa điểm thanh sắc cũng không lộ.

Lấy lòng ông chủ thật không dễ dàng, vừa không thể nịnh nọt, lại không thể chậm trễ, không tốn tâm tư sao được? Quả thực so với ở trường quay bị ăn mắng còn mệt hơn. Hắn làm cứ làm, từng chút một, ít nhiều cũng coi là tôn trọng nghề nghiệp.

Cũng may Tần Trí Viễn nể tình, đem bát mì ăn sạch, lại còn tiếc hận nói: “Tiếc là ít có cơ hội thưởng thức tay nghề của em.”

Cố Ngôn ngẩng đầu mỉm cười, không mở miệng nói chuyện, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang.

Tần Trí Viễn vừa rời tiện tay để điện thoại ở bên cạnh bàn, vừa quay đầu là nhìn thấy tên vị Đường tiểu thư kia.

Cố Ngôn liếc cũng không liếc, làm như không nghe thấy, một tay vẫn cầm đôi đũa, tay kia lướt qua mặt bàn, nhẹ nhàng vô cùng chạm lên mu bàn tay Tần Trí Viễn. Hắn duy trì nụ cười bên miệng, nháy nháy mắt: “Tuyệt chiêu nếu thường thể hiện, sẽ không còn thú vị nữa.”

Tần Trí Viễn suy nghĩ một chút hàm ý trong câu nói, nghiền ngẫm nhìn hắn vài lần rồi cười rộ lên.

Lại là một cuộc gọi nhờ.

Ánh sáng trên màn hình di động tắt, Tần Trí Viễn lật ngược nắm lấy tay Cố Ngôn, giọng điệu dịu dàng không thể bắt bẻ: “Em chiều đi diễn ở đâu? Tôi đưa em đi.”

4. Quyển 1 - Chương 4

Nửa tháng sau, Đường Anna tiểu thư tươi cười trên chương trình trong TV, làm sáng tỏ chuyện xấu của cô cùng người nào đó, thuận tiện tuyên truyền một chút cho bộ phim sắp tới của mình, chứng minh đầy đủ rằng bất quá lúc trước chỉ là đồn đại.

Cố Ngôn chưa thất sủng ngồi dựa ở salon, khua điều khiển nói: “Không có kỹ thuật nội dung.”

Tần Trí Viễn vừa vặn mặc xong bộ vest, tiến tới hôn lên mặt hắn: “Chỉ cần có lượng tiêu thụ là được rồi, cần gì phải kỹ thuật nội dung chứ?”

Cố Ngôn kéo lấy cà vạt của gã, đáp lễ bằng một nụ hôn nóng bỏng hơn, cười: “Cho nên, anh vì lượng tiêu thụ, không tiếc hi sinh sắc đẹp?”

“Thuần túy là công việc cần.” Tần Trí Viễn trả lời vẫn là kiểu quan liêu ấy, chỉnh lại cà vạt, “Tôi tối nay có tiệc, nhưng vẫn qua thăm em.”

Rốt cuộc là ai chăm cho ai?

Cố Ngôn lười sửa lại cách nói của gã, vẫy tay: “Lão gia đi thông thả.”

Tần Trí Viễn cười đi ra cửa.

Cố Ngôn lại tiếp tục vùi mình vào ghế, xem TV. Bộ phim hần đóng vai chính mấy hôm trước vừa công chiếu, phim mới lại chưa khởi động máy, mấy ngày nay đều nhàn nhã ở nhà. Đến giữa trưa có điện thoại của người đại diện, lúc trước có nói chuyện với bên đại diện, kêu cuối tuần này hần qua diễn thử, trước khi gác máy còn nhắc riêng rằng Tần tổng đã mất không ít công sức, mời mấy người đầu tư đi ăn vài bữa cơm, v.v...

Cố Ngôn hiểu, đây là thù lao của Tần Trí Viễn dành cho phục vụ chu đáo của hần.

Hai bên thỏa thuận xong.

Hần từng nói qua, Tần Trí Viễn rất hào phóng.

Theo thói quen, khoe miệng Cố Ngôn nhếch lên, lập tức nhớ ra ông chủ Tần không ở đây, không cần giả vờ cười.

Hần nếu không cười, cũng chỉ có một biểu tình duy nhất, bĩu môi xem TV một chút, đến tối, mới chợt nhớ nói lời cảm ơn tới Tần Trí Viễn. Nếu bữa tiệc của gã sắp tan, có thể nói được rồi, đương nhiên còn có phương pháp cảm ơn rất trực tiếp khác.

Điện thoại reo, đợi mãi mới có người nhận, không phải giọng Tần Trí Viễn.

“Alo, ai vậy?” Giọng nam trong sáng, tông không cao không thấp, là chất giọng khiến người khác thoải mái.

Người có chất giọng như vậy, Cố Ngôn thầm nghĩ, là người có bộ dạng không tồi. Hần hiểu rõ sở thích của Tần Trí Viễn, gần như có thể phác thảo diện mạo của đối phương, ai biết được? Không chừng là phục vụ phòng.

Bên kia lại hỏi tiếp vài câu.

Cố Ngôn vội cười ha ha: “Tần Tổng bây giờ không tiện nghe điện thoại ư?”

“Đúng, làm sao anh biết...”

“Không có việc gì, không có việc gì, tôi gọi nhầm số.”

Cố Ngôn không chút hoang mang cúp máy, ném qua một bên, ngồi lặng một lúc, sau đó ấn điều khiển, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục xem TV.

Tần Trí Viễn đêm nay không đến, hai ngày sau mới hẹn Cố Ngôn ăn cơm trưa. Gã không hề đề cập tới cuộc điện thoại ngày đó, Cố Ngôn đương nhiên cũng không bận tâm.

Ừm, phẩm hạnh nghề nghiệp vẫn phải có.

Cuối tuần là thời gian đi diễn thử theo kế hoạch.

Kì thật đã sơm chọn rồi, chỉ cần trên sân khấu đi tới đi lui. Cố Ngôn thay mấy bộ quần áo phong cách khác nhau, pose thêm mấy kiểu, bởi vì không cần hành động gì nên hoàn thành khá thuận lợi.

Lúc trang điểm lại, tiểu Trần chạy vào đưa cho hần nước, tạt xấu dài dòng một chút cũng không đổi: “Anh Ngôn, nghe nói bên tài trợ rất vừa lòng với ngoại hình của anh, lần này xem như nắm chắc rồi. Nhân hiệu quần áo này tuy rằng không lớn, nhưng ở lĩnh vực thiết kế lại rất mới lạ, phù hợp với khí chất của anh, em thấy...”

“Jacky!”

Tiểu Trần đang thao thao bất tuyệt đột nhiên bị một giọng nữ cắt ngang, nữ người mẫu hợp tác quảng cáo giày cùng Cố Ngôn chạy về phía cửa, lao vào lòng người đàn ông mặc vest trẻ tuổi.

“Em biết anh hôm nay sẽ đến mà!”

“Nơi công cộng, chú ý hình tượng.” Người đàn ông không kiên nhẫn lui về phía sau, giọng điệu lạnh lùng, mang theo chút kiêu ngạo vốn có: “Lúc nào kết thúc công việc, anh đưa em đi hóng gió.”

“Nhanh thôi, còn một phân cảnh chụp ngoài trời nữa.”

Bọn họ nói chuyện không chút cố kị người ngoài, nhiệt tình yêu thương bất quá – tiểu Trần ló đầu vào, kéo cánh tay Cố Ngôn, nhỏ giọng: “Anh Ngôn, đó là em trai của Tần tổng đó.”

Cố Ngôn sững sốt một chút, ngẩng đầu, cách cánh cửa thủy tinh nhìn ra, đúng là Tần Phong. Y so với Cố Ngôn nhỏ tuổi hơn, vóc dáng lại cao gầy, mặt mày anh tuấn, nhưng lại kiêu ngạo muốn chết, đến bây giờ đều là lấy khoe mắt nhìn người, chuẩn cái dáng vẻ được nuông chiều sinh hư.

Hoàn toàn bất đồng với sự tao nhã của Tần Trí Viễn.

Cố Ngôn mỗi lần nhìn thấy y đều cảm thán sự thần kì của gene.

Cố tình, Tần Phong lại cảm thấy có hứng thú với hắn, tầm mắt hai người vừa chạm, y liền bỏ lại cô người mẫu nhỏ eo thon bước lại chào hỏi Cố Ngôn.

Cố Ngôn xuất phát từ lễ phép, đành phải hướng y gật đầu: “Tần tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Đang làm việc?”

“Ừm, sắp xong.”

“Tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

Cố Ngôn nhìn cô người mẫu cách đó không xa, hỏi: “Sẽ không quấy rầy cuộc hẹn của Tần tiên sinh với bạn gái chứ?”

“Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Ánh mắt y cũng không chớp lấy một cái.

Lí do phủ nhận này của y cùng anh mình giống hệt nhau.

Cố Ngôn cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cự tuyệt: “Ngại quá, tối đêm nay không rảnh?”

“Vậy đêm mai.”

“Mỗi ngày tôi đều rất bận. Chỉ sợ Tần tiên sinh phải hẹn trước.”

Sắc mặt Tần Phong nhất thời đen thui.

Cố Ngôn làm như không thấy, vừa lúc nhiếp ảnh gia gọi hắn vào chụp, liền có lệ nói xin lỗi, rồi rời đi. Hắn vừa mới ra đến cửa, Tần Phong ở phía sau liền trào phúng: “Anh tôi gần đây chỉ lo cưng chiều người mới, đại khái không dư thời gian đến gặp anh đâu? Anh làm gì phải lãng phí thời gian vì anh ta?”

Cố Ngôn bước chậm: “Nếu như cậu nói đến Đường tiểu thư...”

“Đường Anna chỉ là nguyệt trang. Thật ra ai chẳng biết anh tôi mê mẩn một người mới ra nghề? Tiểu hồ ly kia bộ dạng khá tốt, giọng nói cũng câu nhân, anh tôi vẫn giấu kín, sợ tên đó bị phóng viên quấy rối còn cố ý tung Đường Anna ra để chắn đạn dùm.”

5. Quyển 1 - Chương 5

Cố Ngôn trầm mặc không nói.

Tần Phong tiến lên vài bước, tay đặt lên vai hắn, vút thêm miếng môi mới: “Anh tôi mấy ngày nay thường đến “Song of the Night” ăn, tối đêm nay cũng tính đi, không biết anh có hứng hay không?”

Song of the Night là câu lạc bộ thành viên tư nhân, là nơi Tần Trí Viễn thường tới.

Cố Ngôn suy nghĩ, trong lời nói của Tần Phong lần này có bảy lần thật, tám phần là giả, vì thế trong lòng đếm một, hai, ba, đếm hết trên mặt cũng đã nở nụ cười, quay đầu: “Đương nhiên.”

Vừa nói vừa nghiêng người, không dấu vết tránh bàn tay của Tần Phong: “Tôi đi trước chụp ảnh.”

Tần Phong khoanh tay ở bên cạnh chờ, cô người mẫu nhỏ biết y sửa lịch hẹn, ban đầu đương nhiên không thuận theo, nhưng Tần Phong chỉ cần nhìn mặt, liền sợ tới mức không dám lên tiếng.

Công việc kết thúc lúc trời chạng vạng.

Cố Ngôn nói với tiểu Trần vài câu liền lên chiếc xe thể thao mới của Tần Phong. Xe tốt thì tốt đấy đáng tiếc gặp đúng giờ tan tầm, trong nội thành cơ bản là không động đậy nổi, mấy lần nửa đường lại đành quay đầu.

Tần Phong tính cách thiếu gia, có chút không hài lòng viết hết lên mặt, đến khi tới nơi, sắc mặt mới tốt lên một ít.

Bồi bài trong Song of the Night đều quen biết y, vừa thấy y vào liền tiến lên cười đón, dẫn hai người vào ghế lô đã đặt sẵn. Đồ ăn ở đây cũng giống những nơi khác, không có gì mới mẻ, điểm cộng ở chỗ tình xảo đáng yêu, tất cả đều được đựng trong những chiếc đĩa nhỏ xinh, khiến khẩu vị người ăn được mở rộng.

Cố Ngôn cơ bản ăn nhiều nói ít, hần từ đầu tới cuối không nhắc đến tên Tần Trí Viễn.

Tần Phong thường đùa liếc hần mấy lần, nhin lại nhin, cuối cùng nhin không nổi, hỏi: “Anh không muốn biết chuyện về anh tôi sao?”

Cố Ngôn nhướn mày, hỏi ngược lại: “Tôi cùng Tần tiên sinh ăn cơm, liên quan gì tới Tần tổng?”

Tần Phong mất mặt, bị hần làm cho nghẹn, nửa ngày sau mới buồn bực: “Nếu anh ta mang theo tiểu hồ ly đến đây, sẽ có người cho chúng ta biết.”

Cố Ngôn gật đầu: “Đồ ăn nơi này làm không tồi.”

Tần Phong vốn định kích hần, ai ngờ hần lại bắt vi sở động, ngược lại làm mình không có cơ hội xuống tay, đành phải gọi người mở mấy chai rượu, biến đổi liên tục cho Cố Ngôn uống, đáng vẽ tôi chính là muốn thấy đáng vẽ anh say.

Cố Ngôn là người khó có thể nói từ chối, với hành động kính rượu của Tần Phong mỗi lần đều thoải mái uống hết.

Tần Phong đương nhiên uống cũng không ít. Tửu lượng của y bình thường, lúc có chút say thì cúi đầu nghịch bát lửa của mình, “Cạch, cạch” mở lại đóng, đóng lại mở. Cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa y mới ngẩng đầu.

“Cộc cộc cộc.”

Thanh âm kia chỉ vang lên ba lần, tiếp theo liền yên lặng.

Cố Ngôn đoán đây là “Thông báo”, nhưng một câu cũng không hỏi, chờ Tần Phong mở miệng trước.

Tần Phong quả nhiên không nhin được, nhìn cửa mấy lần, đột nhiên nắm lấy tay Cố Ngôn nói: “Anh so với tiểu hồ ly kia thuận mắt hơn nhiều.”

Cố Ngôn tuyệt không khiêm tốn, lập tức cảm ơn.

Tần Phong liền tiến tới gần hơn, hô hấp nóng rực phun vào tai hần: “Anh tôi là kẻ có mới nới cũ, anh một mực theo anh ta làm gì?”

Cố Ngôn thở dài, thì thầm: “Ai không có mới nới cũ? Không vứt cái cũ, là vì chưa gặp được cái tốt hơn thôi.”

Tần Phong không nghe thấy tiếng hần nói, dựa vào gần hơn, tay sờ lên mặt hần: “Tôi vẫn luôn thích anh, anh nếu theo tôi, khẳng định so với theo anh tôi tốt hơn nhiều.”

“Được chờ tôi và Tần tổng chia tay, nhất định sẽ nghĩ tới cậu đầu tiên.”

“Anh...!” Tần Phong không uống rượu đã dễ dàng tức giận, giờ rượu vào dễ nổi điên hơn: “Anh đừng có nể mặt mà không biết xấu hổ! Chẳng qua chỉ là kẻ bị anh tôi chơi đùa mà thôi, tùy thời có thể bị vứt bỏ, tôi đùa giỡn một chút không được sao?”

Nói xong, hung hăng hôn.

Mùi rượu xộc thẳng lên, Cố Ngôn muốn thở dài.

Tần thiếu gia cả ngày theo đuổi mấy cô nhóc người mẫu, ca sĩ, sao kỹ thuật hôn lại kém thế?

Tay phải của hắn bị Tần Phong nắm lấy, đành phải giật giật tay trái, đặt lên vai y, chủ động đáp lại nụ hôn kia. Hắn nhắm hờ mắt, nụ hôn nóng bỏng triền miên, thậm chí còn cuốn lấy đầu lưỡi y dây dưa.

Tần Phong vừa mới cảm thấy hưởng thụ, sau lại có chút khó thở, sau đó đầu gối như nhũn ra, không còn sức nắm tay Cố Ngôn. Chính lúc đang chìm đắm trong đó, bỗng nghe thấy “rắc”, là tiếng chai rượu bị người ta đập.

Tần Phong tỉnh rượu hơn phân nửa, trợn mắt nhìn, Cố Ngôn đang phe phẩy nửa chai rượu cười với ý, ánh sáng thủy tinh phản xạ lại sắc bén lạnh toát.

Y không khỏi lùi về phía sau mấy bước, nhưng sau lưng là vách tường, mà tay Cố Ngôn vẫn còn đang ôm lấy cổ y, tiến đến hôn tiếp. Môi càng lúc càng nóng, chai rượu vỡ kia cũng ngày càng lại gần, ở bên má y vẽ loạn khiến người ta hết hồn.

Tần Phong rất muốn giãy dụa, nhưng nãy mới uống rượu, tay chân căn bản không nghe lời, chỉ có thể kêu lên: “Anh làm gì?”

“Tần thiếu gia không phải muốn đùa giỡn với tôi sao? Tôi chơi cùng với cậu.” Cố Ngôn một bên hôn y, một bên dùng đầu gối ấn vào hạ bộ y, cho dù không cần hành động, ánh mắt kia cũng đã phong tình vạn chủng lắm rồi.

Tần Phong cảm thấy người rét run, mắt thấy bàn tay cầm chai rượu vỡ của hắn chậm chậm chuyển xuống, cuống quýt hô: “Anh đừng làm vậy! Anh còn dám động, tôi gọi người!”

“Gọi cái gì?” Cố Ngôn buồn người hỏi: “Vô lễ à?”

Tần Phong giận trừng mắt hắn, cố gắng bày ra vẻ mặt hung ác, nhưng cơ thể lại phát run.

Cố Ngôn liền “ừ” một tiếng: “Thì ra Tần thiếu gia chơi không nổi.”

Hắn tiện tay ném chai rượu đi, cẩn thận chỉnh lại quần áo nhăn nhoe cho Tần Phong, sờ soạng thiếu gia từ trên xuống dưới một lượt mới ghé vào lỗ tai y thì thầm: “Học đi, đây mới gọi là quấy rối tình dục.”

6. Quyển 1 - Chương 6

Tần Phong tức đến nỗi không nói ra lời, mặt thoát đỏ thoát trắng, rất phản kích.

Cố Ngôn hối hận đã không lấy máy ảnh ra chụp kỷ niệm. Hắn uống không ít rượu, lúc này cũng có chút văng đầu, chống bàn đứng dậy, bước ra cửa.

Cửa phòng không biết khi nào đã mở, Cố Ngôn vừa ấn, liền thấy Tần Trí Viễn đứng bên ngoài. Ông chủ Tần tây trang thẳng thớm, tóc không một lọn rối, như vừa mới từ trong phòng họp bước ra, trên mặt vĩnh viễn là nụ cười ôn hòa.

Cố Ngôn sớm đoán được là gã đến, nhưng vẫn hỏi: “Đến đây lúc nào?”

“Không tính là muộn, vừa lúc thấy em phi lễ với em trai tôi thế nào.” Tần Trí Viễn trả lời thật bình tĩnh, không giống như tức giận.

Cố Ngôn tựa đầu vào cạnh cửa, đưa tay kéo lấy cà vạt gã, hỏi: “Tần tổng có muốn thử không?”

“Em uống say.”

“Ừ, cho nên mới dám mượn rượu hành hung.”

Lúc nói xong lời cuối, người đổ về phía trước.

Tần Trí Viễn thuận tay đỡ lấy thất lưng hắn, “Chỗ này không thích hợp.”

“Tôi cực là...” Cố Ngôn liếm môi, nhìn thẳng hầu kết của gã, hận không thể há miệng ra cắn, “Phòng vệ sinh hiện tại không có ai.”

“Nếu thua thì sao?”

Cố Ngôn đưa môi lên: “Tùy anh xử lí.”

Anh mắt Tần Trí Viễn thâm trầm, nhẹ nhàng ấn đầu của hắn tới, rồi đi tới chỗ Tần Phong nói mấy câu.

Rượu lúc này mới xông lên, Cố Ngôn không nghe được bọn họ nói gì, chỉ là trước lúc đi, Tần Phong hung hăng trừng mắt với hắn. Y cố làm vẻ hung ác, ánh mắt lại hồng hồng, giống hệt con thỏ con, hại Cố Ngôn cười ha ha.

Cười xong mới phát hiện mình đang bị Tần Trí Viễn kéo đi.

Chân hắn nhẹ lướt, cứ như là giẫm lên bông vậy, vào toilet không quản có người bên trong hay không, trực tiếp dè Tần Trí Viễn lên cánh cửa.

Tần Trí Viễn hình như cười khổ một chút: “Sau này ít uống rượu đi.”

Cố Ngôn đáp ứng, sau đó dùng môi chặn miệng gã.

Bọn họ ở nơi chật hẹp làm tình.

Càng là nơi nguy hiểm dễ bị người khác phát hiện lại càng kích thích khát cầu của đối phương, Tần Trí Viễn từ phía sau tiến vào Cố Ngôn, một lần lại một lần mạnh mẽ đâm vào thân thể hắn. Cố Ngôn run rẩy không ngừng, một tay chống vách tường, một tay liều mạng che miệng mình.

Nhưng vẫn có tiếng thở dốc thoát ra, tăng thêm vị đậm mỹ.

Khi lửa nóng của Tần Trí Viễn bên trong đạt tới cao trào, nhịn không được quay mặt Cố Ngôn lại, hôn hắn. Lưng Cố Ngôn run rẩy một chút, cũng đạt tới đỉnh, ức chế không được hét lên.

Khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy hồn phách mình đều bay ra ngoài mất rồi/

Nếu như chết thế này, cũng vui lắm.

Cố Ngôn dựa vào bồn rửa mặt, vừa nghỉ ngơi vừa nghĩ như vậy.

Trên người Tần Trí Viễn còn lưu lại hơi thở hoan ái, nhưng đã thất xong cả vật, thông qua gương nhìn hắn: “Có phải là chân mềm nhũn rồi không? Đến chỗ tôi ngồi một lúc đi.”

Cố Ngôn vì mục đích này mà tới, giờ cổ tình lấy lùi để tiến, hỏi: “Có tiện không?”

Tần Trí Viễn sớm nhìn thấu tiểu xảo này, nhéo một cái trên lưng hắn, nheo mắt mỉa mai cười: “Biết còn hỏi.”

Cố Ngôn dùng nước lạnh vỗ lên hai má vẫn nóng, giả ngu bước theo.

Tần Trí Viễn cũng không truy hỏi, nắm tay hắn đi ra ngoài, đến đầu một hành lang đẩy cánh cửa gỗ ra. Gian phòng so với phòng Tần Phong đặt lớn gấp đôi, bên tay phải đặt một bàn bi-a, tay trái trên bàn đặt khay trà, trà Thiết Quan Âm được pha trong một ấm tử sa.

Mà tiểu hồ ly trong miệng Tần Phong đang ngồi trên sofa đọc kịch bản.

Đó là một cậu trai tuổi còn rất trẻ, ánh mắt sáng trong, mặc áo T-shirt rộng, lộ ra cái cổ trắng nõn, có cảm giác khí chất độc đáo, là thanh niên cương trực sáng khoái. Cậu ta vốn nửa nằm, thấy có người bước vào liền như học sinh tiểu học ngồi lại ngay ngắn, mắt to chớp chớp, thực đáng yêu.

Được nhiên một chút không khí mập mờ cũng không có.

Tần Trí Viễn là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ, khẳng định sẽ không để cho người nắm được chứng cứ gã yêu đương vụng trộm.

Gã đi qua vỗ vai cậu chàng kia, tùy ý giới thiệu: “Đây là Trương Kỳ, người mới của công ty. Cậu ấy lá gan bé lắm, tôi dẫn cậu ta ra ngoài làm quen, em sau này chỉ bảo cậu ấy nhiều một chút.”

Dứt lời lại chỉ Cố Ngôn, nói với cậu trai: “Đại minh tinh, hần là không cần tôi giới thiệu đâu nhỉ?”

Cậu chàng kia gật gật đầu, lập tức đứng lên, bước đến trước mặt Cố Ngôn, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh Ngôn.”

Cố Ngôn có chút ấn tượng với cậu ta, nhớ đây là ca sĩ thần tượng mới, nghe nói hát không tồi, ngoại hình thanh tú, khiến mấy cô nữ sinh nhỏ yêu thích.

“Anh Ngôn, em có thể bắt tay anh một chút không?” Đôi mắt to nhìn Cố Ngôn, cẩn thận nói: “Em có xem qua phim anh đóng, em, em là fan của anh.”

Cố Ngôn không có hứng thú tìm tòi xem những lời này là thật hay giả, nhìn cậu ta vài lần, phát hiện lúc cậu ta cười lộ lên, đầu hơi nghiêng một chút, bên má có lúm đồng tiền.

Đây nhất định là động tác tủ của cậu ta. Cũng giống như động tác Cố Ngôn giả vờ cười, hần biết rõ làm thế nào để khoe góc mặt đẹp nhất.

Tuổi còn trẻ như vậy, nhưng đã có chút khí thế.

Cố Ngôn bèn nắm tay cậu ta.

Hần bội phục tất cả những người có bản lĩnh, bất luận là việc trên giường hay là dưới giường.

7. Quyển 1 - Chương 7

Trương Kỳ có vẻ cao hứng lắm, có chút hưng phấn lại có chút ngượng ngập, cuối cùng vẫn là Tần Trí Viễn kéo cậu ta ngồi xuống: “Ngồi rồi nói.”

Cố Ngôn đành phải đi qua ngồi.

Hần có chút hối hận, sớm biết sẽ biến thành cuộc tọa đàm thì sẽ không đến đây. Không cách nào, ai bảo Tần tổng cứ muốn bày trò gây sức ép với thần kinh của hần cơ chứ.

Trương Kỳ thật sự nói chuyện, giúp hần rót trà, lại quán quít hỏi hần chút chuyện diễn xuất.

Cố Ngôn đáp lại sao đây? Hần căn bản không kĩ năng, trời sinh làm bình hoa, diễn đi diễn lại cũng chỉ có vài loại biểu tình, nhưng kinh nghiệm bị đạo diễn mắng thì có một đống lớn.

Tần Trí Viễn nhìn ra hần không kiên nhẫn, mở miệng giải thích: “Tiểu tử này vừa mới nhận một kịch bản, nơi nơi hỏi han ý kiến, em đừng để ý.”

Trương Kỳ vội hỏi: “Chỉ là vai phụ nho nhỏ mà thôi.”

Tần Trí Viễn đưa tay vỗ đầu cậu ta, giọng điệu không chút mập mờ, nhưng lại vô cùng thân thiết: “Rồi sẽ có lúc em là vai chính.”

Ánh mắt Trương Kỳ sấp lên lập tức, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười, thật sự là biểu cảm muốn bay lên trời, nếu không có người ngoài ở đây, chỉ sợ cậu ta đã leo lên tận đùi Tần Trí Viễn rồi.

Cố Ngôn nhìn đến phát ngấy, ở bên cạnh liên tục ngáp. Nhưng mà ngồi nghe hai người tán gẫu, biết tuổi Trương Kỳ quả thật rất nhỏ, vừa mới qua 20 mà thôi. Khó trách ánh mắt sáng như vậy, mỗi một tắc da thịt đều như thịt tươi sống vậy, làm hần nhìn không được cũng muốn sờ thử.

Cơ thể hoạt sắc sinh hương như thế, ai lại không thích chứ?

Tự nhiên lại có ý nghĩ, đàn ông đúng là động vật chuyên động dục, hai mươi tuổi thích mười tám tuổi, bốn mươi tuổi vẫn thích mười tám tuổi, tới lúc sáu mươi, yêu thích vẫn như cũ, không thay đổi.

Nghĩ đến đây, Cổ Ngôn đưa tay sờ lên khoeo mắt, phát hiện mình quả nhiên già rồi.

Hai năm nữa là ba mươi, tuyệt đối đâu không lại với mấy cậu nhóc hai mươi, nếu muốn bảo vệ địa vị hiện tại, xem ra phải xuất ra nhiều bản lĩnh hơn, chăm chỉ tập luyện trình độ nghiệp vụ.

Hắn cân nhắc rồi không khỏi liếc mắt qua chỗ Tần Trí Viễn.

Không ngờ gã cũng đang nhìn mình, trong ánh mắt hẹp dài chứa ý cười, một bên cùng Trương Kỳ liếc mắt đưa tình, một bên lén lút đưa tay qua, ở dưới gầm bàn nắm lấy tay hắn.

Này là có ý gì? Lớn nhỏ đều ăn tuốt?

Tâm tư Cổ Ngôn dao động, thầm nghĩ gã có lẽ đang tính chơi 3P, lại tự nhiên nghĩ nên dùng tư thế gì thì thích hợp.

Không ngờ Tần Trí Viễn nói tán gẫu, lại thật sự cái gì cũng không làm, cả buổi tối chỉ có ngồi hàn huyên.

Cổ Ngôn nhàm chán đến nỗi ngủ gà ngủ gật, Trương Kỳ rõ ràng là đã dựa vào sofa ngủ mất rồi, ngay cả tư thế ngủ cũng đẹp như thế, không hề có chút phòng bị, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, lông mi thật dài, giống như cánh bướm dập dờn.

Cổ Ngôn thoáng có chút tiếc hận.

Tần Trí Viễn nhìn thấy ý nghĩ trong đầu hắn, đem hắn đặt trên sofa hôn, đè trán lên trán hỏi: “Vừa rồi trong WC còn không cho em ăn no sao?”

“Tôi nghĩ Tần tổng muốn chơi trò kích thích.”

“Lúc em vô lễ với tôi còn không đủ kích thích sao?” Tần Trí Viễn cười nhẹ, tiếp tục hôn hắn: “Như vậy là đủ rồi.”

Cổ Ngôn bị hôn đến không thở nổi, không hiểu được đủ này là có ý gì. Thân thể hắn bị lệch, chạm lên đùi Trương Kỳ, phát hiện cơ thể Trương Kỳ giật giật.

Ha, thằng nhóc này hóa ra giả vờ ngủ.

Cổ Ngôn cảm thấy đùa vui lắm, liền nói với Tần Trí Viễn: “Anh đưa tiểu Trương về nhà đi.”

Cho dù hắn không nói, khẳng định gã cũng sắp xếp như vậy, cũng không thể để mỹ nhân ngủ ở nơi đầu đường đuôi phố? Dù sao đã mất tiền cơ, hắn hiện tại không thể hiện sự hào phóng dẫu dàng của mình thì đợi đến bao giờ?

Hơi thở Tần Trí Viễn còn ở bên tai, qua một hồi lâu mới ngồi xuống hỏi: “Em về kiểu gì?”

“Gọi taxi.”

“Được.” Tần Trí Viễn gạt đầu, lấy di động ra: “Tôi gọi lái xe đến đưa cậu ta về, tôi với em cùng nhau gọi taxi.”

Cổ Ngôn sửng sốt, có chút kinh ngạc.

Nhưng đại lão bản nói một không nói hai, ai dám nghi ngờ quyết định của gã?

Cho dù Tần Trí Viễn có nói gì, Cổ Ngôn vẫn giống thế, trầm y ngàn thuận. Trước lúc đi còn đưa mắt nhìn Trương Kỳ đang giả bộ ngủ, đáng tiếc lãng phí tâm tư của cậu ta.

Buổi tối di chuyển khá dễ dàng, trên đường không bị kẹt xe, về đến nhà cũng không lâu lắm. Tần Trí Viễn ngẫu nhiên cũng sẽ qua đêm ở nhà Cổ Ngôn, không đề cập đến vấn đề phát tiết tình dục, chỉ đơn giản là ôm hắn ngủ.

Nhưng đêm nay Cổ Ngôn đặc biệt không ngủ được.

Hắn có rất nhiều đêm mất ngủ như thế này, đứng lên mở cửa sổ, lại mở đèn ngủ, ngắm mấy con thiêu thân lao vào ánh đèn, một con lại một con lao vào.

Đang xem đến vui vẻ thì Tần Trí Viễn bị ánh đèn làm tỉnh giấc, đứng dậy ôm lấy thắt lưng hắn, hỏi: “Sao lại nhìn cái này?”

Cố Ngôn không quay đầu lại đáp: “Chơi vui.”

“Ngủ.” Tần Trí Viễn cọ cọ mặt hắn, mạnh mẽ tắt đèn, ôm hắn nằm xuống.

Cố Ngôn không phản kháng.

Cho dù trong bóng tối, hắn cũng muốn giống như thiêu thân kia quên mình lao vào ngọn lửa.

Lách tách lách tách...

Hắn dường như nghe thấy tiếng lửa thiêu đốt cơ thể.

Cố Ngôn im lặng nằm trong lòng Tần Trí Viễn, chậm rãi nhắm hai mắt, cảm thấy âm thanh này thật êm tai.

8. Quyển 1 - Chương 8

Mấy hôm sau phim mới bấm máy, Cố Ngôn được một kinh ngạc ngoài ý muốn.

Trương Kỳ nháy cặp mắt to, cười tủm tỉm trong phòng hóa trang chào hắn: “Anh Ngôn, mấy hôm trước cảm ơn anh chiếu cố. Khó có được cơ hội diễn cùng với anh, em thật sự thật sự rất vui.”

Cố Ngôn ừ một tiếng, trong lòng tuy kinh ngạc, ngoài miệng lại không nói gì, nhàn nhạt tán gẫu vài câu. Lúc hóa trang, mới từ tiểu Trần nghe được, Trương Kỳ được phân vai nam phụ, là em trai của nữ chính trong phim. Phần diễn của cậu ta không nhiều, diễn vai phú gia công tử trải đời chưa lâu, dễ thẹn thùng dễ đỏ mặt, vai diễn không khó mấy nhưng khiến người ta rất thích.

Trương Kỳ ra mắt không lâu, diễn vai nam phụ chính kia không có vẻ đột ngột, có thể tích lũy nhân khí, thập phần thích hợp.

Chẳng qua... sao lại cố tình cùng hắn diễn chung?

Cố Ngôn nhớ lại nội dung buổi nói chuyện hôm đó, Tần Trí Viễn quả thật có đề cập tới việc đóng phim, nơi chốn đều có kí giả đi theo, chỉ tại hắn không chịu chú ý, không phát hiện ra.

Lần này chỉ là nam phụ diễn cùng, lần sau có khi đổi thành nam chính.

Không phải giống hắn sao?

Trước kia nơi nơi làm quần chúng, xứng với cái danh bình hoa không biết diễn, ai ai cũng mắng đến nỗi tai đóng kén luôn, sau này lên giường của vị Tần tổng này, lập tức thăng cấp lên làm nam chính. Từ nay về sau hậu nhân ai cũng biết, hắn – Cố Ngôn tuyệt đối không đóng nam phụ.

Khó trách nhiều người, người trước ngã người sau đứng lên, giống như thiêu thân lao vào ánh lửa Tần Trí Viễn. Canh tranh so với làm diễn viên còn kịch liệt hơn, hắn lại không phải ba đầu sáu tay, không cần ăn được sao?

Cố Ngôn nhìn khuôn mặt anh tuấn trong gương, phản chiếu ra bộ dạng lười nhác của mình, so với lúc chụp ảnh tuyên truyền, tươi cười sáng sủa hơn nhiều so với bình thường.

Trương Kỳ đứng một góc, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ bên má, cũng cười đến nhu thuận vô hại.

Tình nhân cũ và tình nhân mới.

Tranh giành gay gắt.

Cố Ngôn không rõ Tần Trí Viễn vì sao phải làm thế, rốt cuộc là muốn thấy hắn ghen sao? Hay là muốn thấy hắn uống dấm? Hoặc có lẽ ông chủ lớn nhằm chán, kiếm trò chơi mới mẻ?

Hắn nghĩ vậy, đến tối lúc ăn cơm cùng Tần Trí Viễn, giả vờ lơ đãng nói chuyện Trương Kỳ trong đội diễn.

Tần Trí Viễn so với hắn tưởng tận hơn, lúc này bày ra thái độ giải quyết việc chung: “Tôi nghe nói cậu ta nhận kịch bản phim cổ trang, không nghĩ tới là đóng chung với em. Nhưng mà cũng tốt, cậu ta là người mới, cái gì cũng không biết, em vừa lúc tiện hướng dẫn cậu ta đi.”

“Kĩ thuật diễn tôi không dạy được, nhưng kĩ thuật trên giường có thể.” Bởi vì ở nhà, Cố Ngôn liền nhắc chân, ở dưới bàn cọ cọ lấy chân Tần Trí Viễn: “Tần tổng hi vọng tôi dạy cậu ta cái gì?”

Tần Trí Viễn hưởng thụ sự tán tỉnh của hắn, hí mắt, cười mắng: “Nói huơu nói vượn.”

“Chẳng lẽ tôi đoán sai sao? Tôi nghĩ Trương Kỳ cái gì cũng tốt, chắc là lúc trên giường giống khúc gỗ nên anh mới để cậu ta theo tôi học.”

“Không thể nào.”

“Hóa ra không à? Ừm, vừa ngoan lại vừa đáng yêu, đùa cũng vui, tôi nếu như có tiền, khẳng định cũng muốn nuôi một em như thế.”

Hắn càng nói càng thái quá, Tần Trí Viễn không tức giận, nói: “Em là đại minh tinh mà nghèo sao?”

“Ánh mắt tôi rất cao, cho nên số gửi trong ngân hàng chỉ tính là số lẻ thôi, còn ít lắm. Chờ khi nào đủ tiền, sẽ kim ốc tàng kiều.”

Tần Trí Viễn bật cười: “Nuôi một em như nào?”

Cố Ngôn im lặng, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, gương mặt xinh đẹp tiến đến gần mặt Tần Trí Viễn, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “... Anh.”

Ánh mắt Tần Trí Viễn thu lại, nhìn thẳng hắn.

Cố Ngôn ngừng một lúc nói tiếp: “Em trai anh.”

Nháy mắt trên mặt gã trống rỗng, sau đó nửa giận nửa cười, ôm lấy Cố Ngôn kéo vào lòng: “Đừng đánh ý lên em trai tôi.”

“Ừ.”

“Cũng đừng đánh ý lên Trương Kỳ.”

“Ừ.”

“Nhưng mà có thể đánh ý lên tôi.”

Cố Ngôn cười một trận, ngẩng đầu hôn cằm gã, thở dốc: “Biểu hiện trên giường của tôi coi như không tồi...”

Tần Trí Viễn lập tức hiểu ám chỉ của hắn, nhưng gã đúng chuẩn tình nhân tốt, lúc này vẫn không quên hỏi: “Bộ phim mới của em mai bấm máy đúng không? Mai có hoạt động gì không?”

Cố Ngôn hỏi lại: “Anh đêm nay muốn hay không? Một lần hay hai lần?”

Tần Trí Viễn lắc đầu, trùng hợp ghê, điện thoại vừa vắn vang lên. Không phải tiếng chuông bình thường, mà là giai điệu bản tình ca.

Cố Ngôn cười với gã: “Quả nhiên là đại ân nhân.”

Tần Trí Viễn lấy điện thoại ra nhìn một cái rồi tùy ý ném lên bàn: “Không cần để ý tới.”

Cố Ngôn ôm lấy cổ gã: “Vậy cái kia cuối cùng là một lần hay hai lần đây?”

Câu trả lời của Tần Trí Viễn là trực tiếp hôn hắn.

Cố Ngôn nhắm mắt, không nhìn lên màn hình biểu thị của điện thoại. Hắn cảm thấy hiệu suất của tối qua không tồi, bởi vì hôm sau thức dậy thất lưng hắn đau ê ẩm, vẫn là Tần Trí Viễn đưa hắn đến studio.

Trương Kỳ lúc đó đã gần như thay xong trang phục, đang tập thoại với một nữ diễn viên, mắt thấy hắn và Tần Trí Viễn xuống xe nửa điểm thái độ cũng không lộ ra, vẫn như cũ gọi anh Ngôn đến là thân. Nghĩ

giải lao cũng quần lấy hần, hỏi cái này cái kia, cứ như là sùng bái hần vậy. Những người khác trong tổ làm phim cũng thấy, nghĩ quan hệ giữa hần và Trương Kỳ đặc biệt tốt.

Giữa trưa gọi cơm hộp, Trương Kỳ bê qua chỗ Cố Ngôn ngồi. Cố Ngôn không để ý cậu ta, cậu ta cũng kệ, nhẹ cất tiếng hát.

Cố Ngôn nghe bài hát này xong trong lòng không khỏi sửng sốt.

Đó là bản tình ca với giai điệu chậm rãi, nhạc mang hơi hướm nước ngoài, mơ hồ đêm qua đã nghe ở đâu đó. Hần yên lặng nghe Trương Kỳ hát hết, đợi tiểu Trần mua đồ uống về thuận miệng hỏi.

Tiểu Trần thật không hổ là vua bát quái, lập tức gật đầu: “Nghe qua rồi, là bài hát chủ đề khi Trương Kỳ debut, tuy không thành hit nhưng cũng được xếp trong mấy bảng xếp hạng, coi như có tiếng tăm. Thật ra giọng hát của cậu ta bình thường, chủ yếu là dáng vẻ trong sáng thanh khiết, thiên chân vô tà, rất được fan nữ hâm mộ.”

Đâu chỉ là fan nữ?

Còn có người nào đó có mối nói cũ nữa.

Cố Ngôn nhếch miệng, thì thầm: “Bài hát rất êm tai, thật thích hợp làm nhạc chuông điện thoại.”

Tiểu Trần bát quái đang hăng say, hỏi: “Anh Ngôn, anh nói gì?”

“Không có gì, tôi đọc lời thoại.”

Hần khoát tay, cúi đầu nhìn kịch bản, giật mình khi nhìn thấy một câu, thầm nói ra lời.

Người khờ dại rất tàn nhẫn, kẻ đa tình thì vô tình.

9. Quyển 1 - Chương 9

Đây là phần cao trào, nam chính đoạn tuyệt với nữ chính đã nói câu này.

Vai diễn của Cố Ngôn là một sát thủ lạnh lùng, gặp gỡ thiên kim tiểu thư nhà quan phủ đang trốn nhà, dần dần từ vô tình trở nên thâm tình, tuy đã trải qua đủ loại âm mưu cùng phản bội, cuối cùng vẫn muốn nắm tay người trong lòng quy ẩn giang hồ. Đương nhiên, nội dung bộ phim là trong lúc hỗn loạn ân oán giang hồ, hoàng thất tình cừu, tóm lại là máu chó muốn chết.

Cố Ngôn căn bản chỉ tùy tay lật kịch bản, thấy những lời này rất ý nghĩa, thừa dịp buổi chiều rảnh, còn thật sự nghiền ngẫm mấy phân cảnh trọng điểm.

Phần diễn của Trương Kỳ không nhiều lắm, lúc rảnh vẫn như cũ chạy quanh hần, không nói gì liền hát bài tình ca kia, bên má lúm đồng tiền ẩn hiện, có vẻ tâm tình tốt lắm.

Thể hiện rõ ràng quá.

Cố Ngôn trong lòng biết là Trương Kỳ cố ý, nhưng nếu so xem ai nhẫn nhịn hơn, thì hần sao có thể thất bại? Chẳng những miễn cưỡng lễ phép, khi kết thúc việc còn đặc biệt tặng đối phương nụ cười mỉm.

Trên đời này liệu có bí quyết vô địch thiên hạ không?

Đương nhiên là có. Chính là cho dù anh có thua bao nhiêu lần, vẫn bảo trì trạng thái bình tĩnh ôn hòa, thể xác và tinh thần sung sướng, chỉ cần sống lâu hơn so với người ta, cuối cùng kẻ thắng chính là anh.

Cho nên sau khi Cố Ngôn về nhà, ung dung ăn cơm tắm rửa, tiếp theo mới mở máy tính lên mạng, tìm bài hát của Trương Kỳ ra nghe một lần. Tiểu Trần nói đúng, giọng của Trương Kỳ bình thường, nghe đi nghe lại chỉ có bài này là được. Bài hát này tên là “Chậm nửa nhịp”, chủ yếu là chọn bài tốt, mang theo hương vị cổ điển, hát lên đúng là sầu triền miên, vừa lúc nhấn mạnh được giọng của ca sĩ.

Cố Ngôn nghe có chút ngiên, Tần Trí Viễn mấy hôm không tới, hần liền mỗi ngày nghe.

Có lẽ Tần Trí Viễn vội vàng chạy hai bên, nên số lần gặp hần giảm bớt rất nhiều, nhưng vẫn thường gửi tin cho hần, có khi nói là họp, có khi nói đi công tác, dù sao đều là bận công việc. Cố Ngôn hoài nghi có khi nào điện thoại ông chủ Tần cài chế độ auto, đúng giờ sẽ gửi tin nhắn cho nhóm tình nhân, nếu không sao lại bận thế? Hần thậm chí còn thật sự lo có nên ninh canh gì đó hay không, để bảo cho người nào đấy.

Nhưng mà kế hoạch này còn chưa thực hiện được Tần Trí Viễn đã gọi điện tới, hỏi buổi tối hần rảnh không.

Cố Ngôn đương nhiên nói rảnh, đúng lúc gần đây không phải đi quay, hần liền về nhà trước để chuẩn bị.

Buổi tối Tần Trí Viễn đến, mở cửa chốt nghe thấy giọng hát của Trương Kỳ, tiếng hát du dương vang vọng trong phòng lớn, đặc biệt cảm động.

Đáng tiếc Tần Trí Viễn không lòng dạ nào thưởng thứ, gã nhú mày, kêu: “Cố Ngôn?”

Không ai trả lời.

Tần Trí Viễn tìm chung quanh một lần, phòng khách không có ai, phòng bếp không, ngay cả thư phòng cũng không có, cuối cùng đẩy cửa phòng ngủ mới thấy Cố Ngôn nằm trên giường.

... Cố Ngôn mặc đồ nữ.

Đèn đầu giường mở, Cố Ngôn mặc đồ nữ, đội tóc giả, tóc dài xõa bên bờ vai. Trang phục nữ kia là đồ diễn, nhìn không ra là của triều đại nào, mặc trên người hần rộng thùng thình, dây lưng trên hông thắt hờ, lộ ra một mảng da thịt trắng bóc trước ngực.

Tần Trí Viễn nhìn thấy đứng thất thần ở cửa một lúc mới mở miệng: “Quần áo này là sao?”

“Mượn của tổ làm phim.” Cố Ngôn hơi động, vạt áo phía dưới trượt lộ ra đôi chân thon dài, dưới sắc đỏ càng thêm nổi bật, rất mê người.

Tần Trí Viễn đóng cửa, tiêu sái bước tới bên giường: “Tôi không biết em còn sở thích này.”

Cố Ngôn cười ngồi dậy, vén tóc mai: “Tôi có thích hay không không quan trọng, chủ yếu là Tần tổng có thích không thôi?”

Tầm mắt Tần Trí Viễn đảo một vòng trên người hần, lặng lẽ không nói câu nào.

Cố Ngôn cũng không nóng lòng, cứ như vậy nhìn thẳng cười với gã, hai cái đùi chạm quần lấy nhau, ở dưới vạt áo như ẩn như hiện.

Ánh mắt Tần Trí Viễn nóng lên, đưa tay cởi cà vạt. khàn giọng thì thầm: “Coi như không có cản trở.”

Cố Ngôn biết mình qua cửa, khoe mắt nhếch lên, chủ động vươn qua ôm lấy thắt lưng gã, dùng răng nanh cởi khóa quần gã.

Tần Trí Viễn hít một hơi, đưa tay kéo lấy tóc hần.

Cố Ngôn khẽ hừ nhẹ, há miệng ngậm lấy vật cứng rắn nóng bỏng kia, thuần thực lặp đi lặp lại động tác nuốt vào nhả ra. Hần cố ý mút tạo ra tiếng nước lép nhép, lúc ngẩng đầu nhìn Tần Trí Viễn nước mắt còn vương nơi mắt, mông mông lung lung rất trêu chọc người.

Đôi môi mềm mại như vậy.

Tư thế dâm mỹ như vậy.

Như vậy...

Tiếng thở dốc của Tần Trí Viễn tăng dần.

Cũng không lâu lắm, gá rút ra khỏi miệng Cố Ngôn, một tay ấn người ta xuống giường.

Giai điệu bản tình ca còn đang quanh quẩn.

Cố Ngôn hỏn hển thở, cúi đầu rên rỉ. Tần Trí Viễn cởi áo vest, vừa tháo đai lưng vừa tách mở đùi của hần, cứng rắn chen vào hai chân.

Khối thịt nóng và cứng nhanh chóng tiến vào.

Cả người Cổ Ngôn nóng bừng, nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, vội nói: “Đừng làm bẩn quần áo... còn phải trả nữa...”

“Không sao” Tần Trí Viễn thấp thỏm lưng xuống, hung hăng xuyên vào cơ thể hắn, “Tôi sẽ bồi thường.”

10. Quyển 1 - Chương 10

Nói xong, giữ chặt thắt lưng Cổ Ngôn, mãnh liệt động.

Cổ Ngôn bị gã gây sức ép không kêu ra tiếng, đôi chân run rẩy, không khép lại được. Hắn mơ màng nghĩ, may mà còn chưa làm điều thừa, nín nhịn chờ đợi.

Tần Trí Viễn lặn qua lộn lại, đè ép hắn cả đêm, hai hôm sau đứng dậy chân tay như nhũn ra, ngay cả xương cốt cũng muốn rớt, đành phải đi nhờ xe. Lần này biểu hiện của Trương Kỳ cũng không còn bình tĩnh như cũ nữa, tuy rằng vẫn ngọt ngào gọi anh Ngôn, nhưng vẻ mặt thoáng có chút cứng nhắc.

Tần Trí Viễn nói được thì làm được, cách mấy hôm, quả nhiên gọi người đưa đến hai bộ trang phục giống hệt nhau.

Là màu đỏ thẫm trên có hình hoa mẫu đơn, cắt may hoàn mỹ, một bộ hắn cầm trả đoàn phim, một bộ hắn cất đi. Cổ Ngôn đem bộ đó xếp gọn treo trong tủ đồ, biết sau này mình sẽ không có cơ hội mặc nữa. Những chuyện thế này một lần còn mới mẻ, chơi nhiều quá sẽ thành thói quen.

Nhưng mà hắn vui, vừa đi vừa thì thầm hát bài kia của Trương Kỳ, đi còn chưa tới nơi thì có chuông điện thoại.

Đương nhiên rất hiếm cách khiến Tần Trí Viễn đổi nhạc chuông.

Cần gì chứ? Kết quả như bây giờ không phải tốt lắm sao? Về sau mỗi lần Tần Trí Viễn nghe thấy bài ấy, ngoại trừ nhớ tới ca sĩ là ai, rất khó tránh không nhớ tới đêm nóng bỏng đó.

Hắn hiện tại tuyệt đối không để ý việc Trương Kỳ gọi điện cho Tần Trí Viễn, gọi càng nhiều càng tốt.

Sau đó Tần Trí Viễn có hẹn Cổ Ngôn ra ngoài ăn cơm, nghe thấy nhạc hắn đổi sang nhạc chuông này, vẻ mặt hơi đổi, nói: “Có vẻ rất thích bài này.”

“Ừ, dễ nghe.”

Cổ Ngôn đáp ngắn gọn, không hề đề cập tới tên Trương Kỳ.

Tần Trí Viễn cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Gần đây công việc thế nào? Trời nóng, chỉ sợ vất vả thôi.”

Trời tháng chín cái nóng chưa tan, phải mặc cổ trang, mang theo cái khăn trùm, đứng quay trong studio, thật không thoải mái. Cũng may thể trạng Cổ Ngôn tốt, đoàn làm phim cũng rất chiều cố, không chịu đau khổ gì.

Cổ Ngôn kể tình hình thực tế cho Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn dụi dụi mắt nhìn lại hắn: “Vừa lúc chiều rảnh, có muốn tôi đến thăm em không?”

Đây là muốn hỏi ý kiến hắn?

Hắn nỗ lực bao nhiêu, Tần Trí Viễn liền thưởng cho hắn bấy nhiêu, thật sự là giao dịch công bằng.

Ý nghĩ trong đầu Cổ Ngôn xoay chuyển, lập tức nghĩ đến ngày kia có cảnh hắn và Trương Kỳ diễn chung. Tần Trí Viễn thân là ông chủ lớn của công ty, đối với lịch trình của hai người bọn họ hắn là rõ như lòng bàn tay, lần này gã đến thăm quan, là tính toán một lần ứng phó với hai nhân tình sao?

Cổ Ngôn cảm thấy Tần Trí Viễn thật không đạo đức, hắn thì chuyên nghiệp như này, gã lại nhàn hạ thế kia.

Không biện pháp, ai bảo người ta là kim chủ chứ?

Hắn đành phải duy trì tiêu chuẩn nghiệp vụ, giống như bình thường nở nụ cười, ngoan ngoãn tạ ơn.

Tần Trí Viễn thực vừa lòng hắn nghe lời, vài ngày sau không hề “bận việc... bận việc”, cả hai đêm đều ở nhà hắn. Chiều ngày thứ ba đến studio sớm, hào phóng mời mọi người ăn kem.

Trương Kỳ hiển nhiên biết là gã sẽ tới, dáng vẻ nhu thuận tới chào hỏi, đôi mắt to nhìn thẳng gã.

Ánh mắt thiêu đốt người như vậy, ngay cả Cố Ngôn còn động lòng.

Đáng tiếc Tần Trí Viễn phải xây dựng hình tượng hoàn mỹ của hắn, trước mặt người khác chu đáo lễ phép, không vượt quá phép tắc, có thể đùa giỡn nhưng tuyệt không thất thố, với ai cũng đối xử bình đẳng.

Trương Kỳ bị hắn dùng việc công chặn họng mấy lần, rõ ràng có chút mất mát. Cố Ngôn thấy nhưng cũng không thể trách, gật đầu với cậu ta một cái, rồi tự mình ra một góc sáng sủa nghiền ngẫm lời thoại.

Tần Trí Viễn với đạo diễn có quen biết, hàn huyên một lúc, rồi đến bên cạnh Trương Kỳ, giả vờ nhìn kịch bản của cậu ta.

“Nhiệm vụ thăm quan trường quay đã xong, ông chủ lớn không trở về làm việc sao?”

“Dù sao hôm nay cũng rảnh, chờ em xong việc rồi cùng về nhà.”

Cố Ngôn liếc Trương Kỳ một cái, hỏi: “Không sợ người đó ghen à?”

Tần Trí Viễn vẫn cúi đầu, đôi môi mỏng như có như không lướt qua tóc mai hắn, cười cười hỏi lại: “Ai?”

Ồ, động tác so với hắn tốt hơn hắn.

Cố Ngôn tự nhận không phải đối thủ của gã, đành tiếp tục xem lời thoại của mình.

Cũng không lâu lắm là đến phân cảnh của hắn và Trương Kỳ. Đây là màn nói chuyện, nội dung khá đơn giản, Trương Kỳ diễn vai phú gia công tử chạy đến tìm hắn tranh luận, hai người không hợp liền âm ỉ, Cố Ngôn ra chương án cậu ta một cái, rút kiếm chém gãy cái bàn.

Đạo diễn nói qua với hai người một lần, còn để bọn họ tập dượt, đợi đến khi quay chính cũng thuận lợi hơn.

Trương Kỳ mặt đỏ hét lớn, đem dáng vẻ con cái phú gia kiêu căng thể hiện rất tốt, lại không đánh mất vẻ đáng yêu. Lời thoại của Cố Ngôn thì ít, đa số chỉ là cười lạnh hoặc hừ một cái, cuối cùng lộ ra dáng vẻ không kiên nhẫn, đưa tay ấn Trương Kỳ ra –

“Rầm!”

Dựa theo kịch bản viết, Trương Kỳ lúc này lão đảo lùi hai bước, tức giận trừng to mắt. Nhưng ánh mắt cậu ta tuy mở to cơ thể lại giống như bị đập rất mạnh, lập tức mất thăng bằng, ngã xuống đất.

Cố Ngôn nhất thời ngẩn ngơ.

Hắn vừa rồi quả thật có đẩy Trương Kỳ, nhưng hình như... không có lực đến vậy?

“Đau quá...” Trương Kỳ thử đứng lên, nhưng không đứng được, vừa sờ mắt cá chân vừa kêu đau.

Đạo diễn lập tức hô cắt.

Nhân viên đều xông tới.

“Sao lại thế này?”

“Ngã bị thương à?”

“Có phải trật chân rồi không?”

Ở studio xảy ra chuyện ngoài ý muốn là điều bình thường.

Cố Ngôn mau hồi phục tinh thần, đi qua nắm lấy tay Trương Kỳ.

Trương Kỳ co rúm lại, cố ý giả vờ vô tình tránh tay hắn, nói với mấy người vây xung quanh: “Không việc gì đâu, chân đau chút thôi ạ, sẽ ổn ngay thôi. Vừa rồi là em đứng không vững, không liên quan đến anh Ngôn...”

Đương nhiên là có liên quan.

Vừa rồi rất nhiều ánh mắt nhìn thấy, là Cố Ngôn đẩy một cái, cậu ta mới ngã. Về phần cái đẩy này dùng bao nhiêu lực, chỉ có đương sự biết mà thôi.

Cố Ngôn yên lặng thu tay, cảm thấy đầu ngón tay có chút lạnh.

Trương Kỳ quật cường lại muốn đứng dậy, kết quả không đứng được, cởi giày ra liền thấy mắt cá chân sưng to. Hai mắt cậu ta ngập nước, nước mắt lưng tròng, lại cố nén không cho rơi xuống.

“Mau lấy thuốc xoa bóp lại đây!”

“Không biết có bị tổn thương gân cốt không, tôi thấy vẫn nên đến bệnh viện đi.”

Hiện trường hỗn loạn như vậy, Tần Trí Viễn đương nhiên không thể không để ý, tiến lên, dè lên bả vai Trương Kỳ, nói một câu hợp thời điểm: “Tôi đưa cậu ta đi bệnh viện.”

Trương Kỳ lắc đầu liên tục, mạnh mẽ nói: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần phiền vậy đâu, em còn có thể diễn tiếp được ạ.”

Nói xong lại thử đứng lên, chân vừa chạm liền đau đến hết lên.

Cậu ta mở trừng hai mắt, nước mắt cuối cùng rơi xuống, chảy xuống gương mặt đáng yêu kia, thật sự đáng yêu mà. Nhưng ở góc của Cố Ngôn nhìn qua, vừa vặn thấy khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên.

11. Quyển 1 - Chương 11

Biểu tình này chợt lướt qua rất nhanh đã bị Trương Kỳ che giấu, nếu không phải Cố Ngôn tinh mắt, chắc sẽ nghĩ mình nhìn nhầm mắt.

Quả nhiên là tiểu hồ ly.

Tần Phong lúc trước gọi cậu ta như vậy, xem như có mắt nhìn. Chẳng qua cậu ta diễn tốt quá, nhìn qua sẽ thấy giả, sử dụng thủ đoạn cũ rích như vậy, thật sự có thể so với học sinh trung học đi tranh giành tình nhân.

Nhưng mà, nói không chừng ai đó lại thấy hay.

Cố Ngôn ở bên cạnh nhìn mỗi chân, định tìm một chỗ ngồi xuống chăm chú hóng chuyện vui.

Tần Trí Viễn giống như cảm nhận được tầm mắt của hắn, ngẩng đầu liếc một cái, ánh mắt không rõ ý cười.

Cố Ngôn nheo mắt nhìn thẳng.

Đây là báo trước hắn sắp thất sủng sao?

Đương nhiên không có khả năng hoa nở không tàn, thịnh dài không suy, nhưng là thua trong tay tiểu hồ ly Trương Kỳ, có chút uất ức.

Trương Kỳ thuận lợi diễn xong tiết mục bị thương, như ước nguyện được Từ Trí Viễn lái xe đưa đến bệnh viện. Cố Ngôn lúc này mới đứng lên thay đồ, để stylist make-up lại, tiếp tục chờ đến phiên mình diễn.

Đám nhân viên lúc dọn dẹp studio khó tránh khỏi có người thì thào mấy câu: “Nào có ngã dễ như vậy chứ? Thật sự là đứng không vững sao?”

Có người nghe được chút tin đồn liền nhin không được quay ra nhìn Cố Ngôn.

Cố Ngôn như cũ mỉm cười.

Thật ra giả vờ cười cũng chẳng dễ dàng gì, phải cười thật thân thiết, thật tự nhiên không chút ra vẻ, rất khảo nghiệm khả năng. Hẳn tất cả cũng chỉ có chiêu này, đương nhiên phải lợi dụng cho đủ.

Cuộc hẹn buổi tối không có, hẳn về nhà lẩm nhẩm theo lời bài hát của Trương Kỳ.

Hôm sau đến studio, Trương Kỳ đến rất sớm. Nghe nói chân của cậu ta có chút sưng, nên nghỉ vài ngày, nhưng cậu ta sợ làm chậm tiến độ của đoàn làm phim, nhất quyết đi làm. Vết thương động tới gân cốt cần nghỉ trăm ngày gì đấy, tiểu hồ ly này sớm tối có người đưa đón, không biết đặc ý đến cỡ nào, không biết khoe khoang tới cỡ nào?

Ngược lại, tâm tư Tần Trí Viễn rất khó đoán, rõ ràng đối với tình nhân mới rất yêu chiều, lại không vội vàng vứt bỏ người tình cũ là Cố Ngôn.

Gã quyết định trái ấp phải ôm sao?

Cố Ngôn không phải không hiểu được. Lúc hắn bắt thần miên man suy nghĩ, cũng sẽ tưởng tượng tay trái ôm Trương Kỳ, tay phải áp Tần Phong... còn Tần Trí Viễn ư?

Ừm, Tần Trí Viễn ở ngoài rìa.

Trong khoảng thời gian này ngoài trừ gửi tin nhắn và gọi điện, hai cái cuối tuần gã không gặp Cố Ngôn, mà ngược lại, người đại diện lại gọi điện tới bảo hắn tham gia buổi tiệc chúc mừng. Bộ phim của Triệu Tân – Triệu đạo diễn đoạt giải ở liên hoan phim nước ngoài, bọn họ là bên đầu tư, đương nhiên phải bày tỏ chút. Cố Ngôn dựa vào quan về với Tần Trí Viễn trước kia có diễn trong một bộ phim của đạo diễn Triệu, cho nên cũng được mời tham gia.

Cố Ngôn dù sao cũng rảnh rỗi, liền bớt thời gian chọn bộ vest trắng đến.

Tiệc chúc mừng là tiệc đứng, địa điểm tổ chức ở tầng cao nhất một khách sạn cao cấp, qua cửa sổ thủy tinh có thể nhìn rõ cảnh đêm mê người của thành phố, đèn treo phát ra ánh sáng năm màu, y hương tấn ảnh(1), ngợp trong vàng son.

(1): nhiều người với quần áo và đầu tóc đẹp.

Cố Ngôn giương mắt nhìn, có không ít người quen, đành phải một đường vừa đi vừa chào, xong rồi lại cùng một đám người vây quanh Triệu Tân chúc mừng.

Triệu Tân quần áo tùy ý, ngay cả diện mạo cũng tùy ý, duy nhất có thể kích thích nhiệt tình của hắn chính là đóng phim. Nhưng anh ta không quay mấy bộ phim máu chó, mà là yêu thích mấy kiểu nghệ thuật, dù khen thế nào cũng không ăn khách, nếu không phải có Tần Trí Viễn là bạn học bỏ tiền ra hỗ trợ, rất nhiều bộ phim đúng thật là chẳng nổi được.

Cố Ngôn lúc trước tí nữa thì làm hỏng một phim điện ảnh của Triệu Tân, cho nên vừa nhìn thấy hắn Triệu Tân bày ra vẻ mặt như gặp địch, giống như sợ gặp lại ác mộng, nhưng lại không tiện hành động.

Đây cũng là chuyện thú vị.

Cố Ngôn rất có hảo cảm với anh ta, nói chúc mừng cười so với bình thường chân thành tha thiết hơn nhiều, dung mạo anh tuấn hơn hẳn.

Nhưng Triệu Tân cố tình không để ý, chỉ nóng lòng muốn thoát khỏi hắn.

Cố Ngôn âm thầm buồn cười.

Tần Trí Viễn đúng lúc này cùng bạn gái bước vào cửa. Cô bạn gái xinh đẹp phát sáng kia chính là Đường Anna, cô mặc bộ lễ phục tơ lụa, tóc mây vấn cao, chuỗi vòng cổ kim cương lấp lánh rạng rỡ. Diện mạo cô không tính là xinh đẹp, nhưng ánh mắt toát lên vẻ tự tin, đem đám nữ diễn viên ở đây đẩy thấp xuống một bậc.

Ngay cả như vậy, ánh mắt đầu tiên của Cố Ngôn vẫn là Tần Trí Viễn tao nhã.

Thật sự chỉ là liếc mắt một cái.

Hắn lập tức dời mắt đi chỗ khác, cầm chén rượu yên lặng lui vào một góc.

Đường Anna gần đây rất nổi, album bán chạy, phim đến không ngừng, cũng khó trách Tần Trí Viễn sẽ đưa cô nàng đến đây. Nào là nuôi để vui đùa, nào là dưỡng để mang lên sân khấu, hẳn dù sao vẫn còn phân biệt rõ.

Cố Ngôn vừa uống rượu vừa nghĩ tiểu hồ ly kia không thể đến giúp vui, chỉ sợ thất vọng lắm? Vừa định cười một cái, thì thấy Đường Anna hướng đến chỗ hắn.

Hai người cùng làm chung một công ty, cũng không tính là xa lạ, nói chuyện rất nhanh không còn khách sáo, Đường Anna mở miệng hỏi: “Sao không ra nhảy?”

Cố Ngôn chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: “Nếu mời được mỹ nữ như Đường tiểu thư làm bạn nhảy, cho dù nhảy đến gãy chân tôi cũng nguyện ý.”

Đường Anna nghe thấy cười rộ lên: “Không ngại tôi hút thuốc chứ?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Đường Anna rút điều thuốc trong hộp thuốc ra, tao nhã châm thuốc, hít chậm một hơi, híp mắt trông rất phong tình.

Cố Ngôn rất thương thức kiêu phụ nữ này, nếu hắn yêu phụ nữ, khẳng định sẽ chọn người như Đường Anna.

Đường Anna thấy hắn nhìn mình chằm chằm, liền lách hộp thuốc trong tay, hỏi: “Hút nhé?”

“Không, tôi không hút thuốc.”

“A” Đường Anna hiểu gật đầu, cười: “Tần Trí Viễn không thích mùi thuốc.”

Cố Ngôn cười đến ý tứ.

Cho dù thừa nhận cũng chẳng sao. Hắn quả thật đem mấy sở thích của Tần Trí Viễn nhớ kỹ, hơn nữa trong cuộc sống rất chú ý, chưa từng chậm trễ chút nào. Hắn đã không còn là một chàng trai hai mươi tuổi mới ra nghề, nếu không bản lĩnh không tâm huyết, làm sao thanh xuân hơn người khác được đây?

12. Quyển 1 - Chương 12

“Bỏ ra bao nhiêu thu về được bấy nhiêu.” Đường Anna đánh giá hắn, “Khó trách Tần Trí Viễn để tâm đến anh như vậy, nơi nơi trải đường giúp anh.”

“Làm sao so với Đường tiểu thư được? Không ai trải đường sẵn vẫn bước lên thảm đỏ, sáng lạn rực rỡ.”

Phụ nữ đều thích nghe những lời khen tặng, Đường Anna cũng không ngoại lệ. cô cười hít một hơi thuốc, quay đầu nhìn khách mời đang vây quanh Tần Trí Viễn, đột nhiên hỏi: “Anh ở bên cạnh anh ta lâu như thế, chẳng lẽ đến bây giờ cũng không tiến triển gì sao? Nhiều tiền lại trẻ tuổi, bề ngoài lại không kém, quan trọng nhất là dịu dàng sẵn sàng, khẳng khái hào phóng, có khả năng cho anh cả danh lẫn lợi... Người như vậy, thực dễ khiến người ta rơi vào.”

Cố Ngôn không biết Đường Anna có được tính là một trong số đó hay không nữa.

Hắn nhìn về phía Tần Trí Viễn đang điềm đạm cười, ngay cả chút do dự cũng không có, lập tức trả lời: “Đó đều là giả dối.”

Dịu dàng cũng tốt, đa tình cũng được, chẳng qua là Tần Trí Viễn đeo mặt nạ mà thôi. Chẳng lẽ còn nhìn không rõ lòng một người, sao có thể dễ dàng yêu sự giả tạo của anh ta chứ?

Không, hắn chưa bao giờ yêu sự giả dối hoàn mỹ này của Tần Trí Viễn.

Hắn...

Tần Trí Viễn từ xa nhìn thấy hai người, nâng chén rượu lên, đi về hướng họ.

Đường Anna chuyển đề tài, nói một chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bát quái trên phố. Chờ Tần Trí Viễn lại đây, ba người đùa giỡn một vài câu Đường Anna liền kiếm cớ rời đi.

Cố Ngôn chậm ly với Tần Trí Viễn, nói lời mở đầu chuẩn bị từ trước: “Đã lâu không gặp.”

“Chỉ mới nửa tháng thôi, cũng coi là lâu à?”

Cố Ngôn lắc đầu, rất nghiêm túc: “Sai rồi, là 45 năm.”

Lòng hiếu kì của Tần Trí Viễn bị gợi lên, hỏi: “Sao lại là 45 năm?”

“Một ngày không gặp cách tựa ba năm, một ngày là ba năm, mười lăm ngày không phải là 45 năm sao?”

Tần Trí Viễn không nói lại hần, đành tránh, thở dài: “Toán học không tồi.”

Tiếp theo lại hỏi: “Em vừa rồi nói gì với Đường Anna vậy?”

“Tôi muốn mời Đường tiểu thư nhảy một bản, tiếc là không thành công.”

“Ừ, thân thể cô ấy gần đây không thích hợp với khiêu vũ, cô ấy...”

“Reng...”

Nói được một nửa, điện thoại của Tần Trí Viễn vang lên. Gã đưa tay làm dấu với Cố Ngôn, rút điện thoại ra ấn phím nghe, vừa nói vừa đi ra khỏi hội trường ồn ào.

Cố Ngôn nâng ly rượu đứng ở gần đó nhàn rỗi, đợi gần 20 phút mới thấy Tần Trí Viễn đi vào. Hần nghĩ gã trở về sẽ tiếp tục chuyện mới nãy, kết quả Tần Trí Viễn chỉ đứng im dựa lưng vào tường, cả vạt nói lỏng, đầu mày có chút mệt mỏi.

Mệt mỏi?

Gã không lâu trước còn rạng rỡ, chỉ vừa nghe điện thoại liền mệt thành như vậy?

Lúc này có người ồn ào nói mời Triệu Tân lên bục phát biểu cảm tưởng. Triệu Tân không thể từ chối sự nhiệt tình, đi lên nói hai ba câu, anh ta vốn không phải người nói giỏi, mới được mấy câu vội vàng gọi Tần Trí Viễn lên cứu. Tần Trí Viễn hít sâu một hơi, chỉnh lại quần áo, giữ vững tinh thần bước lên trên.

Cố Ngôn thật sự chăm chú nghe mỗi câu của gã.

Từ đầu tới cuối, tổng cộng sai ba lần, hai lần là thất thần quên từ, một lần là cần nhầm âm. Trường hợp như thế này, Tần Trí Viễn khẳng định đã sớm chuẩn bị, nơi nơi đều yêu cầu sự hoàn mỹ của gã, thế nào mà giờ lại lỗi không ngừng thế này? Gã vẫn thường che giấu bản thân quá sâu, rất ít khi để lộ cảm xúc thật của mình, vậy mà, đây liệu có phải là cơ hội ngàn năm có một không?

Cố Ngôn cảm thấy trong lòng đột ngột nhói cái, lòng bàn tay chảy mồ hôi.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bóng đèn thủy tinh đang phát sáng trên đỉnh đầu, sau đó thừa dịp mọi người đang bàn tán vỗ tay, lặng lẽ ra khỏi đại sảnh.

Tần Trí Viễn lúc xuống bục vừa lúc thấy bóng dáng bỏ đi của Cố Ngôn.

Gã vốn có vài lời muốn nói, nhưng thật sự rất mệt, nên không mở miệng gọi hần nữa. Uống vài chén rượu, cảm giác được huyết thái dương giật giật, ần ần đau. Dù sao tiệc chúc mừng này cũng không phải chuyện của gã, Tần Trí Viễn nghĩ nghĩ, học Cố Ngôn, ra về trước.

Gió thu đêm thoáng mang theo cảm giác mát mẻ.

Tần Trí Viễn bị gió thổi đầu lại càng đau hơn, gấp xe phía trước cửa liền mở cửa sau ngồi vào, phát tay nói: “Về nhà.”

Trong tiếng khởi động của ô tô, gã nhắm mắt lại.

Trên đường vắng lặng, chỉ có ánh sáng của những cột đèn bên đường. Tần Trí Viễn nhắm mắt dưỡng thần, dường như chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại đã thấy xe dừng, gã nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, không phải cửa nhà mình.

“Sao thế? Sao dừng giữa đường?”

Trong xe không bật đèn, lơ mơ chỉ có thể nhìn thấy bóng người trên ghế lái, mà bình thường tài xế hỏi gì đáp nấy lại không lên tiếng. Tần Trí Viễn cuối cùng phát hiện ra có điểm không bình thường, gã đêm nay không có tinh thần, rất nhiều chi tiết không chú ý, khi vừa lên xe hình như không nhìn thấy mặt lái xe thì phải?

Đang nghĩ ngợi, người kia đã nghiêng đầu qua, cười nói: “Sự cảnh giác của ông chủ Tần kém quá, cẩn thận bị người ta bắt cóc đấy.”

Một chút ánh trăng chiếu lên khuôn mặt người kia.

Khuôn mặt này trên màn ảnh tuần mĩ cực kì, mà hiện tại lại gần đến như vậy, khóe mắt cong cong nhìn gã, lại càng thêm một loại mị lực động lòng người khó mà miêu tả được.

13. Quyển 1 - Chương 13

“Tại sao là em?” Tần Trí Viễn thả lỏng người, đưa tay niết đầu mày, hỏi: “Lão Vương đâu?”

Lão Vương là lái xe của gã, cũng rất thân quen với Cố Ngôn.

“Tôi lừa anh ta bảo là Tần tổng tôi nay tâm tình rất tốt, muốn chở tôi ra ngoài hóng gió, kết quả anh ta đưa chìa khóa xe cho tôi.” Cố Ngôn đứng đưa chìa khóa trong tay: “Chuyện xấu đều là tôi làm, anh ta chỉ là người bị hại thôi.”

Tần Trí Viễn đương nhiên sẽ không so đo vấn đề này, chỉ nói: “Em lại đang đùa gì đây?”

Cố Ngôn hai tay che ngực, làm vẻ mặt thâm tình, đọc lời thoại cảnh phim hần vừa diễn không lâu: “Em chỉ là muốn tìm một cơ hội được ở cạnh anh, không được sao?”

“Ánh mắt cứng nhắc, cần luyện tập thêm.” Tần Trí Viễn liếc mắt nhìn ngọn đèn bên đường, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Bar street.”

“Hử?”

Cố Ngôn đưa tay xoa xoa lên hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Tần Trí Viễn: “Anh có vẻ như muốn say một trận ấy.”

Tần Trí Viễn bị hần nhìn thấu tâm sự, cũng không nổi nóng, sắc mặt so với bình thường tái nhợt hơn chút, nhưng tươi cười vẫn vậy, không chê vào đâu được: “Tôi không uống rượu.”

“Vâng, vâng, vâng, không hút thuốc, không uống rượu, với tình yêu trung trinh như một...” Cố Ngôn đưa tay ra đếm đếm, “Ông chủ Tần thật sự là đàn ông hiện đại kiểu mẫu.”

Nói xong thỉnh linh hỏi một câu: “Vì sao tâm tình không tốt?”

Tần Trí Viễn đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo cười rộ lên, hỏi ngược lại: “Làm sao biết được?”

“Từ lúc anh nghe điện thoại trở vào không được bình thường cho lắm, có liên quan đến cuộc điện thoại kia phải không?” Cố Ngôn biết gã không trả lời, cho nên hỏi xong lập tức nói: “Để tôi đoán xem, có phải là công việc thất bại, rất nhanh sẽ phá sản?”

Về mặt Tần Trí Viễn như thường.

“Báo cáo sức khỏe của anh có rồi, bác sĩ phát hiện anh mắc bệnh nan y, không sống được mấy tháng?”

Tần Trí Viễn thờ ơ.

“Anh đắc tội với đại ca nào đó, đối phương muốn thuê người giết anh?”

Về mặt gã vẫn tự nhiên.

“Anh bị người ta cảm sùng...”

Tần Trí Viễn dở khóc dở cười, rốt cuộc bị trí tưởng tượng phong phú của Cố Ngôn đánh bại, mở miệng nói: “Tâm tình tôi đêm nay quả thật rất kém.”

Cố Ngôn chờ chính là những lời này, lập tức thu hồi tâm tư đùa giỡn, truy vấn: “Sau đó?”

Tóc Tần Trí Viễn rối loạn, áo sơ mi bị cởi nút trên cùng, chỉ có ánh mắt thoáng lộ ra chút mệt mỏi, giọng điệu bình tĩnh: “Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một mình, qua đêm nay sẽ không có chuyện gì nữa.”

Qua đêm nay, gã sẽ lại đeo lên lớp mặt nạ hoàn mỹ, lại là một kẻ nho nhã lễ độ trong mắt người khác, Tần Trí Viễn ôn hòa lịch sự.

Lúc hấn gỡ bỏ phòng bị, chỉ ngần ngừ trong chớp mắt vậy thôi.

Cố Ngôn nhìn thẳng Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn tránh ánh mắt của hấn, hỏi: “Đã biết điều em muốn biết, giờ có thể đưa tôi về nhà không?”

Kim chủ đã lên tiếng, hấn nếu đủ chuyên nghiệp nên ngoan ngoãn đưa Tần Trí Viễn về nhà. Nếu tiến thêm bước nữa, không nghi ngờ là vượt giới hạn, sau đó rất có thể có hai loại kết quả: một là chọc giận Tần Trí Viễn, ngày mai sẽ được kêu qua lấy phí chia tay, hai là bắt được tim Tần Trí Viễn, từ nay về sau an ổn nắm chính quyền, sẽ không có cái gì mà Trương Kỳ, Vương Kỳ, Lý Kỳ, Triệu Kỳ xen vào nữa.

Chỉ là hấn có gan đánh cược hay không.

Cố Ngôn ngay cả nghỉ ngơi cũng không liền xoay người khởi động xe.

Tần Trí Viễn im lặng ngồi trong xe, biết rõ Cố Ngôn đi nhầm đường, không đi về hướng nhà gã nhưng vẫn không có vẻ gì là tức giận, chỉ hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Tôi rồi sẽ biết.”

Cố Ngôn lái xe rất êm, đến bờ biển ngoại ô mới dừng lại. Bởi vì đêm khuya, bốn phía yên tĩnh không người, chỉ có gió thổi không ngừng, mơ hồ nghe được tiếng rào rào của nước.

Tần Trí Viễn thở dài: “Rất cũ.”

“Phim truyền hình đều diễn như vậy, Tần tổng không chịu uống say, cũng chỉ có thể đi ngắm biển thôi. Lúc này, vừa hay có thể ngắm thủy triều.”

Cố Ngôn vừa nói vừa xuống xe, đi qua mở cửa cho Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn hai tay đặt trên đùi, tư thế rất đẹp, không chịu động đậy.

A a, quả nhiên là giận.

Cố Ngôn khom thắt lưng hướng gã vươn tay phải ra: “Sao rồi? Tôi không giống ai đó sẽ rơi nước mắt làm nũng đâu, Tần tổng không cho tôi chút mặt mũi sao?”

Tần Trí Viễn nhin không được cười thành tiếng, cuối cùng nắm lấy tay Cố Ngôn.

Mênh mông dưới ánh trăng, gió đêm mát lạnh thổi quất vào mặt, mang theo vị nước biển.

Cố Ngôn mặc ít quần áo, vừa rời khỏi xe liền rung mình. Tần Trí Viễn cởi áo khoác lên người hấn, lại nắm chặt tay, đột nhiên nói: “Không biết em trước đây với cậu ta rất giống nhau sao?”

“Ai?”

“Trương Kỳ ấy.”

Cố Ngôn mờ mịt một lúc mới lấy lại tinh thần.

Hắn cùng tiểu hồ ly kia làm sao mà giống cho được? Từ đầu đến chân, điều giống duy nhất đó là giới tính.

Tần Trí Viễn nói giống, tựa như lại chìm trong mảnh kí ức nào đó, dịu dàng nói: “Khi em vừa mới hai mươi, cũng có dáng vẻ như thế, ánh mắt như thế, lúc nào cũng im lặng. Nhưng Trương Kỳ so với em lúc đó thì thông minh hơn, em nếu như có một nửa sự nghe lời của cậu ta, sớm có người kéo em lại thì cũng không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.”

Cố Ngôn luôn thích nhìn về phía trước không quay đầu nhìn quá khứ, nhưng Tần Trí Viễn nói, hắn liền nhớ lại một chút, mỉm cười: “Những nỗi khổ đó không phải là ăn không trả tiền đâu.”

Ai mà chưa từng trải qua chứ?

Hắn chẳng lẽ trời sinh là mình đồng da sắt sao? Chính vì có những việc như thế hiện tại mới có Cố Ngôn. Nguyên nhân chính là vì từ trước tới giờ đã nếm qua nhiều khổ cực, nên bây giờ mới tiêu sái tự tại vậy.

14. Quyển 1 - Chương 14

Tần Trí Viễn thấy hắn chỉ nói đơn giản một câu, nhẹ nhàng bước tiếp, không nói nữa, chuyển về đề tài bị gián đoạn trong hội trường ban nãy: “Đường Anna mang thai.”

“Cái gì?”

“Cha đứa bé là ai, tạm thời phải giữ bí mật, nhưng khẳng định không phải là tôi. Giống như tôi nói lần trước, tôi và cô ấy chỉ có quan hệ công việc.”

“Đầu tiên là Trương Kỳ, tiếp đó là Đường Anna...” Cố Ngôn cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của gã, hỏi: “Đây là đang giải thích cho hình vi phong lưu của anh sao?”

Tần Trí Viễn trả lời ba phải: “Tùy em nghĩ thế nào cũng được.”

Cố Ngôn tận lực dựa theo lí giải của mình tưởng tượng một chút. Vốn hắn cũng không đem Đường tiểu thư hoặc tiểu hồ ly thành đối thủ, đối thủ của hắn cho tới giờ chỉ có một – đó là Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn nắm tay Cố Ngôn đi dọc bờ biển.

Ánh trăng đẹp như vậy.

Gió thổi quần áo bay bay, có thể nghe rõ được tiếng hít thở của nhau, một loại dịu dàng gợi tình, khiến người ta không muốn mở miệng nói chuyện.

Lúc thủy triều lên cao, bọt nước màu bạc như bao phủ toàn bộ. Tần Trí Viễn đột nhiên ôm Cố Ngôn từ đằng sau, lồng ngực ấm áp chạm vào, môi nhẹ nhàng cọ xát lỗ tai hắn.

Cố Ngôn cảm thấy đầu óc choáng váng mê muội.

Hắn quay đầu lại hôn cằm Tần Trí Viễn, khàn giọng: “Có muốn làm không?”

Tần Trí Viễn tức đá hắn một cái: “Em sao lại sát phong cảnh đến vậy?”

Cố Ngôn cười hì hì: “Thỉnh thoảng thử kiểu dã ngoại cũng hay, khẳng định là kích thích.”

Dừng một lúc, lại thấp giọng nói: “Tôi cũng không phải không hỏi ra được chuyện của anh.”

“... Ừm.”

“Chỉ là tôi muốn cứ như vậy cùng anh một đêm.”

Tiếng nước lớn, giọng hắn lại bé, Cố Ngôn không biết Tần Trí Viễn có nghe được những lời này hay không, nhưng đôi tay ở bên hông hắn, thật sự nhẹ siết.

Trời dần sáng, Tần Trí Viễn đưa Cố Ngôn về căn nhà ở trung tâm thành phố.

Khu vực tắc đất tắc vàng, tầng mười tám, xuyên qua tấm cửa kính có thể nhìn dòng xe phía dưới như nước chảy. Cố Ngôn trước đây có đến vài lần, trang trí bên trong thật sự rất xa hoa tinh xảo, nhưng một chút hơi ẩm cũng không có, lạnh như phòng khách sạn. Hắn đánh cược Tần Trí Viễn chắc chắn bị khuyết thiếu sự ấm áp gia đình.

Bởi vì thời gian còn sớm, trong thang máy không có người, Cố Ngôn cắn môi, vừa ấn nút lên tầng mười tám, vừa hỏi: “Anh đoán xem thang máy lên đến nơi mất bao lâu? Có đủ để nhận một nụ hôn không?”

Tần Trí Viễn nghe thấy cười rộ lên, cho hắn nụ hôn nhẹ, sau đó lôi người vào nhà, lật sạch đồ ném lên giường, tiếp theo kéo chăn ra đè lên người hắn.

A? Thật sự chỉ đắp chăn tán gẫu trong sáng à?

Cố Ngôn mở to hai mắt, nhìn đèn trên đỉnh đầu, nhỏ giọng nói: “Có phải là có tuổi rồi, ngay cả làm cũng không được?”

Tần Trí Viễn làm như không nghe thấy, tắt di động của hai người: “Cả đêm không ngủ, giờ nên nghỉ ngơi.”

Cố Ngôn vội vàng kêu: “Chiều tôi còn có việc...”

“Không phải là chụp ảnh bìa sao? Để đại diện của em sửa lại thời gian?”

“Tốt xấu gì cũng phải xin phép.”

“Được, tôi giúp em xin.”

Tần Trí Viễn đến phòng khách gọi điện, hình như gã cũng tiện xin nghỉ cho mình luôn, lúc trở về nằm cạnh Cố Ngôn, đưa tay ôm gọn thành một đồng.

Cố Ngôn lẩn lẩn, lẩn một vòng vào trong lòng gã.

Tần Trí Viễn tối hôm qua đau đầu một chút, giờ thì mệt muốn chết, ôm lấy Cố Ngôn, nhắm hai mắt. Nhưng một lát sau, khi Cố Ngôn nghĩ là gã đã ngủ, thì lại nghe thấy gã nhỏ giọng nói: “Cuộc điện thoại đó là mẹ tôi gọi tới.”

Cố Ngôn ngẩng đầu, phát hiện Tần Trí Viễn vẫn nhắm mắt như cũ, vì thế “A” một tiếng, tỏ vẻ kinh ngạc.

Tần Trí Viễn nói tiếp: “Không có chuyện gì, chỉ là bà ấy cùng mẹ của Tần Phong lại cãi nhau.”

Lượng tin tức trong những lời này không hề nhỏ, đầu Cố Ngôn vòng mấy vòng mới phản ứng kịp. Nhà giàu có tin đồn hẳn nghe qua không ít, sớm đã biết Tần Trí Viễn và Tần Phong không cùng một mẹ sinh ra, nhưng đồn đại là nhiều, không ai biết cụ thể thế nào. Chỉ biết rằng Tần gia lão gia tử thủ đoạn hơn người, có thể khiến cho vợ cả cùng vợ bé văng lời, hai bên sống chung thuận hòa.

... Xem ra không hẳn là vậy.

Cố Ngôn lặng lẽ nhìn Tần Trí Viễn, thấy trên mặt gã không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ có dáng vẻ kiệt sức, “Tôi còn một đứa em gái đi du học, so với Tần Phong thì nhỏ hơn 5 tuổi. Có phải buồn cười lắm không? Lời ngon tiếng ngọt với một người, đồng thời lại thề non hẹn biển với một người khác. Cho dù yêu đến chết đi sống lại, sớm chiều ở chung, cũng vẫn sẽ thay lòng đổi dạ.”

“Cho nên anh không tin tình yêu?”

“Ít nhất không tin rằng có thể trọn đời trọn kiếp.” Tần Trí Viễn vén tóc Cố Ngôn: “Nói chuyện yêu đương còn không bằng giống tôi này, chỉ cần kiếm tiền, là có thể có thứ tốt nhất.”

Chờ chán rồi, thì đổi một cái tốt hơn.

Cố Ngôn tựa vào ngực Tần Trí Viễn, tận dưới đáy lòng bổ sung thêm một câu. Thời tiết chuyển lạnh, hắn được bao gọn lại trong chăn, vẫn cảm thấy lạnh cả người.

Tần Trí Viễn không nói gì nữa.

Cố Ngôn rất muốn nhìn vào mắt gã. Hắn chờ lại chờ, chờ cho đến khi Tần Trí Viễn ngủ sâu, mới nhẹ nhàng hôn lên nếp nhăn mờ nơi đuôi mắt gã. Hắn nói thầm, giọng nói chỉ đủ để hắn nghe thấy: “Ngu ngốc, trên đời này làm gì có ai vĩnh viễn không thay lòng chứ? Cho dù anh có dùng thủ đoạn gì, khiến cho người đó không thương anh nữa, thì người đó lại càng yêu anh.”

15. Quyển 1 - Chương 15

Cố Ngôn bị lạnh cả đêm ngày hôm sau liền bệnh. Cảm mạo, cổ họng đau gây sốt, nằm trên giường lớn nhà Tần Trí Viễn không dậy nổi, ngay cả sức gọi điện thoại cũng không có.

Trái lại Tần Trí Viễn vẻ mặt hồng hào, lúc tan làm về còn mua bát cháo trứng muối thịt cho Cố Ngôn.

Cố Ngôn ngồi trên giường ăn hết sạch, cảm thấy cuối cùng mình sống lại rồi. Không cách nào, trong tủ lạnh nhà Tần Trí Viễn có hoa không có quả, chẳng có nguyên liệu gì, hắn cho dù muốn làm đồ ăn cũng không cách nào ra tay, không chết vì bệnh thì cũng chết vì đói trước.

Tần Trí Viễn chờ hắn ăn xong, đưa tay lên sờ trán: “Hình như hạ sốt rồi.”

Giọng mũi của Cố Ngôn nặng hơn so với bình thường, mơ hồ nói: “Sáng mai có rảnh không, tiện đưa tôi về nhà đi.”

“Nhanh vậy? Bệnh của em còn chưa hết, sao không ở đây vài ngày nữa?”

“Tôi đã xin nghỉ hai ngày rồi, mai nếu không đi làm, chỉ sợ đạo diễn sẽ giết tôi mất.”

Tần Trí Viễn cũng là người lấy công việc làm trọng, gật đầu: “Muốn đi cũng được, nhưng phải xem cơ thể em ngày mai sao đã, nếu Ok thì sáng theo tôi đến công ty kí hợp đồng.”

“Hợp đồng gì?”

“Quên rồi sao?” Tần Trí Viễn cười liếc mắt hắn: “Lần trước bảo em đi casting làm đại diện hãng thời trang, đã quyết định rồi.”

Cố Ngôn lúc này mới có ấn tượng.

Thật ra có nhớ hay không cũng không sao, Tần Trí Viễn cho hắn cái gì, sẽ giúp hắn xử lí thỏa đáng. Gọi hắn đi casting hắn liền đi, bảo hắn đi kí hợp đồng, không có gì phải bận tâm cả.

Cho nên Cố Ngôn cũng không hỏi nhiều, đêm nay ngủ sớm, sáng mai thức dậy, tinh thần tốt lên phân nửa, chỉ còn ho khan một chút.

Tần Trí Viễn chưa yên tâm, bắt hắn mặc hai lần áo mới cho ra cửa.

Sáng Cố Ngôn mới kí hợp đồng, chiều đến đoàn phim thì nhận được hoa hồng trắng Tần Trí Viễn gửi tới, màu sắc không sắc sỡ lắm nên mọi người không chú ý, chỉ có Trương Kỳ hữu ý vô ý nhìn mấy lần. Tối về nhà lại nhận được điện thoại của quản lí, nói là công việc của sáu tháng cuối năm đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, có bộ phim võ hiệp của đạo diễn nổi tiếng, số lượng đầu tư nói ra khiến người ta cứng lưỡi, không cần nghĩ cũng biết nhất định ăn khách.

Cố Ngôn vẫn là nam chính.

Từ lúc theo Tần Trí Viễn, hắn không diễn nam phụ nữa. Diễn xuất của hắn tệ thể mà bộ nào cũng làm vai chính, ai là người xuất lực nhiều nhất, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Cố Ngôn nghịch nghịch di động, vừa định gọi cho người nào đó, thì Tần Trí Viễn đã gọi đến. Bên kia đầu dây vang lên tiếng nói dịu dàng, đầu tiên là hỏi thăm tình hình sức khỏe của hắn, sau đó là nhắc nhở phải uống thuốc đầy đủ đúng giờ, cuối cùng mới nói công việc của gã bận quá, đêm nay có thể trễ mới tới.

Đó chính là lời thoại để che giấu gã hôm nay – không tới.

Cố Ngôn hiểu, tán gẫu với Tần Trí Viễn vài câu rồi cúp máy, vào phòng bếp làm bữa tối đơn giản, ăn xong lên giường nằm.

Trước lúc bị Tần Trí Viễn đánh thức, hần ngủ rất sâu.

Khi tỉnh lại có chút choáng váng, bốn phía vẫn tối đen như thế, đưa tay ra với đồng hồ — hai giờ sáng. Lúc này đã muộn lắm rồi, nhà hần lại không gần công ty, Tần Trí Viễn trở về nhà của mình thì tiện đường hơn.

“Sao vậy? Đánh thức em à?” Tần Trí Viễn cởi quần áo, chui vào chăn, đưa tay ôm lấy thắt lưng hần: “Vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi.”

Cố Ngôn thay đổi vị trí thoải mái, nói: “Trễ thế rồi cũng không cần đến.”

Tần Trí viễn đưa tay lên vuốt mắt hần, “Sao có thể để người bệnh lại một mình được? Mau ngủ đi.”

Cố Ngôn thấy buồn cười, không nghĩ rằng bệnh còn có phúc lợi như này, nhưng nhiệt độ quen thuộc làm hần thật yên tâm, bất tri bất giác lại rơi vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau, bệnh của Cố Ngôn tái đi tái lại, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng luôn ho khan. Tần Trí Viễn mỗi ngày đều đến giám sát hần uống thuốc, thỉnh thoảng lái xe đưa hần đến trường quay.

Hôm nay là sinh nhật của một nữ diễn viên trong đoàn làm phim, quay xong mọi người đi ăn đêm. Cố Ngôn chưa hết bệnh, vốn không muốn đi, nhưng không tiện nói thẳng, sợ bị đùa là đại minh tinh, nên đồng ý đi một lúc.

Tới nơi rồi liền thấy hối hận.

Tiếng nhạc nhức óc khiến tai hần đau nhức, không khí hỗn tạp làm hần càng ho dữ dội, chết người ở chỗ trên hành lang gặp Tần Phong. Tần Phong ôm cô người mẫu chân dài tên Lỵ Ly, vẻ mặt lạnh lùng vẫn đẹp như trước, chẳng qua vừa thấy hần liền thay đổi sắc mặt, hai mắt hung dữ trừng, dáng vẻ hần không thể lao lên cắn người.

Thật thú vị.

Cố Ngôn nếu cổ họng tốt nhất định nhân cơ hội này đùa giỡn, tiếc là cơ thể không khỏe, đành phải gật đầu coi như chào hỏi.

Tần Phong hừ một tiếng, ngẩng đầu nghênh ngang bước đi, dáng vẻ kiêu ngạo một chút cũng không đổi.

Cố Ngôn đi theo mọi người vào phòng đã thuê.

Trong phòng không khí đỡ hơn, vừa ngồi xuống đã có người hô cụng ly. Cố Ngôn là nam chính, bị bắt ép uống vài ly, còn có người âm ỉ nói hần và nữ chính phải uống rượu giao bôi. Hần trước khi đến đây đã uống thuốc cảm, giờ lại thêm cồn, cảm thấy choáng váng, đứng không vững.

Mọi người thấy sắc mặt hần tái nhợt mới không đùa nữa. Cũng không biết ai gọi phục vụ đưa chai nước ấm lại đây, Cố Ngôn dựa vào sofa uống nước, dạ dày cuối cùng cũng thoải mái một chút. Hần trên đường vào WC cảm thấy đầu váng hơn, tính chào đoàn làm phim về trước, nhưng vừa vào phòng thuê thấy bên trong trống rỗng, không bóng người.

Sao lại thế này?

Đều ra ngoài nhảy hết rồi ư?

Cố Ngôn chậm chậm tới sofa, cảm thấy đầu óc mình trở nên kì quái, cứ lâng lâng không thể nào tập trung tinh thần. Loại cảm giác quái dị này hần đã từng trải qua, dường như, dường như...

Cố Ngôn liếc mắt nhìn cốc nước trống không trên bàn, lập tức nhớ lại.

Đúng rồi, giống như uống phải thuốc gây ảo giác.

Trò này ở nhiều quán đêm đều có, uống phải sẽ khiến cho người ta sinh ra ảo giác, chơi càng high, rất sáng khoái, nhưng sau khi chơi xong có khi đi mất nửa cái mạng.

Hần ghét nhất bị chơi đùa kiểu này.

16. Quyển 1 - Chương 16

Gần đây đường làm quan mở rộng quá mức, khó trách có người không vừa mắt hắn, tìm cách để chĩnh hắn. Có thể trách ai được đây? Chỉ có thể mắng bản thân, sự cảnh giác thấp, không ngờ có người sẽ dùng mảnh cũ như vậy.

Thật ra, mấy năm trước hắn cũng từng bị thế này.

Cố Ngôn lấy lại bình tĩnh, cố gắng bình phục hô hấp, vừa cố ra ngoài vừa lấy di động ra để gọi, kết quả mở cửa liền đụng một người.

Người nọ đoạt điện thoại của hắn ném xuống đất, sau đó tiến vào, tiện tay khóa cửa. Cố Ngôn nheo mắt, mắt thật lớn sức mới nhìn rõ mặt người kia – gương mặt anh tuấn, động lòng người.

À, thì ra là Tần Phong.

Thủ đoạn ngây thơ nhưng thật hợp với tính của cậu ta.

Cố Ngôn bình thường còn có thể đi được, nhưng hiện tại khẳng định không thể đánh nổi cậu ta, cho nên cũng không làm mấy chuyện không thực tế, dựa vào tường, hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

“Tôi thuê phòng VIP ở bên cạnh, so với phòng này vừa lớn vừa phô trương, tôi mời đồng nghiệp của anh qua ngồi một chút, rượu nước đều tính vào hóa đơn của tôi. Về phần anh... chỉ cần tìm ai đó nói một tiếng, bọn họ sẽ nghĩ anh đã về trước.”

Cố Ngôn gật đầu, cảm thấy chiêu này không tệ lắm, lấy thân phận Tần thiếu gia rất tự nhiên, đương nhiên nếu có người nội ứng ngoại hợp, khẳng định càng thành công.

Người kia là ai?

Hắn chỉ cần động não một chút đầu óc lại bắt đầu mơ hồ.

Tần Phong tiến lên từng bước, đưa tay sờ mặt hắn, thấp giọng nói: “Nơi này cách âm rất tốt, không sợ bị người khác nghe thấy.”

Cố Ngôn cười rộ lên: “Tần thiếu gia không chơi đùa tôi được một lần thì không bỏ qua được sao?”

“Chơi một lần liền muốn chơi lần thứ hai, muốn xem anh có thể làm tôi sướng được không.”

Khuôn mặt anh tuấn kia gần thêm chút, Cố Ngôn nhin không được thở vào mặt cậu ta: “Tần thiếu gia nếu khẳng định nằm dưới, tôi cam đoan cậu sẽ nghiệm.”

Tần Phong mở to hai mắt, cả giận: “Anh...!”

“Làm gì mà tức giận? Anh của cậu rất thích thế.”

“Cái, cái gì?” Tần Phong thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, “Chẳng lẽ anh tôi với anh... không thể nào...”

Cố Ngôn cười mỉm ghé qua, nói tiếp: “Tôi vẫn cảm thấy rất lạ, vì cái gì cậu luôn đoạt người yêu của anh mình? Giờ có lẽ đã đoán được rồi, có phải cậu... yêu thầm anh ta?”

Mặt Tần Phong lập tức đỏ bừng, nói cũng ngắc ngứ, không kiềm chế được ẩn Cố Ngôn, hét: “Anh thần kinh à!”

Cố Ngôn vốn đứng chững chững, bị cậu ta đẩy, liền ngã xuống.

Hắn ngã không đau, nhưng vị trí ngã xuống thật trùng hợp, vừa tầm chiếc di động lúc trước bị Tần Phong ném, chỉ cần đưa tay liền có thể với được. Hắn giả vờ đau, chống tay đứng dậy, ngón tay từng chút di chuyển đến chiếc điện thoại.

Có không ít số có thể gọi.

Cảnh sát, quản lí, hoặc là trợ lí tiểu Trần. Ngoài ra trên di động của hắn còn cài phím gọi nhanh, trực tiếp gọi cho người kia.

Cố Ngôn nhắm mắt, đè xuống phím di động.

Lúc này Tần Phong cũng tỉnh táo lại, sắc mặt hết sức khó coi, nhân chân đá hắn mấy cái, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tôi hận nhất chính là Tần Trí Viễn, thường anh ta thích gì, tôi đều phải diệt toàn bộ.”

Dứt lời, khom lưng cởi khuy áo hắn.

Cố Ngôn lặng lẽ đưa tay vào gầm ghế sofa, đồng thời đưa tay xoa cổ mình, giọng khàn khàn: “Nóng quá...”

Thuốc bắt đầu có tác dụng.

Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, ánh mắt một tầng nước mờ, sắc mặt so với bình thường trắng hơn chút, môi lại hồng lạ thường. Áo sơ mi bị cởi ra, nhũ tiêm như ẩn như hiện, bởi vì run run mà dựng lên, tư thế liêu nhân.

Tần Phong miệng khô lưỡi khô.

Nhưng cậu ta còn nhớ rõ lần trước, không dám dựa vào Cố Ngôn quá gần, chỉ tóm lấy cánh tay hắn, kéo người ẩn lên sofa. Tiếp theo cởi cà vạt của mình, buộc hai tay Cố Ngôn lên cao.

Cố Ngôn cúi đầu kêu một tiếng, thân thể tiến vào trạng thái phấn khích, cho dù bị như vậy cũng có khoái cảm. Hắn thậm chí hít sâu một hơi, thật vất vả mới kéo suy nghĩ đang bay xa trở về, tập trung nhìn, Tần Phong từ ngăn kéo lấy ra một cái hộp, bên trong đều là đồ dùng trợ hưng tình dục.

Cố Ngôn cảm thấy da đầu mình tê dại.

Hắn không rành công nghệ như Tần Phong, không biết mấy trò này, ngay cả quyển hướng dẫn sử dụng cũng chưa từng nhìn qua.

“Tần thiếu gia” hắn thở hổn hển, giãy dụa nói: “Cậu không có sở thích đặc biệt gì chứ?”

Tần Phong lạnh lùng cười: “Trước kia không có, nhưng mà có thể thử trên người anh xem sao.”

Ai nha, tiểu đại thiếu gia này vẻ mặt thật hung ác, rõ ràng là ghi hận trong lòng, cố ý phải đùa hắn. Không biết là ghi sổ lần trước vô lễ? Hay là ghi sổ sự yêu thầm lần này?

Cố Ngôn thở dài, khoe miệng nhếch lên, không nề hà nói: “Lúc làm nhớ mang bcs.”

Cả người hắn nóng lên, thần trí ngày càng mơ hồ, hình ảnh Tần Phong trước mắt lúc ẩn lúc hiện, mãi lâu sau, mới cúi gằm nhìn thẳng hắn.

“Tôi biết anh dựa vào mặt kiếm cơm.” Tần Phong đưa tay nắm cằm hắn, nói từng chữ: “Cho nên anh cứ yên tâm, tôi sẽ không làm bị thương khuôn mặt này đâu.”

17. Quyển 1 - Chương 17

Còn những chỗ khác... khó mà nói được.

Cố Ngôn hiểu lời cậu ta, nhưng đã không còn hơi sức.

Hắn lại bắt đầu xuất hiện ảo giác. Thân thể nhẹ lâng lâng giống như nằm trên mây, ngọn đèn biến ảo tạo ra sắc màu mập mờ, cảnh tượng quen thuộc lẫn không quen thuộc đua nhau kéo tới, cả người giống như rơi vào giấc mơ kì quái.

Nam chính trong giấc mơ này là Tần Trí Viễn.

Không có gương mặt anh tuấn, không có giọng nói mê người, nhưng ánh mắt của gã lại rất dịu dàng.

Cổ Ngôn cảm thấy cơ thể lười biếng, nhin không được cười với gã. Đáng tiếc Tần Trí Viễn trong mơ tính tình không được tốt như thế, lấy một đồ dùng tình thú chọc chọc tay hắn, hỏi: “Này, cái này phải dùng thế nào?”

Cổ Ngôn hơi hé miệng.

Cái dương cụ như thật kia liền nhét vào miệng hắn.

Cổ Ngôn bị sặc, không khỏi ho khan, nhưng vẫn híp mắt, thuận theo mà liếm dị vật ấy. Hai tay của hắn bị trói không thể động đậy, đành phải dựa vịn vịn thân thể, điều chỉnh vị trí, nước bọt theo khóe miệng chảy ra, trước ngực đập dính một mảng.

Trong mơ, hô hấp của Tần Trí Viễn ấy trở nên dồn dập. Chỉ đợi trong chốc lát, liền thô lỗ lột quần hắn, dùng sức tách hai chân hắn ra, đem dương cụ giả đã được bôi trơn nhét vào cơ thể hắn.

“Ừm...”

Cổ Ngôn rên thành tiếng, đau đến mặt mũi trắng bệch, nhưng nháy mắt, khoái cảm mãnh liệt ào đến, rất nhanh áp đi sự đau đớn kia. Hắn di chuyển lưng, ngẩng đầu thấp giọng nỉ non: “Mau, hôn tôi...”

Tần Trí Viễn trong mơ dường như giật mình, lạnh lùng trừng hắn vài cái, đem dị vật kia cắm vào cơ thể hắn sâu hơn, ấn vào kéo ra.

“Á... đừng...”

Cổ Ngôn rốt cuộc không kìm nén được thanh âm của chính mình, cảm thấy đau đớn lại vui sướng, hai chân mở lớn run rẩy, gần như lên đỉnh.

“Râm!”

Cổ tình lúc này, hắn nghe thấy tiếng cửa phòng bị người đá văng ra. Bên tai ong ong, cảm giác âm thanh kia như đến từ một không gian khác, lúc đầu không để trong lòng, mãi đến khi “Tần Trí Viễn” phía trên người hắn bị người ta đánh một cái, tiếp đá một cái, hắn mới phát hiện có điều không bình thường.

A?

Xảy ra chuyện gì?

Cổ Ngôn giãy dụa dựa vào sofa suy nghĩ, nhưng hắn đã quên tay của mình không thể cử động, thiếu chút nữa chạm mặt xuống đất, may đúng lúc đó có người ôm lấy thất lưng hắn.

“Cảm ơn.”

Cổ Ngôn ngẩng đầu cười.

Đêm nay hắn cười đặc biệt nhiều, nhưng cười cười liền nhăn mày, vì trước mắt lại là một Tần Trí Viễn. Lại thật, hắn rõ ràng thấy Tần Trí Viễn bị người ta đá ngã trên mặt đất, đến giờ còn nằm một góc không đứng dậy nổi, sao đột nhiên lại biến thành hai thể này?

Hơn nữa Tần Trí Viễn mới tới này thật cổ quái, không tươi cười, ánh mắt sâu không thấy đáy, môi mỏng nhếch lên, giống như đang tận lực nén giận.

Nếu Tần Trí Viễn tức giận, chắc là bộ dạng này.

Nhưng mà Tần Trí Viễn lịch thiệp làm sao có thể tức giận được chứ? Tuyệt đối là ảo giác của hắn.

Cổ Ngôn vẫn như cũ, tình nguyện hôn ảo giác này. Khi hắn nghiêng mặt hôn Tần Trí Viễn, thấy người nằm trên mặt đất được hai vệ sĩ giúp đứng dậy, gã đó vừa bị đánh hai má có chút sưng, đôi mắt hồng hồng, thờ phỉ phỉ trừng mình.

Cổ Ngôn “A” một tiếng, cuối cùng cũng nhận ra người đó là Tần Phong. Hắn tựa vào vai Tần Trí Viễn cười: “Mắt em trai anh sưng hết lên rồi, giống như con thỏ con ý, ha ha ha... Tần tiểu bạch...”

Hắn biết mình ăn nói lung tung, nhưng chính bản thân hắn cũng không khống chế được mà hưng phấn.

Đôi mắt Tần Trí Viễn thâm trầm, đem đầu hắn vùi vào ngực gã.

Cố Ngôn lại cố gắng ngẩng lên, thấy một trong hai vệ sĩ đi tới hỏi: “Ông chủ, nhị thiếu gia làm thế nào bây giờ?”

Tần Trí Viễn cuối cùng cười rộ lên.

Gã bình thường luôn cười mỉm, nhưng hôm nay dáng cười có chút khác lạ, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, người nhìn thấy mà sợ hãi, nhẹ nhàng nói: “Đưa nó về nhà.”

Tần Phong lấy lại tinh thần bắt đầu to tiếng. Nhưng thanh âm này rất nhanh bị ngăn cách ở ngoài cửa, cậu ta lúc trước nói rất đúng, phòng này thuê cách âm tốt hẳn.

Cố Ngôn vì nghiệm chứng điều này, tiếp tục hôn lên mặt Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn một bên ôm chặt thắt lưng hắn, một bên cởi bỏ cà vạt treo tay hắn, nhìn cổ tay hắn vết, trầm giọng: “Tần Phong từ nhỏ đã bị chiều hư, nhưng nó lần này rất quá phận, tôi sẽ dạy dỗ lại nó.”

“Được được được, tùy anh muốn thế nào dạy em trai mình, nhưng mà trước đó, có thể trông nom tôi được không?” Tay Cố Ngôn vừa được tự do, liền ôm chặt lấy Tần Trí Viễn, ghé vào bên tai gã: “Còn có... ở dưới...”

Ánh mắt Tần Trí Viễn đảo qua trên người Cố Ngôn.

Tuy rằng chạy xông tới, cũng đã nghe thấy tiếng rên rỉ trong điện thoại, nhưng thấy Cố Ngôn hai đùi trần trụi, trên người mặc mỗi áo sơ mi trắng, hạ thân cầm dương cụ giả, hai chân còn vương chấy dính nhầy, mặt còn đang nhăn nhó.

“Nó cho em dùng thuốc?”

“Ừ.” Cố Ngôn tỉnh đôi chút, miễn cưỡng đáp: “Nhưng mà anh tới rất nhanh.”

“May mà em đi chung với đoàn làm phim, gọi một hai cuộc điện thoại là biết địa điểm.” Về phần sau khi gã nhận được điện thoại, đi tìm người như thế nào, tới đây ra sao, Tần Trí Viễn không đề cập, gã đưa tay vào giữa hai chân Cố Ngôn, chậm rãi lấy dị vật tra tấn hắn ra.

Cố Ngôn hít nhẹ một cái, tuy rằng được giải thoát, nhưng lại có cảm giác trống rỗng đang chậm lan truyền.

Dược tính vẫn chưa hết.

Thân thể hắn vẫn đang khát cầu nhiệt độ cơ thể của một ai đó.

Tần Trí Viễn cởi áo khoác lên người hắn.

Cố Ngôn tự nhiên lấy áo quần lấy người, nhiều năm qua đã thành thói quen. Lần đầu tiên gặp nhau, bộ dạng hắn còn thê thảm hơn so với bây giờ, bởi vì quá mức mạnh mẽ, trên người lúc nào cũng đầy vết thương cũ lẫn mới. Tần Trí Viễn lúc ấy cũng cởi áo khoác ném cho hắn như thế này, dùng giọng điệu đầy dịu dàng như thế nói với hắn: “Em nên học cười như thế nào trước đã.”

Sau đó, hắn thật sự học được — ở trên giường với Tần Trí Viễn.

Rồi tiếp sau đó, hắn mới hiểu gã đối với ai cũng dịu dàng đa tình như vậy, mà hắn có vẻ như đã rơi xuống sâu lắm rồi.

Cố Ngôn có chút hốt hoảng, bỗng nhiên không phân biệt nổi thời gian và không gian. Không biết có phải là tác dụng của thuốc không, hắn như trở về lúc hai mươi tuổi, động tác trúc trắc hôn lấy môi Tần Trí Viễn, run rẩy nói: “Tần tổng, tôi biết nên cười thế nào... tôi sẽ tuân thủ quy tắc của trò chơi, chỉ nói giao dịch không nói chuyện tình cảm...”

18. Quyển 1 - Chương 18

Cố Ngôn vừa nói vừa cười.

Hắn đã tập luyện nhiều lần trước gương, tuyệt đối không thể là nụ cười kinh khủng được.

Tần Trí Viễn bình thường thích dáng vẻ thuận theo của Cố Ngôn, nhưng giờ phút này nghe hắn lẩm bẩm như vậy, tay ở bên hông hắn bỗng nhiên cứng đờ, lập tức nắm lại mạnh hơn.

“Đủ rồi, đừng cười nữa.” Gã gạt tóc trên trán Cố Ngôn, nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt kia, dịu dàng nói, “Chúng ta về nhà.”

Cố Ngôn không nhớ rõ mình về nhà của Tần Trí Viễn như thế nào.

Được tính đáng sợ trong cơ thể lại phát tác, cả người hắn khô nóng, không ngừng cọ lên cọ xuống trên người Tần Trí Viễn, ngay cả đi đường đều nghiêng ngả, không biết nói bao nhiêu điều mê sảng. Cuối cùng còn ngã vật xuống chiếc giường lớn của Tần Trí Viễn, nhìn trần nhà cười ngây ngốc.

Tần Trí Viễn cơ thể nóng cháy che phủ lên người hắn.

Trước mắt Cố Ngôn hiện lên đủ loại màu sắc, căn bản không thấy rõ vẻ mặt của gã, chỉ có thanh âm kia vẫn như khi mới gặp nhau, dịu dàng êm tai. Gã dịu dàng tiến vào thân thể hắn, hôn lên vết thương trên cổ tay hắn, sau đó ghé vào tai hắn thì thầm: “Sẽ không có lần sau.”

Tần Trí Viễn từ trước đến giờ nói được thì làm được.

Ngữ khí nói chuyện càng mềm nhẹ thì càng thể hiện sự quyết tâm của gã.

Cố Ngôn thất thần hết lên, nhin không được cắn lên vai gã. Tần Trí Viễn để mặc ý hắn cắn, một bên giữ lấy hai tay hắn, một bên động thất lưng, liên tục cùng hắn hòa vào làm một.

Cố Ngôn ôm chặt lưng gã đạt tới cao trào.

Những gì tốt đẹp nhất dường như là cảnh trong mộng.

Mà cái giá trong giấc mơ ấy là sau đó hắn nằm trên giường liền một tháng.

Đương nhiên, Cố Ngôn không phải lần đầu uống loại thuốc này, biết tác dụng của nó tổn hại đến cơ thể ra sao, chẳng qua là bệnh một chút thôi nên cười trộm. Lần này Tần Trí Viễn kiên quyết không cho hắn trở về nhà mình, không những giúp hắn xin nghỉ phép ở đoàn làm phim, còn tìm cho hắn vệ sĩ theo dõi gắt gao.

Cố Ngôn vui mừng ăn uống không phải trả tiền, một tuần trôi qua, cơ thể hồi phục tốt hơn phân nửa.

Mà trong lúc này, Tần Trí Viễn lúc nào cũng bận rộn công việc dường như rất rảnh, ngày nào cũng về sớm với hắn, thỉnh thoảng bận quá thì mang theo cả văn kiện về ngồi ở đầu giường lật xem.

Được rồi, Cố Ngôn thừa nhận lần này hắn gặp nạn, quả thật mối quan hệ với Tần Trí Viễn tốt lên không ít. Nếu như người đàn ông này không nơi nơi lưu tình, quyến rũ vô cùng, hắn sao có thể trở thành tình địch của Tần Phong? Làm đến thế này, dường như hơi quá.

Đáng tiếc, mỗi lần kháng nghị, Tần Trí Viễn cũng chỉ hôn nhẹ trán hắn, nói: “Tại sao có thể mặc kệ bệnh nhân được chứ?”

Thật sự là hình tượng điển hình của tình nhân hoàn mỹ.

Cố Ngôn nghĩ đến đó, không khỏi nhìn thẳng Tần Trí Viễn.

Tầm nhìn của hắn rất rõ ràng, Tần Trí Viễn không thể không ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện, hỏi: “Nhìn gì?”

“Tôi suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc.”

“Hử?”

“Tần tổng đêm hôm đó có phải bị tôi ép khô hay không?” Nếu không sao một tuần nay không thấy ra ngoài tìm vui, hơn nữa lại chỉ đơn thuần ôm hắn ngủ?

Tần Trí Viễn bật cười, kéo chân đắp cho Cố Ngôn: “Em trước hết dưỡng bệnh xong hãy nói.”

Cố Ngôn giả vờ khó xử, dáng vẻ phức tạp nói: “Chính là Tàn lão gia không cần cơ thể em, em nên báo đáp ân cứu mạng của người thế nào đây?”

Tần Trí Viễn cười không ngừng được, để văn kiện sang một bên, thật sự suy nghĩ nói: “Tôi đã lâu không ném thức ăn em làm.”

A? Đột nhiên đi đường nhà?

Tần Trí Viễn vẫn rất thích tay nghề của Cố Ngôn, nhưng gã không thích ép buộc, chỉ cần Cố Ngôn không chủ động xuống bếp, gã cũng chưa bao giờ nhắc tới. Lần này thật sự khó mà thấy được.

Cố Ngôn được kẻ sành ăn nuôi một tháng trời, người béo lên trông thấy, việc nhỏ ấy đương nhiên không từ chối, sáng khoái gật đầu: “Ok, anh trước tiên nhét đầy tử lạnh đi rồi nói tiếp.”

Hai ngày sau đó Tần Trí Viễn nghỉ làm, sáng sớm lái xe đến siêu thị, theo đúng ý trên mặt chữ, nhét chặt ních tử lạnh ở nhà.

Cố Ngôn thấy mà mí mắt giật giật.

Vừa nhìn là biết ông chủ Tàn không xuống bếp, hoàn toàn không biết kết hợp đồ ăn, mua toàn bộ những thứ mình thích, việc làm được triệt để đó là mua chặt ních. Hắn lo lắng đôi chút về cơ thể của mình, tính toán làm mấy món đơn giản.

Tần Trí Viễn cũng sợ hán mệt, rất tích cực vào bếp hỗ trợ. Kết quả mới vòng được hai vòng, Cố Ngôn sợ gã làm nổ nhà bếp, trực tiếp ném người ra ngoài.

Cố Ngôn nghĩ đã lâu, tay có đôi chút ngượng, cũng may tay nghề không bị hụt, mấy món làm ra, màu sắc hương vị vẫn mê người như trước. Nhất là món thịt kho tàu, nhìn mà chỉ muốn ăn ngay lập tức, đến bản thân hắn cũng phải tặc lưỡi khen ngợi.

Đồ ăn dọn lên bàn, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mất không ít thời gian.

Tần Trí Viễn không biết đã chạy đi đằng nào, Cố Ngôn tìm khắp nơi, cuối cùng ở thư phòng mới thấy gã. Nhưng hắn không xem văn kiện mà đem vài quyển sách linh tinh cất vào một cái hòm.

Cố Ngôn gõ cửa phòng: “Vội gì sao?”

“Không, chỉ là dọn dẹp lại chút đồ.” Tần Trí Viễn quay đầu cười với hắn: “Tôi nghĩ thấy mùi thức ăn, bên này sắp xong rồi.”

Cố Ngôn gật đầu, đi vào liền nhìn thấy mấy quyển ghi và sách chép trong hòm. Hắn nhất thời đưa tay ra, tiện cầm lấy quyển sách trên cùng.

Ánh mắt Tần Trí Viễn liếc qua, bỗng nhiên đưa tay nắm lấy tay hắn.

Cố Ngôn giật mình, không biết là ý gì. Tần Trí Viễn tiếp tục sửa soạn lại, như có như không nói một câu: “Em chuyển tới nhà tôi ở đi.”

Gã không liếc đến Cố Ngôn một cái, nhưng lại nắm lấy tay hắn thật nhanh, tránh không kịp.

Cố Ngôn mờ mịt một chút, bỗng thấy khó xử. Thật ra hắn cũng không đồng ý với đề nghị này của Tần Trí Viễn. Bây giờ chuyển đến, sau này còn phải chuyển đi, lúc đó khó tránh khỏi cảm giác xấu hổ.

Mà hắn diễn không rành nhất đó là xấu hổ.

19. Quyển 1 - Chương 19

Nhưng, đồng thời cũng là một cơ hội.

Giống như hai người đánh cờ, Tần Trí Viễn đã đi nước cờ này, hắn tiếp theo nên lùi hay tiến đây?

Cố Ngôn đảo mắt, trong lòng rất nhanh có quyết định, cũng không đáp lại những lời ấy của Tần Trí Viễn, chỉ cầm lấy tay gã, nói: “Nên ăn cơm thôi.”

Tần Trí Viễn gạt đầu, tiện tay ném quyển sách cuối cùng vào hòm.

Bữa cơm này ăn thật thoải mái. Tần Trí Viễn không chút keo kiệt khen ngợi tay nghề nấu nướng của Cố Ngôn, ăn xong còn xắn ống tay, xung phong rửa bát. Cuối cùng lấy khăn lau tay, cảm khái: “Tôi có thể ăn cá sốt chua ngọt thì tốt rồi.”

Cố Ngôn lập tức đáp lời: “Có muốn tôi gọi điện cho nhà hàng không?”

Tần Trí Viễn chỉ nhìn hần cười.

Chiều Cố Ngôn ngồi ở ban công đọc sách, đến tối, cuối cùng vẫn làm món ăn mà Tần Trí Viễn nói. Không cách nào, dù sao thì nguyên liệu cũng có sẵn trong tủ lạnh, không thể lãng phí được.

Mấy ngày sau đều giống nhau, chỉ cần tủ lạnh hơi rỗng ngay lập tức người nào đó thần không biết quỷ không hay lấp đầy, mà Cố Ngôn bắt đầu dần dần trở thành đầu bếp. Hần thậm chí nghi ngờ mình bước phải bể, Tần Trí Viễn không phải là muốn tìm đầu bếp đấy chứ? Hần một người làm hai phần việc, tiền công cao lắm đấy.

Tần Trí Viễn không nhắc lại chuyện hần tới ở chung, Cố Ngôn cũng không chủ động nói phải về nhà, cứ như vậy, tự nhiên mà ở lại. Hần không chuyển nhà cũng không sao cả, ăn uống, đồ dùng hàng ngày, Tần Trí Viễn đều thay hần chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ có hần không cần chứ không có chuyện Tần Trí Viễn không nghĩ tới.

Mỗi một chi tiết đều được giải quyết thỏa đáng, thật sự là tình nhân dịu dàng biết chăm sóc.

Cố Ngôn nghỉ ước chừng nửa tháng, đến khi không thể tiếp tục nhàn hạ, mới được Tần Trí Viễn ân chuẩn cho về đoàn làm phim làm việc. Tiến độ quay đương nhiên vì vắng nam chính là hần mà chậm lại không ít, nhưng Tần Trí Viễn đã sớm sắp xếp, mọi người thấy hần đều cười tủm tỉm, còn hết sức nhiệt tình hỏi han tình hình thân thể hần.

Chỉ có Trương Kỳ trầm mặc hơn so với trước kia, lúc chào hỏi hần cũng không còn thấy nụ cười ngọt ngào đâu nữa, nghỉ giải lao thì trốn một nơi học lời thoại.

Kì lạ, tiểu hồ ly này đột nhiên thành thật thế?

Có bất quá hỏi tiểu Trần là chuẩn nhất.

Cố Ngôn chỉ hơi nhắc tới, tiểu Trần liền thao thao bất tuyệt: “Còn có thể có chuyện gì đây? Không phải là đắc tội với người ta sao. Nghe nói album vốn là được lên kệ, kết quả lại bị chìm xuống, bỏ lỡ đợt tuyên truyền tốt nhất, ngay cả mấy thông báo rồi cũng bị hủy. Cũng không biết cậu ta trên chộc phải ông lớn nào trong công ty, em xem tám phần là đóng băng rồi.”

Cố Ngôn “ừm” một tiếng, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hần đêm đó trở về, cũng không nói bị Tần Phong ép uống thuốc như thế nào, nhưng Tần Trí Viễn nếu đã muốn biết, sẽ tra bằng được. Về phần, Trương Kỳ đóng vai trò gì trong đó, hần không muốn truy cứu, vẫn dùng thái độ như trước giờ với cậu ta, an phận diễn nốt những cảnh còn lại.

Mà Tần Trí Viễn so với hần càng an phận hơn.

Mỗi ngày đúng giờ tan làm, dùng cơm hần nấu, sau đó sẽ ở trong thư phòng xem văn kiện hoặc là ngồi sofa xem TV, thỉnh thoảng ra ngoài – uhm, là hẹn hần đi nghe hòa nhạc.

Đêm nay có buổi diễn của pianist nổi danh, Tần Trí Viễn mua vé từ sớm, tối đi xem cùng Cố Ngôn. Không khí buổi diễn khá tốt, diễn tấu cũng rất hay, kết thúc cũng là lúc trời về khuya, gió thu se lạnh thổi đến, làm cho người ta nhìn không được say sưa trong đó.

Dừng xe ở chỗ xa, hai người đi dọc theo ngã tư vắng lặng, trong tối, cho dù hai người đàn ông nắm tay nhau cũng không sợ bị người khác phát hiện.

Tần Trí Viễn cầm tay Cố Ngôn, giống như đêm đi dạo trên biển.

Cố Ngôn cảm thấy nên nói gì đó nhưng suy nghĩ mãi, cuối cùng lại nói: “Gần đây không thấy ai gọi điện cho anh.”

“Ừ.” Tần Trí Viễn không thay đổi sắc mặt, mỉm cười: “Bây giờ là thời gian riêng tư, tôi bình thường không tiếp điện thoại công việc.”

Đáp án thật hay, thật lưu loát, đem tất cả từ trước tới nay quăng bằng sạch.

Cố Ngôn chịu thua, ngậm miệng không lên tiếng.

Lại đi thêm một đoạn, phía trước có cây đèn đường bị hỏng, so với chỗ khác tối hơn chút. Hai người lúc đi qua, Tần Trí Viễn cố ý dừng bước, một tay ôm lấy Cố Ngôn kéo vào lồng ngực.

Cố Ngôn bị gã làm cho hoảng sợ, cả người ngã nhào vào người gã, cảm giác gió nhẹ thổi bên tai, giọng điệu có chút trẻ con: “Cho em cái này.”

Vừa nói vừa mở tay hất ra, đặt đồ vào.

Cố Ngôn cúi đầu, thì ra là chìa khóa xe.

“Sao lại đưa tôi cái này?”

“Em hiện tại ở nhà tôi, đến studio so với lúc trước xa hơn, tôi lại không thể ngày nào cũng đưa em đi được, đương nhiên đổi cho em cái xe tốt hơn.”

Phúc lợi tốt thật.

Cố Ngôn âm thầm nghĩ, đây cũng là thù lao cho sự phục vụ của hắn ư? Xe của hắn lúc trước chỉ là loại phổ thông bình thường, giờ thấy cái biểu tượng trên chìa khóa xe, trong lòng không khỏi hít sâu một cái. Ài, hôm nào mà đi xe đến studio, chỉ sợ người ta ganh tị đến chết.

Nhưng không sao cả, trong cái vòng lẩn quẩn này, kẻ nào không nhận mới là kẻ thua.

Cố Ngôn nắm chặt chìa khóa trong tay, nói cảm ơn.

Tần Trí Viễn cười, vẫn như cũ ôm hắn không buông, “Nếu muốn cảm ơn tôi, thì thành thật trả lời tôi một vấn đề.”

Cố Ngôn quả nhiên thành thật hỏi: “Vấn đề gì?”

Tần Trí Viễn ngược lại không vội nói, chỉ như vậy nhìn hắn chăm chú, trong bóng tối mờ ám, cặp mắt đen dài kia như cười, khiến người ta chỉ muốn hôn lên đó.

Nhưng Cố Ngôn không hôn.

Bởi hắn nghe thấy Tần Trí Viễn nhẹ nhàng hỏi: “Một người đến tuổi này như tôi rồi, mới nghĩ cái tà quy chính, em nói có phải đã muộn rồi không?”

20. Quyển 1 - Chương 20

Là muốn cái gì tà? Quy cái gì chính?

Cố Ngôn nghe mà sửng sốt, có chút hiểu được ý của gã, lại có chút mơ hồ.

Tần Trí Viễn lẳng lặng chờ hắn trả lời.

Cố Ngôn không mở miệng nói được.

“Sao lại muộn chứ? Có người giống như anh, cả đời cứ như vậy mà trôi qua.” Hắn nghĩ nghĩ, thấy có chút lộn xộn, vì thế nhấn mạnh lần nữa, “Ừ, đương nhiên không trễ.”

Một câu này thuần túy thật lòng, không mang chút tâm cơ.

Tần Trí Viễn tự nhiên nghe ra được, lập tức cúi đầu hôn Cổ Ngôn. Gã hôn thật kịch liệt, môi dùng sức va chạm lấy môi Cổ Ngôn, khí lực lớn đến nỗi khiến Cổ Ngôn cảm thấy đau. Gã hôn xong mới phát hiện bản thân thất thố, nhưng cũng không hối hận, đưa tay lên xoa mặt Cổ Ngôn, nói: “Thật tốt quá, tôi trước kia bỏ lỡ nhiều thứ, chỉ sợ mình không kịp nữa rồi.”

Vừa nói vừa nắm tay Cổ Ngôn đi về phía trước, dáng vẻ thật cao hứng, hoàn toàn không giải thích câu nói vừa rồi.

... Để lại cho người ta không gian tưởng tượng quá lớn.

Cổ Ngôn đoán không ra.

Trong ấn tượng của hắn, Tần Trí Viễn luôn ôn hòa, biết kiềm chế, khó có thể thấy được cảm xúc thật của gã, nhưng đêm nay biểu cảm của gã rất khác... đây xem như là dấu hiệu đó sao?

Hắn và Tần Trí Viễn quen biết đã lâu, nhưng việc lên giường với gã đã chiếm không ít thời gian, cho tới bây giờ hắn lại thành tình nhân ở lại bên cạnh Tần Trí Viễn lâu nhất, đến hiện tại, chỉ còn một bước cuối cùng mà thôi. Có thể một bước ra đi, cũng có thể một bước vào tim Tần Trí Viễn. cũng có thể là hắn tự mình đa tình, phía trước là vực sâu vạn trượng, lập tức rơi tan xương nát thịt.

Nhưng Cổ Ngôn biết mình nhất định sẽ bước về phía trước.

Chẳng sợ người tính kế, chẳng sợ người kiên nhẫn, chỉ vì hắn động tâm trước, nên vĩnh viễn thua Tần Trí Viễn một chiêu.

Cổ Ngôn đề thái dương, cảm thấy có chút mệt mỏi, về nhà với Tần Trí Viễn liền lên giường nghỉ ngơi sớm. Buổi tối hắn ngủ cũng không an ổn, nửa đêm bị ác mộng làm cho tỉnh, cảnh trong mơ cụ thể thế nào cũng không nhớ rõ, chỉ là sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Lăn qua lộn lại một hồi vẫn không ngủ được.

Tần Trí Viễn ngủ cũng không sâu, nhanh chóng bị đánh thức, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, hỏi: “Sao thế? Mất ngủ à?”

“Một chút, chắc là tối ăn nhiều quá.”

Tần Trí Viễn cúi đầu cười: “Đồ ăn bên ngoài không ngon như em nấu.”

Cổ Ngôn “Ừ” một tiếng, đương nhiên rồi, hắn chỉ có chuyện này là không khiêm tốn.

Tần Trí Viễn cảm thấy thú vị, vốn đang nửa tỉnh nửa mê, lúc này thì tinh thần tỉnh táo hẳn, đưa tay xoa đầu hắn: “Ngủ không được, có muốn tâm sự cùng tôi không?”

“Nói chuyện gì?”

“Ừm, nói chút về chuyện của em đi. Em bình thường không hay nói, chuyện của mình lại càng ít, thỉnh thoảng cũng nên trò chuyện.”

Hắn nói rất ít, bởi vì người nào đó chưa bao giờ hỏi.

Hiện tại Tần Trí Viễn đã hỏi, Cổ Ngôn cũng không giả vờ làm cao, hắn căn bản có rất nhiều điều để nói, về diễn xuất, về Trương Kỳ, cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Tôi từ nhỏ đã thích nấu nướng, nghĩ rằng sau khi lớn lên nhất định phải làm đầu bếp.”

“Sau đó?”

“Sau đó... liền biến thành bộ dạng như bây giờ.” Cổ Ngôn nói thật ngắn gọn súc tích, tiếp theo đá đá chân Tần Trí Viễn, “tối anh.”

“Cái gì?”

“Chẳng nhẽ chỉ một mình tôi nói thôi chắc?”

Tần Trí Viễn im lặng chốc lát, cọ cọ cổ hần, nói: “Tôi trước đây đặc biệt hận ba mình, việc muốn làm nhất là bỏ nhà ra đi, cũng thực ghét Tần Phong, nghĩ rất nhiều trò trêu chọc nó. Kết quả tôi cái gì cũng làm không xong.”

Gã nhẹ nhàng ai thán: “Tôi ba mươi mấy năm làm đứa con ngoan, anh trai tốt.”

“Có lẽ đây là bản tính của anh.”

“Sai rồi, tôi chỉ không dám dùng cảm mà thôi.” Tần Trí Viễn từ phía sau ôm chặt hần, thấp giọng gọi tên hần: “Cố Ngôn, Cố Ngôn, tôi kì thật là một kẻ rất nhát gan.”

Cố Ngôn trong lòng nhảy dựng.

Cho dù Tần Trí Viễn không nói, hần cũng sớm biết.

Hần biết Tần Trí Viễn không dễ dàng giao tình cảm của mình ra, cho nên hần cũng đem lòng mình cất giấu thật kĩ, trở nên bách chiến bách thắng, không gì không làm được, tất cả là để vượt qua mọi chông gai đến bên cạnh gã.

Cố Ngôn há miệng, cuối cùng lại không nói ra được điều gì, chỉ nói: “Không việc gì, bất luận lúc nào quay đầu lại, đều kịp.”

Tần Trí Viễn không lên tiếng, dường như đã ngủ rồi, nhưng vẫn ôm hần không buông.

Bọn họ dùng tư thế ôm nhau như thế đi ngủ, kết quả cả hai đều ngủ không ngon.

Buổi sáng thức dậy, sắc mặt ai cũng khó coi. Tần Trí Viễn còn tốt, dù sao cũng chỉ đến công ty, Cố Ngôn tới studio còn mấy cảnh quay, người hóa trang dặm cho hần một lớp phấn thật dày mới che được đôi mắt thâm quầng kia.

May mà mấy cảnh diễn đơn giản, trong đó có một cảnh hần cầm châu hoa của nữ chính để quên, ngồi ở đình nhớ đến người trong lòng, trong đó sẽ xen kẽ một vài đoạn nhớ lại. Loại cảm xúc này diễn rất phiền, muốn hần một kẻ mặt băng sơn diễn thành si tình, diễn diễn mà vẻ mặt cũng không thay đổi.

Cố Ngôn nghe đạo diễn nói xong, liền ngồi xuống chơi với châu hoa trong tay, theo yêu cầu mà thể hiện vẻ thâm tình. Diễn một nửa, không hiểu sao tự dừng nghĩ tới Tần Trí Viễn.

Nhớ tới những lời gã nói ngày hôm qua.

Ít nhiều.. cũng coi là thật đi?

Khóe miệng hần hơi cong lên, sau đó giật mình tỉnh lại, kinh ngạc vừa rồi bản thân lại thất thần.

Đạo diễn hô cắt: “Không tồi, cảnh này xong, chuẩn bị cảnh tiếp.”

Nhân viên công tác dọn dẹp đạo cụ, Cố Ngôn ngồi gốc tại chỗ, không rõ chuyện gì đang xảy ra. Vừa nãy, cảnh kia chỉ một lần liền qua, với diễn xuất tệ hại của hần mà nói, khó mà thấy được. Vậy thì, hần rốt cuộc đã diễn cái gì vậy?

Thừa dịp nghỉ ngơi, Cố Ngôn đi qua cùng đạo diễn xem lại cảnh vừa rồi. Trên màn hình hần mặc trang phục trắng, khuôn mặt anh tuấn có chút lạnh lùng, tuy rằng tay mân mê châu hoa nhưng mắt nhìn không tiêu điểm. Nhìn nhìn, không biết hần nghĩ tới điều gì, ánh mắt trở nên nhu hòa, mỉm cười.

Giống xuân phong hóa liễu tuyết.

Giống kẻ lạnh lùng, nhớ tới tình yêu dịu dàng say đắm nhất trong lòng.

“Cảnh này có thể lồng cảnh nhớ lại.” Đạo diễn vừa lòng vỗ vai hần: “Lần này biểu hiện không tồi, tiếp tục duy trì nhé.”

Cố Ngôn không nói gì, đưa tay xoa xoa hai má, cảm thấy đầu phát đau lên được. Diễn xuất của hần khi nào thì thuần thực đến vậy? Cười thật hay giả cười... chính bản thân hần cũng không rõ nữa rồi.

21. Quyển 1 - Chương 21

Biểu cảm này nếu bị Tần Trí Viễn nhìn thấy, hẳn còn diễn được gì nữa đây? Cố Ngôn ý thức được gần đây bản thân buông thả quá, có thể là bị thay đổi của Tần Trí Viễn ảnh hưởng tới, hẳn ngày càng cách xa chuyên nghiệp rồi.

Không nên, không nên, hẳn phải cẩn thận điều chỉnh cảm xúc mới được.

Nghĩ như thế, đến khi tan tầm nhận được thông báo của đạo diễn, nói là tiến độ quay phim đã quá nửa rồi, tháng sau bắt đầu diễn ngoại cảnh, địa điểm chọn là cảnh ở thành phố bên cạnh, kế hoạch ở đó chừng một tháng.

Rời xa Tần Trí Viễn, rốt cuộc là tốt hay xấu? Có lẽ Tần Trí Viễn thật sự cải tà quy chính, cũng có thể chờ đến khi hắn từ ngoại cảnh trở về, người nào đó đang ôm người tình mới rêu rao khắp nơi.

Cố Ngôn có chút phiền não, về nhà, nói với Tần Trí viễn, gã cũng tỏ vẻ tiếc hận: “Xem ra cả tháng này tôi đành dựa vào mì ăn liền thôi.”

Cố Ngôn nghe thấy phì cười: “Bên ngoài nhiều nhà hàng ngon lắm mà.”

Tần Trí Viễn vỗ tay hắn: “Nhưng cái chính là không ai ăn cùng tôi.”

Cố Ngôn không đáp lại.

Tần Trí Viễn ồn ào nói muốn ăn khuya.

Cố Ngôn gần đây là thực ăn đến nghiện, tay quả thực có chút ngứa, vào bếp làm mấy cái xiu mại, vỏ bọc đặc biệt mỏng, thịt lợn băm lẫn tôm nõn, hấp lên hương thơm bay tứ phía. Hắn xấp ngay ngắn rồi mới bưng vào thư phòng, Tần Trí Viễn đang lật xem tư liệu, nhưng không phải văn kiện của công ty mà là mấy tạp chí nội thất.

Cố Ngôn liếc mấy cái, hỏi: “Sao thế? Muốn trang trí lại phòng ở à?”

“Ừ, không thích phong cách hiện tại lắm.” Tần Trí Viễn hướng hắn vẫy tay: “Cho tôi chút ý kiến tham khảo đi.”

“Có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Tần Trí Viễn cầm lấy đôi đũa, vừa ăn vừa nghĩ: “Tốt nhất là... giống dáng vẻ của một ngôi nhà.”

Cố Ngôn cười khúc khích: “Hình dung thế này rất trừu tượng.”

Tần Trí Viễn ngẩng đầu nhìn hắn: “Những phòng khác không sao cả, nhưng phòng bếp nhất định phải sửa lại. Tốt nhất là gấp đôi so với bây giờ, sau đó bỏ ngỏ, như vậy mới bày hết được cái đồ đồ làm bếp này.”

Nói xong, chỉ cho Cố Ngôn xem đồ làm bếp có tiếng nhất.

Cố Ngôn xem, toàn bộ đều là phong cách châu Âu, giá cả không cần nói, số lượng hiếm kinh người, gã không phải tính mua toàn bộ đấy chứ?

Tần Trí Viễn nói phải trang trí phòng bếp như này như kia xong ánh mắt mang ý cười nhìn Cố Ngôn, như đang miêu tả trái tim của gã từng chút từng chút một.

Cố Ngôn cảm thấy tim mình đập thật nhanh, mãi sau mới nói: “Thì ra Tần tổng tính mở nhà hàng.”

“Vậy em có đồng ý là đầu bếp không?”

Đề nghị này thật hấp dẫn, Cố Ngôn căn bản không thể mở miệng cự tuyệt. Hắn ôm lấy thất lưng Tần Trí viễn, chủ động hôn, mơ hồ đáp: “Xem phúc lợi thế nào trước đã.”

Kế hoạch trang trí cứ như vậy được quyết định, phòng ngủ và thư phòng không thay đổi, chủ yếu là phòng khách và phòng bếp. Đội thi công cũng đã liên hệ xong, tính rằng sau khi Cố Ngôn đi là thi công, chờ hắn trở về thì vừa lúc hoàn thành.

Ngày đi sẽ phải đến địa điểm tập hợp sớm, nên Tần Trí Viễn từ tối đã giúp Cố Ngôn sắp xếp hành lí, quần áo và vật dụng hàng ngày đều chuẩn bị đầy đủ, hôm sau dậy thật sớm lái xe đưa hần đi.

Cố Ngôn cái gì cũng không quan tâm, dọc đường đi còn phải nghe Tần Trí Viễn không ngừng lái nhai: “Sắp đến đông rồi, thời tiết trên núi lạnh hơn, nhớ mặc nhiều quần áo vào... một ngày ba bữa phải ăn cho đủ, xảy ra chuyện gì thì gọi ngay cho tôi...”

Cố Ngôn gật đầu đồng ý.

Hần không có yêu cầu gì với Tần Trí Viễn cả, chỉ hi vọng khi hần quay xong trở về sẽ không trình diễn tiết mục bắt gian tại trận.

Ừm, nhất là trong căn phòng bếp xa hoa kia.

Không kẹt xe, rất nhanh đã đến nơi tập hợp, Cố Ngôn vẫy tay nói tạm biệt với Tần Trí Viễn, mang hành lí xuống xe, vừa mới bước được vài bước, Tần Trí Viễn liền tiến tới, tháo khăn choàng, quàng lên cổ hần.

Dù sao cũng là nơi công cộng, động tác như này quá thân thiết rồi.

Tần Trí Viễn là người chú trọng hình tượng, không thể nào không biết tự giác, nhưng gã hành động đến tự nhiên, cứ như lần đầu gặp mặt nhiều năm về trước, gã cởi áo khoác choàng lên người Cố Ngôn.

Giống như thói quen nào đó.

Cũng đủ để người ta hăm sâu vào.

Cố Ngôn đứng yên trong chốc lát, khăn quàng trên cổ rất nhẹ, cảm thấy được lòng bàn tay ấm nóng, giống như có thể mượn điều này đụng chạm tới nhiệt độ cơ thể của Tần Trí Viễn. Hần cũng không trông mong vào tình yêu mãnh liệt, chỉ là tham lam lưu luyến ấm áp chớp mắt ngăn ngủi kia mà thôi.

Tựa như thiêu thân lao vào ánh lửa.

Tựa như hần hướng về Tần Trí Viễn.

22. Quyển 1 - Chương 22

Rừng trúc của A thị gần đây tương đối nổi.

Khu phong cảnh ngoại thành có một rừng trúc khá lớn, cảnh đẹp có một không hai. Mùa thu lá trúc úa vàng, nhìn qua tuy tiêu điều nhưng lại có một loại yên tĩnh đến say lòng. Hơn nữa, buổi tối, ánh trăng chiếu xuyên qua rừng trúc mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi lá trúc xào xạc.

Ngoại cảnh của đoàn làm phim chọn là đây.

Cảnh đẹp thì đẹp nhưng điều kiện khách sạn hơi kém, Cố Ngôn xem như được chiếu cố, được phân cho một căn phòng đơn. Trợ lý tiểu Trần cùng người hóa trang ở chung một phòng, ở sát bên cạnh, mỗi ngày chạy đi chạy lại quanh hần, nhưng lại rất chịu khó.

Cố Ngôn diễn không tốt lắm, luôn bị mắng biểu cảm quá cứng, giống người gỗ. Nhưng vì thân thể tốt, diễn luyện tập võ lại đạt, không ít động tác diễn thích hợp, đứng trong cảnh trúc duyên dáng, vào khung hình quả là kinh diễm. Ngay cả đạo diễn còn phá lệ khen hần vài lần, tiểu Trần lại ảm ỉ đẹp trai quá, sau này khẳng định sẽ khiến fan nữ chết mê chết mệt.

Cố Ngôn thủy chung vẫn thái độ ấy, thời điểm bị mắng không nói một câu, được khen cũng chỉ cười. Buổi tối, người của đoàn kịch tụ tập hẹn ra ngoài chơi, hần cũng rất ít tham gia, ăn cơm tối xong liền về phòng nghỉ ngơi.

Tần Trí Viễn tối nào cũng gọi điện cho hần.

Cũng không phải chủ đề gì đặc biệt lắm, nói nào là hôm nay gã làm gì, có khi nói linh tinh trên trời dưới đất hết nửa tiếng, có khi kết thúc công việc về đã là nửa đêm, gã cũng kiên trì gọi tới, chỉ ngán ngủ vài câu, một tiếng ngủ ngon vô cùng đơn giản.

Cố Ngôn thật thích sau khi nói xong câu ngủ ngon, bên kia điện thoại sẽ truyền tới tiếng hít thở.

Tần Trí Viễn luôn chờ hắt cúp máy trước.

Ban đêm yên tĩnh, bọn họ đều không nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt đối phương, khoảng cách giữa hai thành phố, giống như càng gần thêm.

Hôm nay Cố Ngôn bị thương trong lúc đang quay.

Là lúc diễn đánh nhau, đạo cụ là kiếm chém vào gậy trúc bị bật trở về, vừa lúc đập vào cánh tay hắt. Bị thương cũng không phải nghiêm trọng lắm, thậm chí máu bầm cũng chưa tụ, chỉ hơi sưng. Cố Ngôn cũng không để trong lòng, xoa xoa cánh tay rồi lại tiếp tục diễn, buổi tối về khách sạn mới bắt đầu đau.

Hắt ra ngoài mua lọ rượu thuốc xoa, lúc nói chuyện với Tần Trí Viễn thì nhắc tới.

Tần Trí Viễn lập tức dặn dò: “Làm việc sao lại liều mạng thế, cũng không chịu chú ý thân thể.”

Cố Ngôn cảm thấy chuyện bé xé ra to: “Chút thương ấy với tôi như cơm bữa ấy.”

Tần Trí Viễn ở bên kia điện thoại im lặng chốc lát, giọng nói trầm thấp dịu dàng hơn so với ngày thường: “Đó là trước kia.”

“Hử?”

“Em hiện tại là người của tôi.”

Cố Ngôn ngây người, tai nghe áp vào điện thoại nóng lên.

Tần Trí Viễn nói chúc ngủ ngon đầu tiên, theo thường lệ chờ hắt cúp máy. Cố Ngôn đột nhiên lưu luyến, cầm di động nằm trong chăn, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng kia, bất tri bất giác ngủ mất.

Hôm sau tỉnh dậy, di động hết pin. Cố Ngôn không biết Tần Trí Viễn ngủ khi nào, trong lòng bồn chồn, thay pin liền nhắn cho gã một cái tin.

Tần Trí Viễn không trả lời tin nhắn của hắt, nhưng tối vẫn như cũ gọi điện tới.

Cố Ngôn vừa tắm xong, vừa lau tóc vừa nói với gã, tâm sự mấy câu, bên chỗ Tần Trí Viễn ồn ào, sau đó liền nghe gã nói: “Tôi chuyển phát nhanh đồ cho em đó, hiện tại có lẽ là tới rồi, em ra cửa lấy đi.”

“Cái gì vậy? Kì quái là tôi không nhận đâu nhé.” Hắt đã từng nghe câu chuyện chuyển phát nhanh lọ thuốc ho của một ai đó, chỉ mong Tần Trí Viễn đừng ngàn dặm xa xôi chuyển cho hắt lọ rượu thuốc thôi.

Tần Trí Viễn cười.

Cố Ngôn đành phải mặc thêm áo khoác ra ngoài, nhưng vừa mở cửa, hắt liền ngây dại.

Tần Trí Viễn đứng ngoài cửa – tây trang trắng thơm, phong độ vô cùng, trong tay còn đang cầm di động nói chuyện với hắt, mắt chớp chớp, hướng hắt cười.

Tình tiết cũ cỡ nào chứ.

Cố Ngôn nhớ rõ trước đây không lâu có quay một bộ phim truyền hình cũng có tình huống như vậy. Nhưng bây giờ lại diễn ra với bản thân lại là chuyện khác, hắt nhìn Tần Trí Viễn trước mắt, cảm thấy tim muốn nhảy ra ngoài luôn.

Tần Trí Viễn cũng không nói gì, bước vào trong đóng cửa “Rầm”, trực tiếp đem Cố Ngôn kéo vào lòng, đặt lên cánh cửa hôn.

Bọn họ xa cách đã bao lâu?

Năm ngày? Hay mười ngày?

Sao giống cả đời như thế này?

Hơi thở quen thuộc điên cuồng ập đến, nụ hôn này triển miên kịch liệt, đầu Cố Ngôn trống rỗng, hôn xong, chân như nhũn ra.

Tần Trí Viễn đem hân kéo vào ngực, trán nhẹ蹭, thở hổn hển nói: “Sao? Món quà này có khiến Đại minh tỉnh vừa lòng không?”

Cố Ngôn còn chưa hồi thần, mãi sau mới xác định đây không phải là mơ mới vươn tay qua sờ lên mắt Tần Trí Viễn, “Sao anh lại tới đây?”

Tần Trí Viễn không đáp trả, hỏi ngược lại: “Hôm qua không phải em bị thương sao? Thương ở đâu? Cho tôi xem.”

Cố Ngôn lúc này mới bừng tỉnh, vén ống tay áo trái lên, cho gã xem vết máu bầm trên tay. Vết thương hôm qua còn nghiêm trọng hôm nay đã tiêu sưng, nếu Tần Trí Viễn vì điều này mà tới, không biết giờ có hối hận không?

Không ngờ Tần Trí Viễn còn lúi húi tới bên giường ngồi, kéo đèn lại gần tỉ mỉ quan sát vết thương: “Bôi thuốc chưa?”

Cố Ngôn gật đầu, cũng hỏi hân: “Anh tự mình lái xe tới à?”

“Ừ.”

“Sáng sớm mai về sao?” Tuy rằng A thị cách không xa, nhưng cũng mất tới ba bốn giờ xe, đi đi lại lại cũng không tiện.

“Không,” Tần Trí Viễn tháo cà vạt, lưỡi biếng nằm xuống giường: “Tôi nghỉ ngơi, sẽ ở lại vài ngày.”

Hả?

Tần Trí Viễn là kẻ yêu thương công việc như vậy, cũng sẽ nghỉ phép mấy ngày?

Cố Ngôn sững sờ, nhất thời hiểu ra: “Anh là vì công việc mới tới chứ gì? Đến cuối cùng là khách hàng thế nào, phải phiền Tần tổng tự thân xuất mã vậy?”

Tần Trí Viễn mỉm cười, tóc mái che khuất ánh mắt của gã, có lẽ là do tác dụng của ánh đèn trong phòng, ánh mắt kia đột nhiên trở nên động lòng người: “Không quan hệ tới công việc, tôi chỉ là muốn tới thăm em chút thôi.”

23. Quyển 1 - Chương 23

Cố Ngôn nhẹ ngã xuống giường.

Tần Trí Viễn lười động, lấy tay chọc chọc hân hỏi: “Sao vậy?”

Cố Ngôn vui đầu trong chăn không chịu ngẩng lên, mãi lâu sau mới thở dài, nửa thật nửa giả bảo: “Xong rồi, xong rồi, tim bị bắn trúng rồi.”

Tần Trí Viễn còn tưởng hân nói đùa, đưa tay ôm lấy, mới phát hiện thân thể hân run run.

“Sao thế? Lạnh à?”

Cố Ngôn luôn miệng nói không lạnh, khóe miệng hơi nhếch lên, xoay người đặt Tần Trí Viễn ở dưới, ngón tay xoay tròn trước ngực gã, nhỏ giọng nói: “Tôi đang định lấy thân báo đáp.”

Hân ở trên giường luôn luôn tích cực, có khi thật không rõ ràng ai mới là người được bao dưỡng.

Nhưng Tần Trí Viễn cũng đang nhớ nhung thân thể hân, đương nhiên không từ chối nhiệt tình này.

Bọn họ ở trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp của khách sạn mà chiến đấu.

Sau khi kết thúc mồ hôi ướt đầm, nằm trong chăn không ai động đây.

Tim Cố Ngôn còn chưa trở về bình thường, sờ chút liền đập thành thịch, hấn đành mặc kệ, kéo cánh tay Tần Trí Viễn qua cọ cọ, hỏi: “Anh ở phòng nào?”

“Tôi không thuê phòng.”

“Hả? Vậy tối anh ngủ đâu?”

Tần Trí Viễn chuẩn bị ngủ, mơ mơ màng màng đáp: “Thì là nằm trên giường của em thôi.”

“Ồ khách sạn ra ra vào vào đều là người của đoàn làm phim, anh không sợ bị người ta phát hiện ra à?” Đồn đại trước giờ không phải ít, nhờ đâu thật sự bị truyền ra chuyện xấu gì đó, vậy thì nguy rồi.

Tần Trí Viễn hôn một cái lên mặt hấn: “Vậy em giấu tôi kĩ vào, đừng để ai thấy.”

Gã hôm nay vừa xong công việc liền lái xe tới đây, thật sự mệt lắm, không lâu liền ôm Cố Ngôn chìm vào giấc ngủ.

Cố Ngôn ngược lại không ngủ được.

Ở trong phòng giấu một người lớn thật không dễ, hấn vì đề phòng mọi người phát hiện, hôm sau cố ý rời phòng sớm, trước khi tiểu Trần qua tìm hấn. Ban ngày ở trường quay cũng mất hồn mất vía, nghĩ tới Tần Trí Viễn giấu trong phòng, bị NG liên tục.

Ngay cả tiểu Trần cũng phát hiện hấn không bình thường, nhân lúc nghỉ trưa liền đi qua nói với hấn: “Anh Ngôn, anh hôm nay có chuyện gì đặc biệt tốt à.”

Cố Ngôn lúc ấy đang uống nước, thiếu chút nữa sặc.

Buổi chiều nhận được tin nhắn của Tần Trí Viễn, đơn giản là các món gã muốn ăn tối nay. Nơi này không có điều kiện để xuống bếp, Cố Ngôn sau khi kết thúc công việc liền mua chút đồ bên ngoài mang về, mở cửa phòng liền thấy Tần Trí Viễn nhàn nhã nằm trên giường xem TV. Gã nói vì Cố Ngôn mà đến, thật sự làm gì cũng không làm, cả ngày ngốc trong phòng, ngay cả rừng trúc đẹp thế cũng không liếc mắt lấy một cái.

Vài ngày tiếp theo đều như vậy.

Cố Ngôn giống như trở về ngày xưa, gạt cha mẹ nuôi thú cưng trong phòng, cẩn thận sợ bị phát hiện, rồi lại không áp chế được chút ngọt ngào trong lòng. Nếu đây là cảnh trong mơ, vậy thì hấn bằng lòng không tỉnh dậy.

Hai ngày sau, bởi vì quay thuận lợi, Cố Ngôn trở về sớm hơn so với bình thường, từ xa thấy Tần Trí Viễn đứng bên ngoài khách sạn, cùng một chỗ với gã còn có một người quen cũ — Triệu Tân Triệu đạo diễn.

Cố Ngôn tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn theo lẽ thường đi lên chào hỏi.

Triệu Tân từ trước tới giờ có chút sợ hấn, chỉ nói qua vài câu liền vội vàng cáo từ.

Cố Ngôn liếc mắt thấy trên ngón áp út của anh ta có một chiếc nhẫn, về phòng liền hỏi Tần Trí Viễn: “Đạo diễn Triệu sao ở A thị vậy?”

“Cậu ta đến chụp ảnh tuyên truyền, tôi vừa lúc gặp liền đứng tán gẫu mấy câu.”

“Anh ta đã đính hôn rồi à?” Nhớ rõ tiệc chúc mừng lần trước bên tay trái Triệu Tân còn chưa có vật đó.

“Ừ” Tần Trí Viễn gần đây đặc biệt dính Cố Ngôn, vừa nói vừa ôm: “Cụ thể thế nào, tối mai em hỏi cậu ta đi.”

“Tối mai?”

“Tôi hẹn cậu ta đi ăn cơm.”

“Các anh bạn học ôn chuyện, tôi đi làm gì?”

Tần Trí Viễn vén tóc Cố Ngôn, trái nhìn phải nhìn, nhìn thế nào cũng không chán, cười: “Sao có thể thiếu nam chính giới nhất được?”

Cố Ngôn ngẩn người, cuối cùng cũng hiểu ý của gã. Thì ra Tần Trí Viễn vẫn nhớ, phải kiếm bằng được vai nam chính trong phim của Triệu Tân cho hắn.

“Cũng không phải không làm diễn viên trong phim của Triệu đạo thì không được.”

“Tôi nói rồi, phim điện ảnh lần này có thể kiếm được giải thưởng.” Giọng Tần Trí Viễn chắc chắn.

Nhưng, tài năng của Triệu Tân rõ như ban ngày, trước đó không lâu đoạt được giải thưởng ở nước ngoài, kịch bản lần này nếu như lời gã nói, quả thật rất có khả năng. Cố Ngôn đóng nam chính nhiều như vậy, nhân khí tuyệt không tồi, chỉ kém là chưa có giải thưởng thôi.

Quan trọng nhất là, Tần Trí Viễn nói hắn có thể giành giải, thế thì không cần lo lắng lắm.

Nhưng...

“Yêu cầu của Triệu đạo diễn cao như vậy, có thể đồng ý cho tôi làm nam chính sao?” Lần trước thiếu chút làm hỏng phim của anh ta, khiến cho Triệu Tân giờ thấy hắn liền chạy trốn.

“Không sao, tôi uy hiếp cậu ta rồi, nếu không cho em diễn, thì đừng nghĩ kiếm nhà tài trợ.” Tần Trí Viễn nhún mày, một bộ dáng hôn quân đam mê sắc.

Cố Ngôn bị chọc cười ha ha.

Hắn biết Tần Trí Viễn khẳng định có biện pháp của chính mình, cho nên cũng không hỏi nữa, cười xong bước đến giường đọc kịch bản. Ngày mai hắn có cảnh quay, lời nói và biểu cảm rất quan trọng, là cảnh cao trào của phim, cho nên thừa dịp còn sớm muốn tự mình nghiên cứu.

Tần Trí Viễn cũng dựa vào xem, nhìn nhìn liền ho khan hai cái, nghiêm trang nói: “Cố đại minh tinh, ngày mai em có cảnh hôn kia.”

“Thì sao?” Cố Ngôn nghe xong nở nụ cười, “Tần tổng muốn đến trường quay giám sát không?”

Tần Trí Viễn đứng thật có lo lắng chút, “Mai rồi tính.”

Sau đó đưa tay chỉ vào kịch bản: “Em đọc một đoạn cho tôi nghe đi.”

Cố Ngôn thấy gã tâm huyết dâng trào, không suy nghĩ gì máy móc đọc. Hắn chẳng những diễn không biểu tình, đọc kịch cũng thế, chẳng có nhịp điệu gì hết, mãi khi nhìn thấy ba chữ chói mắt kia mới dừng lại.

Tôi yêu em.

Đây là lời thổ lộ của nam chính với với nữ chính.

Giấy trắng, chữ viết rất rõ, tuyệt đối không phải hắn hoa mắt.

Cố Ngôn không xác định được có phải là Tần Trí Viễn cố ý hay không, ngẩng đầu liền thấy gã cười như không cười nhìn mình, hỏi: “Làm sao vậy? Đại minh tinh cũng có lúc ăn phải ốc sao?”

Có chút không thật.

Gã là thật lòng muốn nghe hắn nói câu kia, hay chỉ là muốn đùa một chút?

Cố Ngôn đoán không ra tâm tư của Tần Trí Viễn, đoán không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng ném kịch bản qua một bên, nói: “Ăn cơm đi.”

Tần Trí Viễn không chút dị nghị.

Biểu hiện của hai người rất bình thường, sau khi ăn cơm tối thì xem TV một chút, sau đó đắp chăn ôm nhau ngủ.

Nhưng Cố Ngôn ngủ không yên. Hắn biết Tần Trí Viễn cũng không ngủ, nghĩ đi nghĩ lại, trở mình, nhắm mắt hỏi: “Anh thật sự muốn nghe tôi đọc thoại sao?”

Tần Trí Viễn đáp khéo léo: “Lúc nào cũng được, không phải rồi cũng nói ư.”

Ý là, sớm hay muộn, thế nào cũng nghe được hắn nói câu kia.

Cổ Ngôn không hình dung nổi cảm giác trong lòng, giống như có gì đó rục rịch chui ra. Giống trước đây ăn loại đường đủ màu sắc, rất ngọt, ngọt đến đắng miệng, vẫn không muốn dừng lại, nhịn không được hết một viên lại tới một viên cho vào miệng.

24. Quyển 1 - Chương 24

Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng nói: “Ngày mai đến xem tôi quay đi.”

Tần Trí Viễn “Ừ” một tiếng, bàn tay ấm áp xoa tóc hắn, nhẹ nhàng thay hắn dếm góc chăn.

Hôm sau hai người một trước một sau bước ra cửa.

Cổ Ngôn cùng người của đoàn làm phim đến trường quay, nửa tiếng sau, Tần Trí Viễn mới lái xe đến thăm đoàn. Gã tránh trong phòng Cổ Ngôn mấy ngày, cũng không biết có bị ai phát hiện không, tóm lại tất cả mọi người đều hiểu, thấy gã cũng không đặc biệt kinh ngạc, quen biết thì ra tiếp đón vài câu, không quen thì tiếp tục công việc của mình.

Nhưng Trương Kỳ từ xa đã chạy tới, chớp cặp mắt to, rụt rè gọi một tiếng “Tần tổng”. Cậu ta gần đây trưởng thành hơn rất nhiều, vẻ khờ dại ngọt ngào thêm chút khí chất u buồn, khiến người ta nhìn thích hơn.

Tần Trí Viễn thoáng nhíu mày. Nhưng phong độ của gã thật sự rất tốt, không có ý lạnh nhạt với Trương Kỳ, cũng không có biểu hiện quá mức thân thiết, chỉ tùy ý mấy câu cho có lệ, giống như từ trước tới giờ chưa từng quen biết, chỉ là sự ảo tưởng của người ngoài mà thôi.

Sạch sẽ lưu loát như vậy, Cổ Ngôn nhìn đến nỗi muốn vỗ tay khen.

Nhưng tay còn chưa kịp vỗ đã bị đạo diễn gọi đi.

Cảnh diễn hôm nay tương đối quan trọng, nam chính và nữ chính vì thân phận mà cãi nhau kịch liệt, nữ chính tức giận bỏ đi, nam chính đuổi theo sau không kiềm nén được tâm tư của mình, cuối cùng thổ lộ, có thể nói là một lần bùng nổ tình cảm.

Đạo diễn sợ Cổ Ngôn diễn không tốt cảnh này, dặn dò riêng hắn mấy câu.

Vừa lúc thời tiết hôm nay không tồi, gió thổi nhẹ rừng trúc, sắc cảnh đẹp vô cùng. Hai diễn viên hóa trang đứng ở đó cũng đẹp đôi, nam lạnh lùng anh tuấn, nữ thanh tú dịu dàng, thật có hương vị cổ xưa. Dựa theo kịch bản, nữ chính cùng Cổ Ngôn to tiếng một trận, vừa khóc vừa xoay người bỏ chạy, Cổ Ngôn đuổi theo ôm chặt lấy nàng, hôn một trận rồi nói ra câu mấu chốt là anh yêu em.

Thời điểm dựng cảnh hết sức thuận lợi, chỉ đợi người chạy vào khung hình, Cổ Ngôn cũng không diễn theo kịch bản. Hắn quả thật đuổi theo, nhưng là từ phía sau ôm lấy nữ chính, lấy tay che mắt không cho nàng quay đầu lại.

Những người khác đều lấp bấp kinh hãi.

Chỉ có Cổ Ngôn vẻ mặt tự nhiên, tiếp tục diễn phần của hắn. Hắn đứng ở vị trí đặc biệt, là do tỉ mỉ chọn lựa mới được, vừa lúc đối diện với Tần Trí Viễn xa xa. Hắn giống như diễn bình thường, một bên yêu thương hôn nữ chính, một bên hé mở mắt, chậm rãi nhìn Tần Trí Viễn, ánh mắt thâm tình chuyên chú, giống như thể hiện, cuộc đời này, tình cảm này là chân thành.

Sau đó hắn mở miệng.

Tiếng nói trầm thấp khàn khàn, trong tia ngoan tuyệt lộ ra ánh mắt si tình, tựa như kẻ lãnh khốc vô tình nháy mắt bị moi hết tim gan, từng chữ từng chữ nói: “Tôi, yêu, em.”

Tần Trí Viễn hoàn toàn cứng người nơi đó.

Ngực gã như bị người ta hung hăng đập một cái, trừ bỏ giọng nói của Cố Ngôn thì cái gì cũng không nghe được. Đến khi hình ảnh Cố Ngôn biến mất khỏi tầm mắt, gã mới phục hồi tinh thần, phát hiện đã diễn sắp xong rồi.

Đạo diễn bên cạnh đang xem lại cảnh, do dự không biết có nên quay lại hay không. Tuy rằng Cố Ngôn hoàn toàn không diễn theo kịch bản, nhưng vai diễn của hắn vốn là sát thủ lạnh lùng, tính cách bá đạo không tự nhiên, khi thổ lộ cố ý không nhìn nữ chính, thật ra rất phù hợp với tính cách nhân vật. Khó nhất chính là biểu hiện của Cố Ngôn vừa nãy, cho dù bảo bản thân hắn diễn lại một lần, cũng chưa chắc bắt được cảm xúc này.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy Tần Trí Viễn nhẹ nhàng nói một câu: “Quay lại đi.”

“Hả? Cái gì?”

Tần Trí Viễn như cũ nhìn nơi Cố Ngôn đứng ban nãy, bên môi lộ ra ý cười, nhẹ giọng nhưng không để người khác cự tuyệt, lặp lại: “Đem đoạn vừa quay kia cắt, dựa theo kịch bản quay lại đi.”

Hắn là ông chủ đầu tư, không thể dắc tội thì tận lực đừng dắc tội. Hướng chỉ đạo diễn vốn đã do dự, nên lập tức quyết định, gọi nhân viên công tác chuẩn bị quay lại.

Cố Ngôn lúc này đang ngồi bên ghế nghỉ ngơi, Tần Trí Viễn liền mỉm cười bước qua, nói với hắn quyết định của đạo diễn.

“Ừm.” Cố Ngôn cũng không ngoài ý muốn, trộm hỏi Tần Trí Viễn: “Tôi vừa nãy diễn không tốt à?”

“Rất phần khích.” Tần Trí Viễn nhìn chăm chú Cố Ngôn, trong ánh mắt dấy lên nồng nhiệt, liềm mạng khắc chế ý xúc động muốn hôn hắn: “Đoạn này tôi tính cắt riêng, cho nên không thể chiếu trên TV được.”

Cố Ngôn lập tức nở nụ cười: “Phí bản quyền cao lắm đấy.”

“Không sao, em trước nói cho tôi cái giá.” Tần Trí Viễn dè dặt vai Cố Ngôn, dáng vẻ giúp hắn phủ bụi, tiến gần đến tai hắn, hạ giọng: “Đêm nay, sau khi về, tôi cũng đọc thoại cho em nghe. Em muốn nghe bao nhiêu lần, tôi liền đọc bấy nhiêu lần.”

Cố Ngôn ngưng thở, rồi đột nhiên ngồi ngay ngắn.

Tần Trí Viễn hướng hắn cười một cái, động tác cẩn thận vuốt nếp nhăn trên quần áo hắn, sau đó làm như không có việc gì xoay người rời đi.

Mãi lâu sau, Cố Ngôn mới lần nữa dựa lưng vào ghế. Hắn ổn định lại trái tim đang đập điên loạn, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, dùng kịch bản che khuất khuôn mặt mình.

Giờ phút này biểu tình trên khuôn mặt hắn, không muốn chia sẻ với bất cứ ai.

25. Quyển 1 - Chương 25

Cách buổi tối còn mấy tiếng.

Cố Ngôn cảm thấy ban ngày thật rối loạn. Đầu tiên là diễn lại cảnh kia lần nữa, lần này hắn không làm ra điều gì khác lạ nữa, quy củ theo kịch bản mà diễn, không quá xuất sắc nhưng cũng không tồi, đạo diễn phát tay coi như qua. Tiếp theo là cảnh đánh nhau, ở trong rừng trúc bay tới bay lui, tuy rằng rất đẹp trai nhưng diễn không thoải mái, Tần Trí Viễn ở bên cạnh nhìn không chớp mắt.

Thật vất vả mới kết thúc công việc, buổi tối còn một bữa tiệc đang chờ.

Người tiêu tiền mời khách là Tần Trí Viễn, cho nên địa điểm ăn cơm cũng là do gã chọn, trên đoạn đường trung tâm thành phố có nhà hàng lớn, thức ăn ra sao chưa tính, nhưng trang trí tuyệt đối xa hoa.

Triệu Tân có việc tới muộn một chút. Không biết có phải là do anh ta sợ Cổ Ngôn hay không, mà mấy tiểu trợ lí cũng dẫn tới, đều là mấy chàng trai cô gái trẻ tuổi, ở trên mâm cơm ẩm ỉ vô cùng, không bao lâu đã làm nóng không khí.

Cổ Ngôn nhớ tới câu chuyện nói đêm trước với Tần Trí Viễn, liền hỏi thăm anh ta chuyện nhậu đính hôn, Triệu Tân là người tùy tính ấy thế mà nhắc tới chuyện này lại đỏ mặt ấp úng.

Là cô gái bên cạnh hẳn bất ngờ nói: “Triệu đạo diễn cầu hôn đêm ở tiệc chúc mừng đó!”

“Đúng vậy, nhiều người chờ anh phát biểu cảm tưởng, anh lại thần không biết quỷ không hay chạy ra ngoài, lạng lẽ đem chuyện chung thân đại sự của mình ra quyết định.”

“Trước thì cẩn thận, sau không hé lấy một tiếng, Triệu đạo thật sự gian xảo quá.”

“Phạt rượu, phạt rượu!”

Vài người trẻ tuổi ồn ào, một li lại một lí bắt Triệu Tân phải uống.

Triệu Tân ngửa đầu uống cạn, không hề ngại ngần, một hơi uống cạn ba chén, khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

Chỉ có Tần Trí Viễn không lên tiếng, từ đầu tới cuối đều vội vàng gấp thức ăn cho Cổ Ngôn, ngay cả mắt cũng không nâng lên chút nào. Mãi đến khi Triệu Tân có vẻ say gã mới giúp cầm vài chén rượu.

Cổ Ngôn nghe bọn họ nói chuyện đêm chúc mừng mới nhớ hôm đó quả thật Triệu Tân có biến mất một lúc ngắn, thì ra là chạy ra ngoài cầu hôn bạn gái. Cẩn thận nghĩ lại, đó không phải là buổi tối hẳn cùng Tần Trí Viễn ra biển hóng gió đấy sao? Cũng là đêm đó, mối quan hệ giữa hai người bọn họ dần phát sinh thay đổi.

Nói như vậy, hôm ấy là ngày lành rồi.

Tâm trạng hẳn tốt, chỉ vì chút chuyện nhỏ nhoi cũng vui.

Tần Trí Viễn rót trà cho hẳn, thấy hẳn cười, nhin không được hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Cổ Ngôn khoát tay: “Đang đoán xem Triệu đạo diễn cầu hôn thế nào ấy mà.”

“Cầu hôn còn có gì mới hơn nào? Không phải là quỳ một gối xuống lấy nhẫn ra sao? À, nhưng mà Triệu Tân so với người khác ngốc hơn chút, lúc quỳ xuống tí nữa thì ngã bổ xuống đất.”

Cổ Ngôn không nghĩ anh ta sẽ ngốc vậy, bật cười: “Nói cứ như anh tận mắt trông thấy vậy.”

Con người Tần Trí viễn tối lại, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ mỉm cười: “Đời lát nữa lão Triệu quá chén, em có thể nói chuyện đóng phim với cậu ta.”

Trong lòng Cổ Ngôn không được tự nhiên, cảm thấy nụ cười của gã có chút kì lạ, nhưng không thể nói được lạ chỗ nào. Huống hồ sau đó lại có vài chi tiết vụn vặt xen vào, hẳn không để ý chuyện này nữa.

Triệu Tân tranh thủ đi WC, khi trở về mang theo một người không ai ngờ tới – Trương Kỳ bị mưa ướt đầm người.

Theo cách nói của Trương Kỳ, cậu ta cùng người bạn trong đoàn làm phim hẹn ăn cơm ở bên cạnh, nhưng đến nơi lại không tìm thấy người, di động vừa lúc hết pin, ở trong hành lang bối rối thì gặp Triệu Tân. Triệu Tân vì có quan hệ với Tần Trí Viễn, trước kia đã gặp qua vài lần, xem như có chút giao tình, không thể bỏ mặc cậu ta bộ dạng ướt sũng đến tội nghiệp, liền kéo vào đây.

Lí do này trừ Triệu đại đạo diễn, chắc chừng chả ai tin.

Cổ Ngôn đoán lúc hẳn cùng Tần Trí Viễn ở trường quay nói chuyện bị tiểu hồ ly này nghe được, nên cậu ta mới đuổi tới đây. Kể mà nói, Trương Kỳ có thể tìm được chỗ này lại còn nhẫn nại chờ ngoài cửa lâu đến thế, coi như có chút tâm tư. Hẳn vì vậy đưa tay ra đón Trương Kỳ đến ngồi bên cạnh mình, còn cởi áo khoác ra đưa tới. Dù sao hẳn không cỗi thì Tần Trí Viễn khẳng định sẽ cỗi, còn vui mừng vì làm người tốt.

Trương Kỳ ngồi vào chỗ sau đó kiểm soát nói chuyện với Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn âm ừ, ở dưới bàn nắm lấy tay Cố Ngôn, cố ý gãi gãi lòng bàn tay hắn.

Cố Ngôn đành phải cố nhịn cười.

Bên kia Triệu Tân bị chuốc thêm vài chén, rượu ngấm, quả nhiên nói chuyện khá hơn, Tần Trí Viễn trêu chọc anh ta liền vỗ ngực cam đoan để Cố Ngôn làm nam chính. Thậm chí còn đi tới vỗ vai Cố Ngôn, nhẹ nhàng nói với hắn: “Tiểu Cố à, nhân phẩm của cậu tất nhiên tôi không phản đối, nhưng diễn xuất thì rất, rất...”

“Rất tệ?”

“Khà khà, tôi vốn sống chết không chịu để cậu làm nam chính, nhưng tiểu tử Tần Trí Viễn này cứ năn nỉ tôi mãi, tôi liền mềm lòng đồng ý.”

“Tần Tổng xin anh thế nào?”

“Cậu ta nói không để cậu đoạt được giải thưởng, cậu ta ngủ không yên.”

Cố Ngôn nghe vậy cười ha ha.

Triệu Tân đề thấp âm thanh tiếp tục: “Cậu đừng thấy bình thường Tần Trí Viễn lảng nhảng, thật ra cậu ta ngây thơ lắm, còn viết thư tình nữa đấy. Tôi trước kia theo đuổi nữ sinh, toàn là cậu ta giúp tôi viết thư, hôm nào bảo cậu ta viết cho cậu một bức đi.”

Tần Trí Viễn nghe đến đây vội vàng kéo Cố Ngôn về: “Đừng nghe lão Triệu nói bậy.”

Cố Ngôn uống chút rượu, có chút say, giật giật cà vạt của gã hỏi: “Anh có viết cho tôi không hả?”

Tần Trí Viễn đỏ khốc đỏ cười, thở dài: “Viết, viết, viết.”

Dáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng.

Cố Ngôn cảm thấy không lúc nào ngọt ngào hơn lúc này, cho dù nhìn mặt Trương Kỳ cũng muốn cười.

Bữa cơm này ăn rất lâu, lúc rời đi đã là đêm khuya, ngoài trời còn lất phất mưa. Bởi vì uống rượu nên không thể lái xe, Tần Trí Viễn gọi hai xe taxi. Trương Kỳ dùng chút thủ đoạn, chen lên xe bọn họ, Triệu Tân đành phải ngồi lên chỗ phó lái.

Cố Ngôn ngồi giữa ở ghế dưới, một bên là Tần Trí Viễn, một bên là Trương Kỳ, cũng xem như hưởng thụ, nhưng thái dương hắn giật giật, cảm thấy trong lòng không yên.

Là bởi vì mọi việc phát triển thuận lợi quá sao?

Cảm giác không thật.

Tần Trí Viễn thấy Cố Ngôn ấn đầu, liền đưa tay giúp hắn xoa, hỏi: “Làm sao thế? Không thoải mái à?”

Cố Ngôn muốn ngủ tựa đầu vào lòng gã, mơ màng đáp: “Muốn về thật nhanh.”

“Gấp lắm à?” Tần Trí Viễn cúi đầu, mượn bóng tối hôn lên tóc hắn, “Nhưng câu nói kia phải giữ lại lên giường mới nói được.”

Cố Ngôn bắt mình nhắm mắt lại.

Xe đi ngày càng nhanh, tim hắn đập cũng ngày càng nhanh. Như là mong đợi điều gì đó, chỉ cần chờ thêm một chút, chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm tới.

Mong ước quá mức tốt đẹp nên khi xảy ra tai nạn, Cố Ngôn còn nghĩ mình đang nằm mơ.

Bởi vì trời mưa, xe rẽ ngoặt thì bị đường trơn, trật hướng về gốc cây đại thụ ven đường. Cây bị đâm thẳng, nhánh cây ầm ầm đổ xuống, nện trên mui xe.

Lái xe đúng lúc đánh tay lái, kết quả người ngồi ghế phó lái bị đâm nghiêm trọng nhất. Tần Trí Viễn ngồi thẳng phía sau ghế phó lái, vội vàng đẩy Cố Ngôn ra, Cố Ngôn văng về phía Trương Kỳ, hai người bị đau rên lên.

Sau đó bọn họ nghe được âm thanh Tần Trí Viễn la lên.

“Triệu Tân!”

Tiếng hét đau thắt tim gan, Cổ Ngôn cả đời này cũng chưa từng nghe qua.

Nháy mắt hần tỉnh táo lại.

Từ trước tới giờ cảm thấy có chỗ không thích hợp, từ trước tới giờ hần xem nhẹ vài chi tiết vụn vặt, giờ khắc này, mới chính xác sắp xếp lại. Bữa tiệc mừng hôm đó Tần Trí Viễn sắc mặt tái nhợt, thư phòng bị dọn dẹp lại, với lý do gã đột nhiên tới A thị... tất cả đều có liên quan tới một người.

Mà người đó không phải Cổ Ngôn.

Cổ Ngôn nhìn đáy mắt Trương Kỳ lộ ra vẻ kinh dị, hần biết vẻ mặt mình khăng định cũng giống thế. Ô tô bị đè thay đổi hình dạng, Tần Trí Viễn chiến đấu quên mình lao về phía Triệu Tân.

Nói một nghìn lần anh yêu em cũng không ý nghĩa gì.

Chỉ có sống chết trước mắt mới biết được ai thật lòng.

26. Quyển 1 - Chương 26

Cổ Ngôn mơ một giấc mơ thật dài.

Mơ thấy một việc lúc hần còn trẻ. Khi đó thật khờ dại, đơn thuần đến gần như không hiểu gì, người khác nói gì hần đều ngốc nghếch tin là thật, nghĩ bước vào giới giải trí có thể kiếm được tiền liền không nghĩ ngợi một bước mà vào... sau đó chính là long trời lở đất.

Kí hợp đồng mới hối hận, nhưng đã kí rồi thì không thoát được, huống chi hần thật sự cần tiền.

Trước kia, hần toàn tâm toàn ý muốn làm đầu bếp, hần căn bản không biết diễn xuất thì phải diễn thế nào. Hần hồ chút là bị mắng, hần không nhớ được kịch bản, hần... Tính tình hần lại quật cường, không hiểu thế nào là chịu thua, yếu thế, cho nên trên người lúc nào cũng có vết thương.

Còn nhớ rõ gian nan nhất là khoảng thời gian đó, hần ban ngày ở trường quay, buổi tối còn phải làm việc khác, mỗi sáng mua hai cái bánh bao, ăn vỏ ngoài bánh, tối dùng nhân bánh ăn với cơm. Trưa đoàn phim cung cấp bữa trưa, suốt mấy tháng đều là một loại chua ngọt.

Nước sâu như thế, lửa nóng như thế, chỉ có một người vươn tay với hần.

Hần mãi không quên được đầu ngón tay ấy truyền đến tia ấm áp. Hần trước giờ là một kẻ yếu đuối, chỉ vì đã lỡ yêu Tần Trí Viễn nên mới dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Hần kiên định với mục tiêu của mình.

Hần kiên nhẫn thập phần.

Hần vất vả đi đến một bước này, chỉ cần duỗi tay ra, có thể nắm chặt được thứ mình đã chờ đợi từ lâu.

Cổ Ngôn run rẩy vươn tay, lại chợt thấy lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhức.

Sau đó hần liền tỉnh giấc. Hần phát hiện mình đang mặc chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình, nằm trong phòng bệnh trắng muốt, tay phải quấn kín băng vải, tay trái đang cầm ống truyền nước.

Kí ức khi bị tai nạn hiện lên trước mắt.

Cổ Ngôn hoảng hốt hồi lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Tay phải của hần bị thương, ngay cả nắm chặt cũng không có sức, hần biết giấc mơ của hần đã kết thúc.

... hoàn toàn.

Sau, tiểu Trần tới chăm sóc hấn, Cố Ngôn mới biết không lâu sau khi tai nạn, bọn họ nhập viện ở A thị — là người của Tần gia an bài, bệnh viện tốt nhất, phòng bệnh tốt nhất.

Tai nạn kia tuy rằng đáng sợ, cũng may tất cả mọi người còn sống: Triệu Tân bị thương nặng nhất, nhưng đã qua cơn nguy hiểm, hiện đang nằm trong phòng truyền nước. Vị trí của Trương Kỳ cách khá xa, nên chỉ bị xây xát một chút, não chấn động nhẹ. Cánh tay phải của Cố Ngôn bị gãy, bó thạch cao dày, bàn tay bị nhánh cây đâm thủng, phải khâu mất mấy mũi. Tần Trí Viễn hầu như bị bầm tím cả người, nghe nói lúc cứu gã ra, trên đầu toàn máu, rất đáng sợ.

Cố Ngôn nghe đến đó, thở phào. Chờ thân thể hấn tốt lên một chút, trước đi thăm Triệu Tân còn đang hôn mê. Trong phòng bệnh im lặng, một người phụ nữ dịu dàng lặng yên ngồi bên giường, trên tay đeo một chiếc nhẫn giống của Triệu Tân.

Đây hấn là vị hôn thê trong truyền thuyết.

Cố Ngôn cảm thấy thật may mắn, vụ tai nạn này không tạo thành tiếc nuối không thể cứu vãn, hấn không đi vào quấy rầy, xoay người đến phòng bên cạnh xem Tần Trí Viễn.

Trên đầu Tần Trí Viễn quần băng trông rất mới mẻ, Cố Ngôn đứng ở ngoài nhin không được cười ra tiếng. Tần Trí Viễn không thể xuống giường đi lại, gã ngồi dậy, hướng hấn vẫy tay.

Cố Ngôn tiêu sái bước vào.

Ngày mùa thu ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, ánh vàng ấm áp hắt lên giường, không khí ấm áp mà bình thản.

Tần Trí Viễn nhìn tay phải Cố Ngôn hỏi: “Đau không?”

Cố Ngôn lập tức lắc đầu: “Bị thương không nặng bằng anh.”

“Vụ tai nạn này đã lên báo, nhưng không có thông tin thừa nào, em cứ việc yên tâm, không ảnh hưởng đến hình tượng của em đâu.”

Cố Ngôn không quan tâm đến vấn đề này lắm, hấn quan tâm là một việc khác. Công lực giả vờ cười của hấn lại cao lên một tầng nữa, lúc này mà cũng có thể cười được: “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Tần Trí Viễn sớm đã chuẩn bị việc bị hấn hỏi, dịu dàng nói: “Đương nhiên.”

“Bữa tiệc chúc mừng hôm đó, anh ra ngoài nghe điện, đúng lúc thấy Triệu đạo cầu hôn bạn gái phải không?”

“Ừ, tôi cũng không đoán được lại trùng hợp thế.”

“Anh đêm đó tâm tình không tốt, là vì chuyện này?”

Tần Trí Viễn không trả lời ngay, chỉ nói: “Các nguyên nhân khác cũng có.”

“Anh ở thư phòng dọn dẹp lại sách... bên trong đều là ảnh chụp cùng đạo diễn Triệu?”

“Bọn tôi từ trung học đã quen, ảnh chụp chung rất nhiều.”

“Vậy anh ta có biết...” Cố Ngôn dừng một chút, tiếp tục gian nan nói: “Tâm ý của anh sao?”

“Triệu Tân chỉ yêu phụ nữ.” Tần Trí Viễn cũng trả lời không dễ dàng.

Cố Ngôn gật đầu, cảm thấy nội dung so với vở kịch hấn đoán cũng không khác lắm. Thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, một lặng lẽ thâm mền, một không hề phát hiện. Khó trách Tần Trí Viễn chỉ tiêu tiền mua bạn giường, cho tới giờ cũng không thấy gã trả giá tình cảm, gã không phải không tin vào tình yêu, mà là không thể nói ra tình yêu say đắm bí mật trong lòng.

Nhìn như với ai cũng đa tình, thực chất là vô tình.

Cố Ngôn còn lại nghi hoặc cuối cùng chưa được giải đáp, hấn thoáng do dự, cuối cùng cũng hỏi ra miệng: “Anh ngày đó đột nhiên đến A thị, thật sự là đến gặp tôi ư?”

Hay là... vì Triệu Tân?

Tần Trí Viễn im một lúc.

Qua thật lâu, lâu đến mức Cố Ngôn nghĩ gã sẽ không trả lời, gã mới ngẩng lên nhìn Cố Ngôn, giọng điệu dịu dàng lại đầy phiền muộn: “Tôi cũng không phải là không nói thật.”

Cố Ngôn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Đương nhiên ai cũng không phải người xấu. Tần Trí Viễn có lí do gì để lừa gạt tình cảm của hắn? Gã chẳng qua là vừa thất tình, chịu không nổi cảm giác đau khổ này mới nhanh chóng tìm người lấp đầy chỗ trống, cho nên, đem dịu dàng tràn đầy chuyển lên người hắn mà thôi. Chẳng qua hắn yêu nhanh quá, ngược lại thành ảo ảnh, chớp mắt liền hóa thành mây khói.

Bên cạnh Tần Trí Viễn có nhiều người như thế, vì sao cố tình chọn Cố Ngôn hắn? Là hắn đặc biệt ngu, là hắn đặc biệt ngốc, hay là bởi vì gã đặc biệt yêu hắn?

Cố Ngôn suy nghĩ nhưng không hỏi.

Nói đến đây là đủ rồi, tiếp tục truy vấn, chỉ khiến hai bên khó xử hơn.

Hắn cẩn thận xé mở biểu hiện giả dối của Tần Trí Viễn, đưa tay chạm vào tim gã. Hắn không hề biết rằng trái tim kia đã chứa đựng một người khác.

Hắn nghĩ hắn là nam chính, kết quả, ngay cả nam phụ cũng chẳng phải, chỉ là một kẻ qua đường nào đó.

27. Quyển 1 - Chương 27

Nếu đã diễn xong, hắn còn nhớ gì nữa? Cố Ngôn không nói thêm, lễ phép hỏi han vết thương của Tần Trí Viễn, sau đó quay về phòng bệnh của mình.

Bị thương có thể trách ai được?

Có trách thì phải trách hắn. Là hắn không đủ thông minh, không đủ mạnh mẽ, mới có thể để người khác có cơ hội lừa gạt, nhảy vào một cái hố rất sâu, sau này có gặp phải cái bẫy nào cũng sẽ không ngả thê thảm như vậy nữa.

Cho nên Cố Ngôn nghiêm túc nghĩ, mấy ngày sau này phải yên ổn dưỡng thương.

Tiểu Trần mỗi ngày bận rộn, nhưng chăm sóc hắn rất chu đáo, tùy thời cung cấp bát quái cho hắn tiêu khiển, tránh nằm viện nhàm chán.

Tay Cố Ngôn lành rất nhanh, tháo băng vải, lòng bàn tay lưu lại vết sẹo, nhìn kĩ giống hình trái tim. Cố Ngôn cảm thấy buồn cười, nhưng ngay cả sức lực để cười cũng không có.

Thân thể Tần Trí Viễn hồi phục cũng nhanh, không lâu sau thì ra viện, nhưng mỗi ngày vẫn vào bệnh viện. Mặc kệ gã phần lớn là ngồi bên giường ai, ít nhất mỗi lần đến đều thăm Cố Ngôn, các loại thuốc bổ không ngừng đưa tới, vẫn duy trì hình tượng tình nhân hoàn hảo.

Cố Ngôn không từ chối chăm sóc của gã, hai người như trước trò chuyện, chỉ là ai cũng hiểu không đề cập tới vấn đề mất cảm kia.

Hôm đó xuất viện, Tần Trí Viễn tới đón hắn.

Có thể là di chứng của tai nạn, Tần Trí Viễn đi thật chậm, dừng đèn đỏ, gã quay đầu hỏi: “Tôi đi đâu ăn cơm?”

“Không cần” Cố Ngôn lười biếng nhìn phía trước, “Về nhà của anh trước đi, tôi có chút đồ muốn thu dọn.”

Sắc mặt Tần Trí Viễn khế biến.

Vừa lúc đèn xanh sáng, gã liền nắm chặt tay lái, nhấn ga đi về phía trước.

Về đến nhà đã là chàng vụng.

Đại đa số đồ của Cố Ngôn là Tần Trí Viễn mua cho, đồ của hắn không có bao nhiêu, sửa soạn mười mấy phút đã xong. Nhưng hắn cố ý đảo một vòng trong thư phòng. Đóng giấy tờ sách vở trong cái hòm vẫn để trong góc, Tần Trí Viễn sớm đã phân ra nhưng không hạ quyết tâm vứt được. Thật giống như hắn, nghĩ lòng mình đã dọn dẹp sạch sẽ lắm rồi, thật ra một nơi nào đó vẫn chưa bỏ đi được.

Cố Ngôn tìm một lúc, phát hiện Tần Trí Viễn thật sự có viết thư tình, chữ viết rất đẹp, hành văn cũng hay. Bởi vì là vấn đề cá nhân, hắn không nhìn nhiều, tiếp theo mở một quyển sổ, bên trong toàn bộ là ảnh chụp của gã cùng Triệu Tân, từ lúc còn là học sinh đến khi bước chân vào xã hội, dung mạo Tần Trí Viễn từ ngày ngô dần dần trở nên trưởng thành, chỉ có ánh mắt dịu dàng thủy chung không đổi.

Còn có nụ cười của gã.

Khi gã nhìn chăm chú Triệu Tân, rất khác so với nụ cười nhạt trên mặt gã lúc bình thường, nụ cười kia rất vui vẻ. Nếu sớm nhìn thấy Tần Trí Viễn như này, hắn còn có thể bất chấp tất cả mà yêu gã không?

Cố Ngôn không trả lời được.

Hắn cảm thấy lòng mình quặn đau, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt mỉm cười của Tần Trí Viễn.

Đợi đến khi ra khỏi phòng, Cố Ngôn đã điều chỉnh tốt tâm tình của mình, ngồi đối diện với Tần Trí Viễn, nói: “Tần tổng, tôi nghĩ mình nên đi thôi.”

Tần Trí Viễn hiểu lời này có nghĩa gì, vội vàng tiến lên, ôm cổ Cố Ngôn.

“Chẳng lẽ không thể không đi được sao?”

“Tôi cho tới giờ vẫn chưa nói đến chuyện dọn đến.” Nếu hắn chưa từng nói ra câu tôi yêu anh kia, thì có lẽ còn có thể cùng Tần Trí Viễn giả vờ ân ái, nhưng bây giờ? Cho dù có là ảnh đế cũng diễn không xong vai này.

Tần Trí Viễn vẫn ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Em xem phòng ở đã trang trí xong rồi, chỉ cần chúng ta quên vụ tai nạn kia đi, là có thể giống trước đây.”

Cố Ngôn không giãy dụa, giọng điệu bình tĩnh: “Có nhớ là anh còn thiếu tôi một câu nói không? Giờ anh nói được không?”

Tay Tần Trí Viễn ở bên hông Cố Ngôn chợt cứng ngắc.

Kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ này khó có lúc thất thố như vậy, vùi đầu vào cổ Cố Ngôn: “Chỉ thiếu một chút nữa thôi.”

Gã cũng từng cố gắng, nhưng dùng phương thức sai lầm, cuối cùng vẫn không thành.

Giờ thì coi như vực sâu vạn trượng.

Tay Cố Ngôn mơ hồ đau, chậm rãi gỡ bỏ tay Tần Trí Viễn ra.

Gã ôm rất chặt nhưng quyết tâm của Cố Ngôn càng kiên định hơn, ánh mắt Tần Trí Viễn ảm đạm, nhìn cái ôm trống rỗng của mình, thở dài: “Em chờ tôi một chút.”

Gã xoay người vào phòng, lấy từ trong tủ ra một cái áo khoác dài, run run khoác lên người Cố Ngôn: “Sắp vào đông rồi, hai ngày nữa có thể có tuyết.”

Cố Ngôn thuận theo, mặc áo.

Tần Trí Viễn cúi người, cẩn thận cài từng khuy áo từ dưới lên, cuối cùng vuốt vuốt bả vai Cố Ngôn, bỏ chỉ phiếu vào túi áo hắn: “Mật mã là sinh nhật em.”

A, ngay cả phí chia tay cũng chuẩn bị rồi.

Có thể thấy gã tuy nghĩ muốn giữ Cố Ngôn nhưng biết nhất định sẽ thất bại. Gã làm việc chính là như vậy, bao giờ cũng chừa cho mình đường lui, vĩnh viễn để bản thân ở nơi an toàn nhất.

Gã chưa bao giờ dám vì tình yêu mà mạo hiểm.

Cố Ngôn hiểu rất rõ Tần Trí Viễn. Hắn biết gã ra tay hào phóng, con số trong tài khoản kia nhất định khiến hắn hài lòng. Nếu không chiếm được người thì lấy ít tiền, cũng không thể để người và tiền đều mất đúng không?

Cố Ngôn nhớ trước kia có quay một bộ phim, nữ chính khi bị bỏ rơi, khóc lóc thảm thiết kêu, tôi yêu anh thật lòng, tôi đem cả thanh xuân cho anh... thật buồn cười, chẳng lẽ cô moi tìm ra thật sao? Chẳng lẽ mọi phổi ra? Còn thanh xuân, bất luận có gặp người này hay không thì thời gian cũng vẫn sẽ trôi đi.

Cho nên hắn thật sảng khoái nhận lấy cái thẻ kia, híp mắt nhìn Tần Trí Viễn nói: “Cảm ơn anh nhiều năm như vậy làm bạn với tôi.”

28. Quyển 1 - Chương 28

Không biết có phải là bị hắn đoạt thoại không, sắc mặt Tần Trí Viễn trở nên khá khó coi.

Cố Ngôn cầm lấy đồ đạc của mình, xoay người rời đi, ra đến cửa chợt dừng lại, quay đầu liếc nhìn một cái.

Tần Trí Viễn vẫn đứng chỗ cũ nhìn hắn, thật thích hợp diễn tình thánh. Phòng bếp đã trang trí xong rồi, dựa theo yêu cầu của Tần Trí Viễn, dụng cụ làm bếp châu Âu, hào nhoáng. Cố Ngôn nhin xuống ước muốn ở lại đây nấu nướng, biến cả căn phòng này ngập tràn dầu mỡ.

Đồng thời cũng bao gồm cả hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc này đã không còn quan hệ với hắn nữa rồi.

Cố Ngôn nhẹ nhàng rời đi. Nhà của Tần Trí Viễn ở tầng 18, hắn không đi bằng thang máy mà đi bộ từng tầng từng tầng, tựa như đi qua năm tháng tươi đẹp của hắn.

Thất tình thì thất tình, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục.

Bộ phim cổ trang Cố Ngôn tham gia sắp đóng máy, vụ tai nạn kia làm hắn chậm trễ một chút, sau hắn đi bổ sung coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Bởi vì gần cuối năm, các lễ trao giải lớn nuôi đuôi nhau, Cố Ngôn tuy vô duyên với giải thưởng nhưng thường xuyên bị mời đi cho đủ quân số. Ngoài ra hắn là diễn viên chính trong bộ phim cũng phải cùng đoàn làm phim đi truyền truyền, rồi còn bớt chút thời gian chụp ảnh bìa cho mấy tờ tạp chí và quảng cáo, có lúc vội đến nỗi không có thời gian ăn cơm, miễn nói đến chuyện nhớ nhung ai đó.

Cứ như vậy một tháng trôi qua, tới đó khi Cố Ngôn tham dự một lễ trao giải, ngoài ý muốn gặp phải Tần Phong.

Từ vụ bỏ thuốc, Tần Phong vẫn mai danh ẩn tích, đoán chừng là bị Tần Trí Viễn dạy dỗ, chịu không ít đau khổ. Bởi vậy cậu ta xuất hiện lúc này so với trước kia càng kiêu ngạo hơn, ôm bạn gái người mẫu đi đường cầm hương lên tận trời, Cố Ngôn thật lo lắng cậu ta có khi nào ngã.

Đương nhiên cậu ta vừa thấy Cố Ngôn, lập tức trừng to mắt, ánh mắt sắc bén tưởng đầu phóng dao chết người.

Cố Ngôn cảm thấy rất thú vị, cho dù lúc sau bị Tần Phong chặn trong phòng rửa tay, hắn vẫn tủm tỉm cười, vừa rửa tay vừa chào hỏi: “Tần thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Tần Phong đối với hắn thù mới hận cũ, sắc mặt âm trầm nhìn hắn, há mồm nói một câu: “Anh tôi hai ngày trước ra nước ngoài rồi.”

Cố Ngôn “A” một tiếng, bình hiểu, khó trách tiểu bạch thỏ này được thả ra.

Tần Phong sau đó tiếp lời: “Triệu Tần tuy rằng tỉnh, nhưng còn chút di chứng, anh tôi dẫn anh ấy ra nước ngoài tìm chuyên gia tiến hành trị liệu.”

Tay Cố Ngôn run rẩy.

Dòng nước lạnh leo chảy qua tay, vết sẹo hơi hơi đau.

Cố Ngôn hoài nghi mình cũng có di chứng, hắn đưa tay tắt vòi nước, ngẩng đầu nhìn bản thân mình đang cười trong gương, thực bình tĩnh nói: “Vậy thì tốt, hi vọng đạo diễn Triệu sớm ngày bình phục.”

Tần Phong hiển nhiên không biết bí mật của Tần Trí Viễn, khinh thường: “Nghe nói anh bị anh tôi đá?”

“Đồn đại gì cậu cũng tin à? Thật ra là tôi đá anh ta?”

“Cái gì?”

“Tần tổng thái độ làm người quá nhỏ nhen, tôi tính toán tìm chỗ dựa vững chắc hơn.”

Về mặt Tần Phong dụ đi, nói: “Coi như anh có mắt, trong cái vòng luẩn quẩn này, không có hậu thuẫn là không được.”

“Đáng tiếc ông chủ mới khó tìm, phải có tiền có thế, đối với công việc của tôi phải giúp đỡ được, ví dụ như...” Cố Ngôn tiến tới gần Tần Phong, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt cậu ta.

Tần Phong đắc ý nhướn mày.

Cố Ngôn tiếp: “Ví dụ như ba cậu.”

Tần Phong ngẩn ngơ.

“Tần thiếu gia nếu có thể giới thiệu ba cậu cho tôi, tôi nhất định cảm ơn.”

Sắc mặt Tần Phong xanh mét, tức giận chửi ầm lên.

“Anh thông đồng với anh tôi không tính, bây giờ còn muốn trêu vào ba tôi, anh anh anh...” Tiểu bạch thỏ chính là tiểu bạch thỏ, ngay cả mắng chửi người còn lấp bắp.

Cố Ngôn thực cảm ơn cậu ta đã mang đến cho hắn lạc thú, tiếc hận lắc đầu: “Tần thiếu gia không muốn thì thôi, làm gì lại tức giận đến vậy?”

Sau đó hắn lau khô tay, không để ý Tần Phong đang vắt óc suy nghĩ từ thô tục, bước ra toilet.

Trời về đêm, gió thổi mang theo chút lạnh buốt.

Mấy hôm nay lác đác tuyết rơi, nhưng Cố Ngôn chỉ mặc vest, vì hình tượng đẹp nhất, hắn đành phải phong độ không cần ấm.

Hắn không nghĩ lại mấy lời Tần Phong nói.

Xoa xoa bàn tay phải, tận lực quên đi độ ấm của người kia khi đem áo khoác lên người hắn.

Sau đó là liên tục làm việc.

Vì bộ phim điện ảnh sắp chiếu, bay tới bay lui mấy thành phố để tuyên truyền, Đây là bộ phim thần tượng tuổi trẻ, Cố Ngôn diễn nam chính anh tuấn nhiều tiền, nữ chính xuất thân nghèo khó, tính cách đơn thuần, hai người ban đầu là oan gia, lâu ngày sinh chuyện, dần dần yêu nhau, nội dung phim cầu huyết nhâm chán, nhưng mục tiêu thị trường lại không tồi, chiếu đợt lễ tình nhân, lúc ấy hắn có khi hấp dẫn được một đồng tiểu tình nhân.

Cố Ngôn không đi xem hôm chiếu đầu tiên, hai ngày sau mới mua vé, đeo kính râm cầm bóng ngồi lẫn với đám người trong rạp. Đến rạp xem phim đều là mấy đôi yêu nhau, hắn một mình một góc sáng sủa có chút không thích hợp.

Nhưng hắn xem vẫn thật chăm chú.

Không chút nào tự kỉ chứ thực ra mặt hắn trên màn hình phóng to rất đẹp. Chỉ là diễn xuất quá kém, ánh mắt cứng ngắt, ngữ khí lãnh đạm, nói mấy lời tâm tình đều không chút cảm xúc, thật sự là mười năm vẫn như lần đầu, diễn đi diễn lại vẫn là hắn. Bộ phim rất nhanh đến cao trào, hắn hôn nữ chính nói anh yêu em, đáng về si tình không tự nhiên muốn chết.

Cố Ngôn không ngừng ném bóng vào miệng, nhìn gương mặt anh tuần bình hoa kia, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Hắn đời này chỉ diễn tốt được một vở kịch.

Đó chính là giả vờ không yêu người kia.

29. Quyển 1 - Chương 29

Qua năm mới, Cố Ngôn bắt đầu diễn phim mới.

Là phim điện ảnh cổ trang của đại chế tác, có cái tiêu đề sâu triền miên, đó là “Thanh ti”. Lúc đầu bàn bạc là có hai nam chính, Cố Ngôn vào vai một danh môn công tử phong độ, một người là nam diễn viên mới vào nghề đóng vai tiểu tử mới bước chân vào giang hồ, hai người đồng thời yêu nữ nhân phe phản diện, sau đó là một loạt âm mưu tranh đấu, tình nghĩa gút mắc... Không ngờ kịch bản sửa đến sửa đi đến khi chính thức khởi động máy, phần diễn của Cố Ngôn giảm đi rất nhiều, nam chính trên danh nghĩa thực tế biến thành nam phụ chính.

Điều này không phải quan trọng, mấu chốt ở chỗ danh môn công tử này còn vì nữ chính bị hủy dung, trên mặt lưu lại một vết sẹo dài, trở nên khốn cùng chán nản, nghèo túng không chịu nổi, cuối cùng vì nữ chính mà tặng cả tính mạng. Quý công tử áo trắng trong truyền thuyết giờ chỉ còn là kí ức, cộng thêm thời gian hân xuất hiện không quá năm phút, đa số thời điểm là mang khuôn mặt bị hủy dung diễn.

Đối với Cố Ngôn mà nói thật không dễ dàng.

Dù sao hắn có thể nổi tiếng, phân nửa là dựa vào ngoại hình tuấn mĩ, bây giờ che mất mặt hắn, càng nhấn mạnh thêm vào kĩ xuất diễn thậm tệ của hắn. Hơn nữa người xem đã quen vẻ mặt anh tuấn của hắn qua màn ảnh, giờ đột nhiên trên mặt có vết sẹo thế này sợ nhiều người không nhận ra. Cho nên nhiều thần tượng như hắn bình thường không dễ chuyển tạo hình, bởi vì quá mức mạo hiểm.

Nhưng hợp đồng đã kí rồi, hắn còn cách nào đây?

Cũng không thể đem kịch bản ném vào mặt đạo diễn?

Nếu hắn còn theo Tần Trí Viễn, đương nhiên sẽ không gặp chuyện thế này, nhưng hiện tại, chỗ dựa vững chắc đã không còn, chỉ có thể nhẫn nại.

Tin tức bộ phim mới của Cố Ngôn vừa ra, trên mạng lập tức nổi lên sóng gió. Trong ảnh hắn mặc một bộ quần áo cũ, ôm một thanh kiếm cùn, vẻ mặt lãnh đạm không chịu nổi, trên mặt có vết sẹo hết sức chói mắt. Lúc trước đoàn làm phim đã sớm tung ra một số ảnh công tử áo trắng tay cầm sáo ngọc, hai hình ảnh này để cùng một chỗ, đối lập càng rõ.

Fan vì thế chia thành hai phái, ở trên mạng làm cho long trời lở đất. Có người cho rằng tạo hình như vậy quá ghê người, nhất quyết không đồng ý, cũng có người cho rằng Cố Ngôn không còn trẻ nữa, là thời điểm nên chuyển hướng, tỏ vẻ nên duy trì như thế này... Tóm lại phim còn chưa chiếu đã hấp dẫn không ít người.

Đợi đến khi quay phim mới gọi là chịu tội.

Tạo hình hủy dung kia của Cố Ngôn chỉ là hóa trang vài tiếng, có khi hóa trang xong nhưng phần diễn của hắn lại bị xếp sau cùng, đợi đến nửa đêm mới có thể kết thúc. Trên mặt cả ngày dán vết sẹo giả, đến tối da liền mẩn đỏ, hôm sau lại phải tiếp tục. Hơn nữa nhân vật của hắn số phận thật oan trái, động bất động liền bị đánh tới học máu, mỗi lần diễn đều không thoải mái. Hắn đã không còn khuôn mặt đẹp để để chống đỡ, muốn làm bình hoa cũng không nổi, luôn bị đạo diễn mắng đến thối đầu.

Cố Ngôn diễn vài ngày, phát giác, khẳng định có người không vừa mắt cố ý chỉnh hắn.

Triệu độn như tiểu Trần cũng phát hiện không bình thường, lúc ăn cơm trưa cậu ta lặng lẽ tiến tới thì thầm bên tai hắn: “Anh Ngôn, anh gần đây có phải đắc tội với ai không?”

Cố Ngôn giật mình.

Tiểu Trần lại tiếp tục: “Tần tổng hai tháng này không ở công ty, em nghe nói rất nhiều quyết định đều là em trai của anh ấy.”

Cố Ngôn không hề kinh ngạc với tin này.

Thủ đoạn chính người ngây thơ như vậy, cũng chỉ có Tần tiểu bạch mới làm.

Hắn thấy đáng về lo lắng của tiểu Trần, nhin không được đưa tay véo cái má tròn tròn: “Chuyện cũng không có gì, không cần quan tâm. Cậu mấy tháng nay vất vả rồi, tháng sau tăng lương cho cậu.”

Tiểu Trần về mặt mờ mịt: “Tiền lương là công ty phát mà.”

Cố Ngôn buồn cười: “Tôi không thể tự bỏ tiền túi thưởng cho cậu sao?”

Tiểu Trần lúc này mới hoan hô.

Cố Ngôn mỉm cười, cảm thấy trong cuộc sống vẫn còn rất nhiều điều nhỏ nhặt vui vẻ.

Bọn họ hôm nay mới nhắc tới Tần Phong, mấy ngày sau Tần thiếu gia liền nghênh ngang tới trường quay. Cậu ta đá cô người mẫu kia rồi, gần đây đang mạnh mẽ theo đuổi nữ chính trong đoàn làm phim Bạch Vi Vi. Bạch Vi Vi hiện giờ là bông hoa nhỏ đang lên, bề ngoài xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, quan trọng là đối nhân xử thế, nhân duyên khá tốt, nơi nơi đều có người giúp đỡ, diễn gì thuận lợi cái đó.

Về điểm này Tần Phong theo đuổi nàng chỉ sợ con đường phía trước còn dài lắm.

Tần Phong có lẽ đem mấy lời Cố Ngôn vui đùa ngày đó tưởng thật, nhìn thấy hắn là thấy sợ hãi trong lòng, sợ hắn thật sự đi quyến rũ cha mình, ở trước mặt Cố Ngôn không dám trêu chọc. Nhưng lại hận đến nghiến răng cho nên cố tình lượn tới lượn lui trước mặt Cố Ngôn, đáng về lão tử đang chinh cái tính kiêu ngạo của mi đó.

Cố Ngôn phát hiện Tần Phong thật sự là vật điều tiết tâm tình, cho dù có quay vất vả thế nào, thấy Tần thiếu gia đều có thể vui vẻ trở lại.

Hôm nay Tần Phong đến trường quay lại xảy ra chút sự cố, giá gỗ đạo cụ đổ xuống, thiếu chút nữa đè lên người cậu ta. Cố Ngôn lúc ấy ở bên cạnh, thuận tay đẩy ra, tuy rằng khiến cậu ta lảo đảo mấy bước suýt ngã nhưng ít ra trên khuôn mặt đẹp đẽ kia không bị thương.

Tần Phong ngây dại, mãi mới lấy lại tinh thần, hoảng hốt nhìn về phía Cố Ngôn. Nhưng cậu ta không nói lời cảm ơn, ngược lại tức giận đến đỏ mặt, mắng Cố Ngôn xen vào việc của người khác. Cậu ta vốn đến hẹn Bạch Vi Vi đi ăn cơm, cuối cùng ngay cả nói cũng chưa được, giận dùm dùm bỏ đi.

Cố Ngôn bị cậu ta làm cho không hiểu ra sao.

Chuyện buồn cười còn ở phía sau, suốt hai ngày Tần Phong không xuất hiện, ngày thứ ba, bạn gái trước kia của cậu ta về mặt tức giận lao tới trường quay. Cố Ngôn nhớ rõ cô nàng này gọi là LiLi, chân dài thắt lưng nhỏ, khuôn mặt tinh xảo. Nhưng cô nàng lần này tóc tai bù xù, ánh mắt sưng đỏ, mặt không trang điểm.

Một cô gái còn có thể vì chuyện gì mà thất thố? Hơn phân nửa là tranh giành tình nhân.

Cố Ngôn nghĩ cô nàng ấy tới tìm Bạch Vi Vi, những người khác trong đoàn làm phim cũng đoán thế ai ngờ cô ấy đứng lại ngay trước mặt Cố Ngôn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thì ra là anh!”

Cố Ngôn nhất thời không kịp phản ứng.

Đối phương khoanh tay đánh giá hắn: “Tần Phong nói đúng, diện mạo này đúng là mê hoặc người,”

Cố Ngôn bấy giờ mới ý thức được cô nàng này có thể tìm sai người, vừa định giải thích, bạn gái cũ của Tần Phong lại tiếp tục: “Anh nghĩ Tần Phong sẽ thích đàn ông thật sao? Anh ta chẳng qua vui đùa với anh chút thôi.”

“Tiểu thư...”

“Anh ta hiện tại đã tôi, về sau cũng sẽ đã anh thôi! Anh có gì đặc biệt hơn người chứ? Chẳng qua là có khuôn mặt đẹp!”

Cổ Ngôn vừa vặn đang diễn trước khi bị hủy dung, một thân áo trắng quả thật rất đẹp, bản thân hắn đối với tạo hình này cũng thật vừa lòng, gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, có đầu thai lại thì đây vẫn là sự thật.”

Đây dường như là thái độ đổ thêm dầu vào lửa.

Cô nàng kia lập tức cao giọng: “Anh... không biết xấu hổ!”

Ba.

Một tiếng giòn tan, Cổ Ngôn ăn một cái tát.

Một kinh nghiệm mới mẻ như vậy, hắn ngẩn ngơ. Thật ra cái tát này cũng không dùng sức mấy, nhưng da của hắn so với người khác trắng hơn, trên mặt rất nhanh hiện lên dấu ngón tay, hơn nữa bên mặt cũng hơi sưng.

Cổ Ngôn gì cũng chưa nói. Hắn chỉ nhú mày, chậm chậm xoay người, đưa tay vói vào trong túi đồ. Đoàn làm phim bị dọa, nghĩ hắn muốn lấy hung khí ra liền vội vàng tới khuyên can.

Buồn cười, hắn sao lại ra tay với phụ nữ chứ?

Huống chi đánh người tay mình cũng đau, một chút lợi cũng không thấy.

Cổ Ngôn tìm a tìm, cuối cùng lấy một tấm danh thiếp từ trong ví, nhẹ nhàng đưa cho cô người mẫu kia, nói: “Tổn hại danh dự thêm bao lực, vấn đề tiền bồi thường, cô đi tìm luật sư của tôi nói chuyện đi.”

30. Quyển 1 - Chương 30

Một màn này bị người có ý đồ chụp được, hôm sau lên báo luôn.

Ảnh chút có chút mờ, nhưng tiêu đề lại rất khơi gợi — Tình nhân? Tình địch? Lao thẳng vào trường quay chữ mắng!

Cái dấu chấm than cuối câu kia nhìn thật ghê người, nếu không cẩn thận nhìn, thật khiến người ta giật mình. Trên báo không đề cập tới Tần Phong, chỉ ám chỉ đời sống cá nhân của Cổ Ngôn không biết kiểm chế, cả trai lẫn gái đều qua lại.

Nếu là Tần Trí viễn, khẳng định không bên truyền thông nào phát tin này, hiện tại... hiện tại đương nhiên không giống.

Cổ Ngôn cảm thấy mình thật sự oan uổng, ngay cả một sợi tóc của Tần tiểu bạch còn chưa chạm qua, lại phải chịu cái hư danh này.

Chuyện xấu đăng báo không quá hai ngày, Cổ Ngôn liền nhận được điện thoại của bạn tốt: “Đại minh tinh, tôi đem danh thiếp của mình cho cậu, không phải để cậu cho người linh tinh!”

Giọng nữ trong trẻo tức giận.

Cổ Ngôn lúc ấy đang ngồi trên sofa xem TV, vội vàng bỏ điện thoại ra xa một chút: “Luật sư Vương, chú ý hình tượng chuyên nghiệp của cậu.”

Wương Nhã Ly ở bên kia điện thoại lầm bầm: “Nói, bồi thường tôi sao hả?”

“Quảng cáo miễn phí cho cậu không tốt sao? Tôi còn chưa thu phí tuyên truyền đâu nhé.”

“Cố, Ngôn!”

Cổ Ngôn cười đủ mới hắng giọng, nghiêm túc nói: “Tối thứ tư được không? Tôi mời cậu ăn.”

“Trước kia lúc nào cũng không hẹn được cậu, gần đây sao rảnh thế?”

Cố Ngôn bình tĩnh: “Công việc sắp xếp không dày đặc.”

Công việc lúc năm mới kia đa số là Tần Trí Viễn sắp xếp cho hắn từ trước, giờ trừ bộ phim đang quay, trên cơ bản đã hoàn thành, người đại diện lâu rồi cũng không gọi điện cho hắn, ước chừng về sau hắn ngày càng nhàn.

Cố Ngôn một bên suy nghĩ, một bên nói địa chỉ nhà hàng cao cấp.

Nhà hàng kia nằm ở trên con đường trung tâm phố sầm uất, tên rất văn nhã, trang hoàng cũng coi như phong cách, quan trọng đồ ăn tinh xảo lại có sáng tạo, ngày nào cũng đông khách, nếu không hẹn trước tối rất khó kiếm được chỗ ngồi.

Tối thứ tư, khi Vương Nhã Ly tới chỗ hẹn, Cố Ngôn đã ở trong phòng tầng hai, đeo kính râm ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

“Đại minh tinh đến nơi náo nhiệt như này không vấn đề gì sao? Có thể bị fan phát hiện không?” Vương Nhã Ly cố ý trêu chọc hắn, mở thực đơn, “Cậu hôm nay mời khách, tôi không khách khí.”

Cố Ngôn tháo kính râm xuống, cười: “Không sao, cứ việc gọi đồ cậu thích.”

Tính Vương Nhã Ly trước giờ ngay thẳng, giờ thành người có tiếng, vẫn đáng vẻ hấp tấp, quả nhiên không khách khí gọi một bàn đầy đồ ăn.

Cố Ngôn là người không có bạn bè nhiều lắm, cô là một trong những người bạn tốt khó có được. Hai người tùy ý nói chút chuyện cuộc sống gần đây, đương nhiên cũng nhắc tới sự kiện xấu hổ kia, Cố Ngôn dùng hai chữ hiểu lầm để nói, Vương Nhã Ly cũng không hỏi tiếp.

Ăn được một nửa, Cố Ngôn gõ gõ tay lên mặt bàn, đột nhiên hỏi: “Cậu thấy thức ăn nhà hàng này làm thế nào?”

“Không tồi, ăn ngon lắm. À, vẫn kém thủ nghệ của cậu.”

“Có muốn thấy đầu bếp trưởng của nhà hàng này không?”

“Á?” Vương Nhã Ly ngẩn người, “Không cần.”

Cố Ngôn tiếp tục hỏi: “Thế có muốn thấy ông chủ của nơi này không?”

Vương Nhã Ly cảm thấy khó hiểu, vừa ngẩng đầu thấy Cố Ngôn tay chống cằm, cười như không cười nhìn cô. Cô cũng không phải ngốc, lập tức hiểu, chỉ tay vào Cố Ngôn nói: “Tên thói này, cậu...!”

Cố Ngôn sợ cô ấy ghen, vội rót chén nước.

Vương Nhã Ly đá hắn một cái dưới gầm bàn: “Đây là nhà hàng cậu mở hả? Khi nào thế?”

“Vẫn luôn tích tiền, tiền đủ rồi thì mở.” Trong cái vòng luẩn quẩn kia, hôm nay không biết ngày mai, đương nhiên phải tìm mấy con đường khác mà đi.

Vương Nhã Ly nghĩ hắn không coi mình là bạn thân: “Sao không nói sớm cho tôi biết?”

Cố Ngôn lấy dưa bắp cải, mỉm cười: “Nhà hàng buôn bán vào quỹ đạo mới dám mời cậu tới, nếu nơi này lạnh tanh, lèo tèo vài người tới ăn, không phải tôi mất mặt sao?”

Hắn chưa bao giờ là kẻ thích sĩ diện, nhưng lại là người có chủ kiến, biết mình phải làm cái gì, hạ quyết tâm sẽ kiên trì đến cùng, ai cũng không cản được.

“Quên đi, quên đi, dù sao tính cậu thế rồi.” Vương Nhã Ly hiểu hắn rất rõ, khoát tay, “Trước kia rõ ràng muốn làm đầu bếp, sau này không nói tiếng nào lại đi đóng phim, còn bắt tri bắt giác trở thành đại minh tinh, bản lĩnh quá.”

Cố Ngôn không kể mấy chuyện phức tạp, chỉ sơ sơ nói: “Vận khí tốt ấy mà.”

“Đúng rồi, nợ của nhà cậu...”

“Mấy năm trước đã trả hết rồi.”

“Vậy thì tốt.” Vương Nhã Ly cầm li rượu kính hẳn, “Tóm lại, chúc mừng cậu lên làm ông chủ.”

Cố Ngôn cùng cô chạm li, “Rất nhiều nghệ sĩ đều lấy tiền gửi ngân hàng đi đầu tư, như tôi không phải là giỏi gì cả.”

“Với người khác mà nói có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng đối với cậu thì bất đồng, tôi biết đây là ước mơ từ nhỏ của cậu. À đúng rồi, còn phải chúc mừng ước mơ của cậu thành sự thật nữa chứ.”

Cố Ngôn nói cảm ơn, uống cạn li rượu. Hắn không giống bình thường lộ ra tươi cười, chỉ là híp mắt — đây mới là vẻ mặt khi hắn vui vẻ.

Vương Nhã Ly đảo mắt: “Chúng ta thân như vậy, có thể cho tôi thẻ VIP không?”

Cố Ngôn đương nhiên OK, nói tiếp: “Còn có chuyện phiền cậu.”

“Ừ? Chuyện gì?”

“Tôi tính mở chi nhánh, địa điểm đã chọn xong, tài chính cũng đủ, nhưng còn một số vấn đề cần cậu cố vấn, không biết cậu có đồng ý giúp không?”

“Phí tôi thu cao lắm đấy.”

“Về phương diện này nhất định khiến cậu vừa lòng.”

Cố Ngôn nói vậy Vương Nhã Ly còn lí do gì để cự tuyệt đây? Cô vừa ăn vừa nhìn Cố Ngôn mấy lần, hỏi: “Sau này có nên đổi gọi cậu là ông chủ Cố không?”

“Ừ.” Cố Ngôn đáp một tiếng dài, quay đầu cười rộ lên: “Coi như dễ nghe.”

31. Quyển 1 - Chương 31

“Tên thói này,” Vương Nhã Ly đá hẳn dưới bàn “Coi cậu đặc ý kìa!”

Cố Ngôn cười ha ha.

Hai người tiếp tục nói vài chuyện lí thú, bữa cơm ăn rất vui vẻ.

Trước khi đi, Vương Nhã Ly còn bảo phục vụ gói vài món cô thích, nói là đồ ăn khuya. Cố Ngôn không ý kiến, đi xuống lầu thanh toán, nhân tiện giúp Vương Nhã Ly làm thẻ VIP, quay người gặp ngay người quen mấy tháng không thấy — Tần Trí Viễn.

Thời gian chia cách cũng không tính là lâu, nên trông gã không thay đổi gì, vẫn tây trang trắng thơm như cũ, cổ áo sạch sẽ, ngay cả tóc cũng chải không một sợi rối loạn. Thay đổi duy nhất có lẽ là bạn gái bên người gã, lần này là cô gái rất xinh, mặc cả cây đỏ, trang điểm đậm dọ người.

Cố Ngôn không khỏi nghĩ, gu thẩm mỹ của gã ngày càng giống Tần Phong.

Hai người chạm mắt, lẳng lặng nhìn nhau mấy giây, sau đó nở nụ cười.

Tần Trí Viễn mở miệng trước: “Đã lâu không gặp.”

Cố Ngôn tự nhiên đáp lời: “Nghe nói anh ra nước ngoài.”

“Ừ, mới về hai hôm trước.”

“Thân thể đạo diễn Triệu sao rồi?”

“Đã tốt hơn rồi.”

Cố Ngôn cười, nhiệt tình nói: “Vậy thì tốt quá.”

Tần Trí Viễn không nói gì.

Vốn tình nhân cũ vô tình gặp, khách sáo đến mức này đã đủ, dựa theo tiến triển của kịch bản thì sau đó sẽ phát tay nói lời từ biệt, nên phóng khoáng thì cứ tiếp tục phóng khoáng, nên tổn thương thì cứ tiếp tục âm thầm tổn thương.

Nhưng Tần Trí Viễn cố tình đứng im, suy nghĩ nửa ngày, mới thốt lên được một câu: “Không nghĩ trùng hợp gặp em.”

Có cái gì khéo chứ?

Vốn chỉ có mấy địa điểm này, đi đâu cũng có thể gặp.

Cố Ngôn không lên tiếng, thấy phục vụ đang chờ một bên để đưa Tần Trí Viễn vào chỗ liền hướng cậu ta nháy mắt: “Tần tiên sinh là bạn của tôi, tẹo nữa làm thẻ cho anh ấy.”

Vừa lúc Vương Nhã Ly mang theo thức ăn khuya của mình đi xuống, cũng không để ý có người hay không, chạy tới bên cạnh Cố Ngôn, oán giận nói: “Tên thối này, cậu đi nhanh như thế làm gì? Không biết hôm nay tôi đi giày cao gót sao?”

Vừa nói vừa đem đồng hồ nhét vào tay Cố Ngôn, tiếp lại bám vào cánh tay hắn nghỉ một lát.

Ánh mắt Tần Trí Viễn đảo qua, nhìn chăm chăm hai người họ, đôi mắt được ngọn đèn trên trần nhà chiếu xuống, có vẻ tối tăm không rõ.

Cố Ngôn cảm thấy mấy lời nên nói đã nói xong, vì thế gạt đầu với gã: “Tôi còn phải đưa cô đây về, đi trước nhé.”

Tần Trí Viễn vẫn nhìn hắn như cũ, dưới chân không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Xem đi, chia tay rồi chính là như vậy đấy, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không để ý nữa.

Cố Ngôn bắt đầu dĩ, lại không muốn ảnh hưởng đến việc buôn bán, liền kéo Vương Nhã Ly ra ngoài.

Vương Nhã Ly liên tiếp quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi hắn: “Vừa rồi là bạn của cậu à? Bạn gái của anh ta có phải là Mạc Vũ không?”

Cố Ngôn hỏi ngược: “Ai?”

“Nghệ sĩ mới nổi trong làng nhạc ấy! Một cậu vẫn ở trong giới giải trí mà thế nào không biết?”

Cố Ngôn quả thật không có ấn tượng gì, đành thừa nhận mình lạc hậu quá.

Vương Nhã Ly ra đến cửa vẫn không quên hỏi: “Có thể để bạn cậu xin cho tôi chữ kí không? Ừ, không phải tôi mê một gì đâu, là em tôi rất thích Mạc Vũ.”

Cố Ngôn có chút hoảng hốt.

Vương Nhã Ly hỏi hai lần, hắn mới chậm rãi hồi phục: “Tôi với vị Tần tiên sinh kia không phải quá quen.”

Vương Nhã Ly thất vọng, nhưng không nói thêm nữa.

Bãi đỗ xe thật gần, đi vài bước là tới, Cố Ngôn giúp Vương Nhã Ly mở cửa xe, đem đồng hồ ăn đưa cho cô rồi mới vòng về phía ghế lái. Không ngờ vừa ngồi vào đã có người đứng chắn trước xe.

Cố Ngôn nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt Tần Trí Viễn.

Gã một đường đuổi tới, tóc có chút rối, quần áo nhăn nhúm, hít thở hơi gấp, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Tôi có văn kiện quan trọng để quên ở công ty, phải vội về lấy, không phiền cho tôi đi nhờ một đoạn chứ?”

“Tần tổng không lái xe tới sao?”

“Xe của tôi vừa hay hỏng.”

“Có thể gọi tắc xi.”

“Chỗ này không dễ gọi xe.”

“VẬY...”

“Không phải đi nhờ xe thôi sao, lãng phí tiền làm gì,” lời Cố Ngôn nói còn chưa xong, Vương Nhã Ly đã mở cửa xe phía sau, gọi: “Tần tiên sinh, anh đi đường nào? Để Cố Ngôn đưa anh đi.”

Tần Trí Viễn lập tức ngồi vào, thuận tay đóng cửa xe, lịch sự tự giới thiệu.

Vương Nhã Ly trước giờ tính tình cởi mở, rất nhanh cùng Tần Trí Viễn trò chuyện, còn phát tay kêu Cố Ngôn mau lái xe, hoàn toàn xem hấn là lái xe mà sai khiến.

Đến thế này, Cố Ngôn cũng không thể tiếp tục bảo Tần Trí Viễn xuống xe, đành thở dài, ngoan ngoãn khởi động xe.

“Tần tiên sinh còn chưa ăn cơm tối phải không?”

“Vâng.”

“Bạn gái xinh đẹp của anh đâu? Chẳng lẽ anh cho người ta leo cây à?”

“Tôi gặp vị tiểu thư ấy là vì công việc.” Hai tay Tần Trí Viễn đặt trên đùi, tư thế thập phần tao nhã, cố ý liếc Cố Ngôn một cái, nói: “Cô ấy cho dù ăn cơm một mình cũng không thành vấn đề, huống chi có ông chủ Cố hào phóng, còn có ý làm thẻ VIP cho tôi.”

Cố Ngôn điều chỉnh kính chiếu hậu, làm bộ không nghe thấy.

Đương nhiên là vì công việc.

Cho dù đêm nay có cùng Tần Trí Viễn lên giường, gã hôm sau vẫn sẽ nói mình đang làm việc, ừ, tôi luyện kĩ năng giường chiếu cũng là một loại công việc.

Vương Nhã Ly lại tìn hoàn toàn, vì không xin được chữ kí mà mắt mát mát đôi chút nhưng nhanh chóng cao hứng trở lại, nói tới những vấn đề khác. Tần Trí Viễn nói chuyện rất uyển chuyển, biết làm phụ nữ vui vẻ, biết cô nàng thích bắt quái, liền cung cấp cho chút tin nhỏ không đáng kể, trêu cho cô cười không ngừng.

Nói chuyện nhưng Tần Trí Viễn vẫn trộm liếc Cố Ngôn đang chuyên tâm lái xe, đột nhiên không để ý nói một câu: “Tôi ra nước ngoài mấy tháng, không nghĩ tiểu Cố có bản lĩnh như vậy, có thể tìm được bạn gái xinh đẹp hào phóng như Vương tiểu thư đây.”

Vương Nhã Ly không biết gã đang giăng bẫy, một bước vào bẫy, lập tức nói: “Tôi với Cố Ngôn không phải quan hệ ấy, tôi có chồng chưa cưới rồi.”

“Thì ra là tôi hiểu lầm, thật sự đáng tiếc.” Miệng Tần Trí Viễn nói vậy, nhưng trên mặt không chút tiếc hận, ngược lại vẻ cười lại sâu thêm chút.

Cố Ngôn nghe phát ngáy.

Cũng may Vương Nhã Ly ở gần đây, Cố Ngôn đưa người ta về nhà, lập tức quay đầu xe, theo đường cũ trở về.

Tần Trí Viễn nhìn cảnh vật lướt vun vút ngoài cửa sổ: “Công ty không phải hướng này.”

“Tôi biết. Tôi đưa anh về bãi đỗ xe.”

“Vì sao?”

“Xe của Tần tổng hấn là không bị hỏng đúng không? Anh vẫn là tự trở về đi, như thế tốt hơn.”

Tần Trí Viễn bị vạch trần, không chút xấu hổ, trầm giọng: “Tôi có mấy câu muốn nói với em.”

Cố Ngôn cũng sợ, không dám vừa lái xe vừa nói, dừng xe ven đường, tắt xe: “Nói đi/”

“Mở nhà hàng lúc nào?” Âm thanh Tần Trí Viễn có chút lạnh, không đợi Cố Ngôn trả lời, lại lầm bầm: “Để tôi đoán nhé, nhất định là trước khi chúng ta chia tay, phải không?”

Cố Ngôn không phủ nhận: “Chích xác có khoảng thời gian Tần tổng bận công tác quá, tôi không có lúc nào nói cho anh biết cả.”

“Không tồi, em có thể như mong muốn làm đầu bếp rồi.” Gã nói lời này không chút thành ý, ngược lại giống như châm chọc.

Cố Ngôn dừng một chút, nhẹ nhàng đề tay phải của mình, nói: “Tôi lâu rồi không xuống bếp.”

Hắn cảm thấy Tần Trí Viễn không tự nhiên cái vãi có chút buồn cười, gã lúc trước kiếm người mới có lần nào báo với hắn không?

32. Quyển 1 - Chương 32

Tần Trí Viễn cũng phát giác mình thất thố, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ chốc lát, điều chỉnh lại cảm xúc, xoa thái dương nói: “Xin lỗi, tôi hơi sợ.”

Vẫn kém kinh hỉ gã cho hắn trong ngày xảy ra tai nạn đó.

Cho nên Cố Ngôn hoàn toàn không để trong lòng, thật bình thản: “Nếu nói xong, tôi đưa anh về.”

“Chờ một chút.”

Tần Trí Viễn vội vàng kêu. Gã thấy nói như này rất bức mình, liền mở cửa xuống xe, vòng ra cửa ghế phó lái, khom người ngồi vào bên cạnh Cố Ngôn.

Cố Ngôn không phản đối, lẳng lặng chờ gã nói chuyện.

Tần Trí Viễn ngược lại không vội, tỉ mỉ đánh giá gương mặt hắn: “Hình như béo lên chút ít.”

“Ăn ngon, ngủ ngon, nghĩ muốn gầy cũng khó.”

“Scandal kia tôi đã nghe rồi, tôi không nghĩ Tần Phong sẽ xằng bậy như vậy, còn có cô người mẫu kia...”

Cố Ngôn khoát tay, xen lời: “Chỉ là hiểu lầm, qua rồi coi như xong.”

“Ngoài ra, chuyện phim kia hơi khó, đã quay được gần nửa rồi, sửa kịch bản không kịp nữa. Tôi biết em cũng không muốn diễn vai phụ, lần này nhấn nại chút, bộ sau nhất định để em diễn vai chính.”

Tần Trí Viễn nói là sự thật, Cố Ngôn càng nghe càng thấy buồn cười, cuối cùng nằm dài trên vô-lăng cười ha ha.

“Cười cái gì?”

“Vô luận là nói chuyện giao dịch hay tình cảm, anh đều không thiếu tôi gì cả, không cần bồi thường cho tôi như thế đâu.” Cố Ngôn cười đủ, mới quay đầu nhìn gã, mở miệng: “Đóng phim có thể tuyển vai chính thì cũng cần tuyển vai phụ, không muốn diễn thì cùng lắm bỏ, nhưng trên đời này có rất nhiều vai diễn, cần bản không phải do anh chọn.”

Ý tứ trong lời này Tần Trí Viễn nghe hiểu.

Tim gã đập thành thịch, tay phải đầu tiên nắm chặt, sau đó thả lỏng, nghiêng người nắm lấy tay Cố Ngôn: “Tôi ở nước ngoài mấy tháng, chưa từng hỏi thăm tình huống của em, hơn nữa đã quyết định, sau khi trở về tuyệt không gặp lại em nữa.”

“Quyết định phi thường sáng suốt.”

“Tôi nghĩ mình tùy tiện có thể tìm ai đó thay thế em, chỉ là vừa rồi trong nháy mắt thấy em, tôi không không chế được bản thân, tôi...”

Cố Ngôn ngăn không để gã nói tiếp: “Con người là động vật dễ sống, hưởng chi sống một chỗ lâu như vậy? Vừa mới bắt đầu có thể không thích ứng, nhưng dần dần sẽ quen...”

Giống hắn, đã học xong làm sao để nhận lấy những lời ngon tiếng ngọt của Tần Trí Viễn/

Diễn một lần vai phụ cũng đã đủ, chẳng lẽ còn muốn diễn lần thứ hai, lần thứ ba?

Tần Trí Viễn cầm nín, chốc lát mới nói: “Yêu một người thật dễ, nhưng quên một người lại khó khăn gấp mấy trăm ngàn lần.”

“Tôi hiểu.”

“Em đoán xem chuyện đầu tiên khi tôi về nước là gì?”

Cố Ngôn chớp chớp mắt nói: “Hẹn người đẹp đi ăn cơm?”

Tần Trí Viễn cười rộ lên, cuối cùng lại thở dài một cái, ngẩng đầu nhìn bóng đêm nặng nề ngoài cửa sổ xe: “Tôi đem sổ sách nhật kí tất cả đốt, cái gì cũng không lưu lại.”

Cố Ngôn ngẩn ngơ.

Tần Trí Viễn lúc trước nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, giờ tới thời khắc mấu chốt lại không chịu nói tiếp, giống như sợ Cố Ngôn nhìn thấu tâm tư, nhẹ nhàng buông tay hắt. “Lời tôi nói xong rồi, em về nhà trước đi, không cần đưa tôi về.”

Nói xong mở cửa xuống xe.

Lúc giúp Cố Ngôn đóng cửa xe, còn không quên thêm một câu: “Buổi tối lái xe cẩn thận một chút.”

Cố Ngôn không nhớ rõ mình trả lời thế nào.

Hắn chỉ cảm thấy đêm mùa xuân mang theo chút mát lạnh, Tần Trí Viễn đứng bên đường nhìn hắn thật lâu, mãi đến khi xe đi rồi, cũng có thể qua kính chiếu hậu thấy được bóng dáng người kia.

Về nhà nhận được tin nhắn của Tần Trí Viễn, hỏi hắn có về nhà an toàn hay không.

Cố Ngôn nhìn thoáng qua, tiện tay ném di động sang bên cạnh, không thay đồ liền leo lên giường ngủ.

Đêm nay có chút mát ngủ.

May mắn hôm sau không có việc, Cố Ngôn ngủ thẳng đến gần trưa mới tỉnh, cầm lấy điện thoại, Tần Trí Viễn gửi thêm một tin nhắn, hẹn hắn buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Cố Ngôn còn chưa kịp trả lời, tiểu Trần đã gọi điện tới, hưng phấn: “Anh Ngôn, đại bát quái!”

Cố Ngôn sợ cậu kích động, vội hỏi: “Chậm rãi nói, không cần gấp..”

“Anh Ngôn, anh còn nhớ rõ cô người mẫu đến làm loạn trường quay hôm nọ không? Gọi là cái gì Lyly hay là Lộ Lộ gì ấy, nghe nói cô nàng theo Tần thiếu gia lâu như vậy, vất vả lắm mới có cơ hội tham gia lễ thời trang quốc tế, kết quả công ty nói vì chuyện lần này ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh, nên sẽ sắp xếp người khác... cô nàng hiện tại chỉ sợ đang hối hận muốn chết...”

Tiểu Trần vẫn vì chuyện Cố Ngôn bị đánh mà tức giận bất bình, giờ thì thở ra được một hơi.

Cố Ngôn ngược lại, không có cảm giác gì, hắn vốn không giận, tự nhiên cũng không cảm thấy được vui vẻ, chỉ âm thầm cảm khái, hiệu suất công việc của Tần Trí Viễn quả không tồi.

Tiểu Trần bát quái xong chuyện này lại tiếp tục cao hứng, nói: “Đúng rồi, anh Ngôn có nghe nói gì không? Đạo diễn Triệu tháng sau kết hôn đấy.”

Cố Ngôn sững sốt, trong lòng đương nhiên biết đạo diễn Triệu nào, nhưng vẫn hỏi: “Triệu Tân?”

“Vâng, nghe bảo vốn chỉ đính hôn thôi, nhưng bởi xảy ra chuyện tai nạn, hai bên đều không muốn xảy ra lần nữa liền trực tiếp đổi thành kết hôn. Anh Ngôn, anh quen với đạo diễn Triệu, chắc sẽ tham gia hôn lễ nhỉ?”

Kì thật Cố Ngôn và Triệu Tân quan hệ rất bình thường, nhưng vì hai người cùng xảy ra tai nạn, tiểu Trần tự động cho rằng bọn họ quen thân. Cố Ngôn cũng lười giải thích, có lẽ nói: “Để xem đạo diễn Triệu có đưa thiệp mời cho tôi không đã.”

Sau đó cùng tiểu Trần hàn huyên chút chuyện vặt, cúp điện thoại, Cố Ngôn nghịch di động, yên lặng ngồi bên giường chốc lát.

Cầu hôn rồi sẽ kết hôn, đây là chuyện đương nhiên.

Tần Trí Viễn nếu cùng Triệu Tân ra nước ngoài chữa bệnh, không thể nào không biết tin này.

Theo thói quen Cố Ngôn xoa xoa tay phải của mình, suy nghĩ một lúc lại nghĩ đến mấy lời Tần Trí Viễn nói đêm qua, cảm thấy bình thường trở lại.

Thì ra là thế.

Hắn nghĩ còn có nguyên nhân gì khác đâu cơ chứ? Thì ra là vậy.

33. Quyển 1 - Chương 33

Cố Ngôn cuối cùng không nhấn tin lại cho Tần Trí Viễn.

Hắn tắt máy tháo sim, chiều đi mua sim mới, thông báo cho những người cần biết số máy mới của hắn, còn về người không nên biết... đương nhiên không nói.

Hai ngày sau, Tần Trí Viễn đến studio tìm hắn.

Lúc ấy Cố Ngôn đã hóa trang xong, là cảnh diễn bị hủy dung, trên người quần áo rách rưới, khuôn mặt có vết sẹo dữ tợn, bộ dáng cực kì chật vật.

Tần Trí Viễn đứng ở phía ngoài hướng hắn cười, giơ tay lên giống một tư thế chụp ảnh.

Cố Ngôn quơ quơ kiếm trong tay, giả vờ không biết gì, quay đầu tiếp tục diễn.

Tần Trí Viễn ngồi lại tính chờ, mãi đến khi diễn xong, lúc Cố Ngôn nghỉ ngơi, gã mới đi qua, đưa nước cho Cố Ngôn, nói: “Mấy hôm nay không gọi điện được cho em.”

“Ừ, tôi đổi số mới rồi.” Cố Ngôn tự nhiên nhận bình nước, mở nắp tu một hơi.

“Vì sao?”

“Số trước không may.”

Lấy cớ cho có, Tần Trí Viễn lập tức hỏi: “Là vì tôi sao?”

Cố Ngôn chỉ cười.

Tần Trí Viễn không truy hỏi nữa, cúi đầu nhìn hắn: “Nghe nói lúc em cho người khác số mới, còn cố tình nói không cần thiết tiết lộ cho những kẻ râu ria, đây là chỉ tôi sao?”

Đại lão bản sao lại là râu ria được?

Cố Ngôn cho dù nghĩ vậy cũng không dám nói ra, cho nên hắn không thẳng thắn trả lời vấn đề, chỉ nhẹ giọng bảo: “Tôi nhận được thiệp mời cưới của đạo diễn Triệu.”

Thân thể Tần Trí Viễn hơi cứng lại.

“Mùng năm tháng sau, tôi sẽ đến dự.”

Sau khi nói xong, Cố Ngôn đẩy nắp bình nước lại, trả vào tay Tần Trí Viễn, đứng dậy rời đi.

Hắn nghĩ đám một đạo kia, Tần Trí Viễn khẳng định không muốn gặp lại hắn, không ngờ người nào đó làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, vẫn như cũ bám riết không tha, đến tìm hắn.

Cố Ngôn đành phải xuất ra thủ đoạn ẩn trốn trong phim ra để trốn gã.

Tần Trí Viễn không vội, vẫn duy trì phong thái đẹp đẽ, nhưng thật ra trong lòng gã lại rối rắm.

Mãi đến buổi lễ kết hôn của Triệu Tân hai người mới gặp mặt.

Hôn lễ tổ chức không long trọng lắm, đơn giản mời vài người bạn thân thiết, địa điểm là tầng trên của khách sạn lần trước làm tiệc chúc mừng, nghe nói đây chính là nơi Triệu Tân cầu hôn, cũng coi như một loại lãng mạn.

Cố Ngôn mặc dù may mắn được tham dự, nhưng vị trí lại xa, mấy người ngồi cùng bàn đều chỉ xã giao, ngoại trừ mời rượu nhau thì cơ bản không nói gì khác.

Triệu Tân bình thường lời thôi hôm nay khá bảnh, áo sơ mi trắng, quần tây, tóc vuốt, cùng cô dâu dịu dàng xinh đẹp đứng kế bên quả là một đôi bích nhân.

Trai tài gái sắc.

Cố Ngôn nhìn, ánh mắt rơi sang người bên cạnh chú rể, đó chính là Tần Trí Viễn – gã hôm nay quần áo chọn rất đẹp, màu xám không quá cướp mắt ánh nhìn của người khác, lại không khiến chú rể quá nổi bật.

Cố Ngôn dùng ánh mắt miêu tả thất lưỡng duyên đáng kia, trong đầu nghĩ miên man, ngay cả đồ ăn cũng ăn nhiều hơn một chút.

Cả buổi tối, Tần Trí Viễn đều cười.

Gã giúp chào hỏi khách, chụp ảnh, châm thuốc, thu lì xì, tất cả chuyện to nhỏ đều lo, xét về phương diện bạn bè, cho dù không được một trăm điểm cũng phải đạt được đến chín mươi.

Lúc trao đổi nhẫn, phù rể phải giao nhẫn cho chú rể.

Cố Ngôn vừa ăn vừa nhìn màn này, không thể không chế tưởng tượng, Tần Trí Viễn lấy nhẫn ra ném xuống đất, sau đó nắm lấy tay Triệu Tân lao ra khỏi khách sạn.

Đương nhiên, chuyện gì cũng không phát sinh.

Chú rể cô dâu thuận lợi trao nhẫn cho nhau, trong tiếng chúc phúc của mọi người mà ôm hôn, biểu tình ngọt ngào khiến mọi người ghen tị. Tần Trí Viễn đứng phía sau Triệu Tân một chút vỗ tay, khoe miệng thủy chung vẫn nhếch theo độ cung đó, cười đến nỗi ánh mắt lóe lên tia sáng thần nhiên.

Cố Ngôn bái phục gã, nếu đổi là hán tuyệt đối không làm được đến nước này.

Hắn cảm thấy Tần Trí Viễn mới là kẻ nên nhận danh hiệu ảnh đế.

Cô dâu chú rể hoàn thành nghi thức, sau đó là mời rượu từng bàn.

Triệu Tân đêm nay đặc biệt vui vẻ, nắm tay cô dâu cười không ngừng, ai kêu anh ta uống anh ta cũng không từ chối. Tần Trí Viễn đành vượt lên trước, tận lực uống đỡ, có thể uống được bao nhiêu liền uống bấy nhiêu.

Gã bình thường không dính hơi rượu, không nghĩ tới tửu lượng cũng không tệ lắm, khi mời rượu đến bàn Cố Ngôn đã uống không ít, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, đứng bên cạnh Cố Ngôn trong chốc lát, nhỏ giọng: “Em uống ít rượu thôi, nếu uống nhiều quá cũng đừng tự mình lái xe về.”

Cố Ngôn giật mình, chưa kịp phản ứng Tần Trí Viễn đã đến bàn khác, vở vai Triệu Tân cười ha ha.

Gã thế nào còn cười được?

Mãi đến khi tàn cuộc, Cố Ngôn vẫn suy nghĩ về vấn đề này.

Lúc tiệc rượu kết thúc, sắc mặt Tần Trí Viễn trở nên khó coi, Cố Ngôn nhắm mắt lại cũng có thể tính được mấy lần gã vào toilet. Nhưng gã lại kiên trì, không ngã xuống, còn đem kẻ say như chết là Triệu Tân đi về trước, rồi chính mình ở lại tiễn khách.

Cố Ngôn đoán gã đang say lắm, chỉ sợ không có cách nào về nhà, cho nên đặt phòng ở khách sạn, tìm phục vụ xin chén nước ấm. Đến lúc trở lại hội trường tiệc cưới khách đã về gần hết, đèn thủy tinh trên trần nhà vẫn đang xoay tròn phát ra ánh sáng chói mắt, trên mặt đất lưu lại giấy gói quà đủ màu sắc, mà Tần Trí Viễn một mình đứng ở đại sảnh trống trải, gần người đối diện cái bánh kết hôn ăn dở.

Cố Ngôn gọi phục vụ, bảo người ta mượn chút hũy tới dọn dẹp, sau đó đến bên cạnh Tần Trí Viễn, đưa cho gã cái cốc: “Uống nước đi, giải rượu.”

Tần Trí Viễn phục hồi tinh thần. Gã có thể là say thật, im lặng nhìn Cố Ngôn một lúc, giống như nhận ra là hũy mới cầm cái cốc, nói cảm ơn.

Cố Ngôn liền bảo: “Tôi đặt phòng ở tầng dưới rồi, có muốn qua đó nghỉ một lát không?”

“Không sao đâu.” Tần Trí Viễn kéo cái ghế qua ngồi xuống, xoa xoa mày “Tôi muốn ngồi một lúc nữa.”

Dừng một chút, lại nói: “Em mấy hôm trước không phải vẫn tránh tôi sao? Hôm nay lại chủ động nói chuyện với tôi?”

“Đêm nay tương đối đặc biệt.”

Tần Trí Viễn gật gật đầu, đôi mắt phản chiếu ánh đèn đến xinh đẹp, cười nói: “Có thể quang minh chính đại nhớ tới người kia... đây là đêm cuối cùng.”

34. Quyển 1 - Chương 34

Cố Ngôn nhin không được hỏi: “Tùng quang minh chính đại sao?”

Tần Trí Viễn cẩn thận nghĩ, cười khổ: “Thật, đúng là không có.”

Sau đó gã gơ tay lên che khuất hai mắt mình, thanh âm trở nên khàn khàn: “Ánh đèn làm sao mà chói mắt thế?”

Cố Ngôn không lên tiếng, đi ra ngoài.

Một lát sau, nghe thấy một tiếng “tách”, tất cả đèn trong đại sảnh tắt.

Chỉ còn ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào.

Tần Trí Viễn âm thầm thở nhẹ, cảm thấy mặt cười đến cứng cả lại. Gã mơ hồ thấy một bóng người vòng qua cái bàn, nghiêng ngả đi tới, cuối cùng dừng trước mặt gã.

Gã thật sự say lắm rồi, đột nhiên không nhớ nổi người này là ai/ Nhưng gã cứ tự nhiên như thế mà kéo lấy tay đối phương, trong đầu bỗng dung nhảy ra cái tên: “Cố Ngôn.”

Cố Ngôn không lên tiếng, ngón tay Tần Trí Viễn mơn trớn vết sẹo trong lòng bàn tay, hũy thoáng giật nảy người, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, để im cho gã nắm.

Bốn phía chợt im ắng, một chút tiếng vang đều không có.

Cố Ngôn nhẹ tựa lưng vào ghế, cùng Tần Trí Viễn nhìn ánh sáng chiếu qua bên cửa sổ, đột nhiên hỏi: “Lúc trước vì sao luôn tới tìm tôi?”

Tần Trí Viễn hỏi một đằng đáp một nẻo, nhỏ giọng: “...đầu đầu/”

Cố Ngôn hết cách, đành đưa tay giúp gã day thái dương, hỏi: “Đỡ chưa? Có muốn uống nước không?”

“Không cần. “ Tần Trí Viễn cảm thấy thoải mái, giữ tinh thần, nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói với em, có một vấn đề vẫn muốn hỏi.”

“Hỏi gì?”

“Ngày đó... chính là hôm em rời nhà tôi ấy, vì sao lại nói cảm ơn với tôi?”

Cố Ngôn giật mình, cuối cùng cũng hiểu, thì ra Tần Trí Viễn luôn ghi hận việc bị hũy đoạt lời thoại. Vốn hũy có thể nói vài câu trêu gã nhưng do dự một lúc, vẫn nói thật: “Trong lòng anh yêu một người không

thể có được, tuy sẽ đau khổ khó chịu nhưng đồng thời cũng luyến tiếc một thời vui vẻ, chẳng lẽ không phải sao?”

Trời tối không thấy rõ vẻ mặt Tần Trí Viễn nhưng bàn tay nắm lấy tay Cố Ngôn lại run rẩy, sau đó chậm rãi siết chặt: “Đều là lỗi của tôi.”

“Hử?”

“Khi kết thúc một đoạn tình cảm cũ, không nên bắt đầu một đoạn tình cảm mới.”

“Hiện tại coi như xong rồi sao?”

Tần Trí Viễn bình thường vẫn cẩn thận, đem mọi điều cất giấu trong lòng, đêm nay thật sự là có uống rượu nhưng lại thành thành thật thật mà nói: “Tôi không biết.”

Cố Ngôn cũng không phải không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án này, nếu dễ dàng quên một người như vậy, thế gian đã ít đi được bao nhiêu nam nữ si tình rồi. Hắn tiếp tục mát xa cho Tần Trí Viễn, nhẹ giọng: “Không sao, từ từ sẽ đến, thời gian có thể chiến thắng tất cả.”

Tình yêu say đắm cũng sẽ qua đi.

Để xem, là Tần Trí Viễn quên Triệu Tân trước hay là hắn sẽ quên Tần Trí Viễn trước.

Tần Trí Viễn mơ hồ đáp lại, dần dần tựa vào ghế ngủ.

Cố Ngôn ở lại bên cạnh một lúc lâu mới tìm phục vụ tới giúp, đem Tần Trí Viễn tới phòng tầng dưới. Tần Trí Viễn say đến hồ đồ, giày không cởi, quần áo không thay đã trực tiếp lăn lên giường.

Cố Ngôn lười giúp gã, tùy tiện kéo chăn lên, bản thân cũng nằm xuống. Nhưng hắn không ngủ, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn gương mặt ngủ say của Tần Trí Viễn.

Cho dù có hôn lên đôi mắt ấy cũng không ai biết.

Nhưng Cố Ngôn kiểm chế.

Hắn nghĩ Tần Trí Viễn sẽ gọi tên Triệu Tân, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, không ngờ Tần Trí Viễn một lần cũng không gọi. Gã ngủ thật sự im lặng, từ đầu tới cuối đều nắm tay Cố Ngôn, rất nhẹ nhàng nói một câu thật xin lỗi.

Thật xin lỗi, không kịp yêu em.

Cố Ngôn một đêm không ngủ, mắt thấy sắc trời ngoài cửa sổ từ tối thành sáng, tinh thần thể nhưng lại rất tốt. Chiều nay hắn còn có việc, nên không về nhà thay đồ, ở trong phòng tắm của khách sạn rửa mặt chải đầu, gọi điện bảo tiểu Trần qua đón.

Tiểu Trần đương nhiên không quên lắm điều một chút với đám cưới của Triệu Tân.

Cố Ngôn chọn một chút chuyện ngoài lề nói với cậu ta, nói chuyện một lúc bất giác ngủ gục trên xe, Đến studio, mặt Cố Ngôn hơi tái, cũng may phải hóa trang thành nhân vật bị hủy dung, vết sẹo giả dán trên mặt, che đi tất cả.

Hắn hôm nay có một phân đoạn phải diễn.

Nhân vật của hắn vì cứu nữ chính, bị địch nhân đánh trọng thương, ở trong màn mưa mù mịt ngã xuống, không thể đứng lên được...

Cố Ngôn trước kia toàn diễn nam chính, không biết phải diễn một người sắp chết thế nào, nên bị NG nhiều lần. Hắn bị người hóa trang ra một thân ướt đầm nước mưa, mỗi lần ngã xuống vũng nước bùn, cả người đầy vết bẩn, cho dù không cần hóa trang cũng đủ nghèo túng.

Hơn nữa đạo diễn có tiếng, tính tình bạo phát, hận không thể ném thẳng kịch bản vào mặt hắn, mắng: “Đại minh tinh, có thể diễn biểu cảm nhiều hơn chút được không? Cậu rốt cuộc có biết diễn không đấy?”

Cố Ngôn không lên tiếng.

Chung quanh không ai nói chuyện, nhưng mỗi người đều dõi mắt nhìn.

Diễn xuất của hần thế nào, mọi người đều rõ như ban ngày. Ai cũng biết hần không biết diễn, chỉ là trèo lên đứng giường thôi.

Cố Ngôn gạt nước mưa trên mặt nói: “Làm lại một lần nữa.”

Thái độ của hần như vậy, đạo diễn không giận được, cắn răng: “Nếu lần này không được, thì ngừng đi.”

Dừng một chút, lại nói: “Tưởng tượng đến lúc cậu sắp chết, mà người phụ nữ cậu yêu thương nhất lại đang ở bên cạnh một người khác... diễn tả sự đau lòng tuyệt vọng này khó lắm sao?”

Cố Ngôn lắc đầu, lần nữa vào vị trí.

Đúng vậy, có gì khó chứ?

Ngay cả vai diễn khó nhất hần cũng đã từng diễn rồi.

Mưa to lại rơi, bọt nước tạt vào trên người Cố Ngôn có chút đau, Hần đầu tiên một tay đỡ kiếm, một tay ôm ngực, sau đó không duy trì được nữa liền chậm rãi ngã xuống, cuối cùng buông kiếm trong tay, ngã xuống giữa làn mưa.

Lách tách.

Mưa bắn lên hai mắt hần.

Cố Ngôn không cố cử động cơ thể vì hần biết mình không đứng lên được nữa rồi, nhưng vẫn liều mạng mở to hai mắt, ảo tưởng người mình yêu thương nhất sẽ xuất hiện ở giây tiếp theo.

Nước lạnh leo không ngừng rơi xuống, hần như nhìn thấy Tần Trí Viễn.

Hần ở trong mưa, gã ở ngoài mưa.

Giống như trong mơ, đưa tay ra là có thể chạm tới.

Giấc mơ của hần thật ra rất đơn giản, chính là ban ngày kiếm tiền nuôi gia đình, tối nấu cơm, nuôi cho người trong lòng mình mập lên, như vậy mới có cảm giác thành công/ Hần nghĩ có thể thực hiện được, ít nhất, Tần Trí Viễn đã từng cho hần loại lỗi giác này. Đáng sợ nhất không phải là cầu không được, mà là cái cảm giác anh có thể chạm vào nhưng lúc đó lại bị ép bức cho tỉnh lại.

Tất cả chỉ là ảo giác, hần đến chết cũng không đợi được gã đến.

Nước mắt hòa cùng nước mưa rơi xuống.

Giống như trong kịch bản viết, hần cứ như vậy yên lặng không tiếng động, một mực khẳng khẳng,, yêu gã cả đời.

_____ Thượng bộ hoàn_____

35. Quyển 2 - Chương 35

Hôm chi nhánh khai trương, cũng là sinh nhật lần thứ 29 của Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn gọi người mang lẵng hoa đến tặng, bản thân thì dừng xe ở phố đối diện, xa xa nghe thấy tiếng pháo hoa vang lên, trước cửa nhà hàng có không ít người tới giúp vui, nhưng lại không thấy bóng dáng Cố Ngôn.

Không cần đoán cũng biết hần nhất định là ở trong bếp thử đồ ăn mới.

Mùa hè sắp qua, thời tiết sốt lại chút oi bức. Tần Trí Viễn hạ cửa kính xe xuống, để cho gió đêm thổi vào mặt, tưởng tượng dáng vẻ bận rộn lúc này của Cố Ngôn, miệng hơi lộ tươi cười.

Đã qua đám cưới của Triệu Tân mấy tháng, phim điện ảnh Cổ Ngôn diễn cũng đã sớm công chiếu, sắp tới hình như không có công việc gì, nhưng quan hệ giữa Tần Trí Viễn và hắn trở nên vô cùng bình thản. Một người không vội vã bù đắp tổn thương, một người không nghĩ tìm mọi biện pháp trốn tránh, bọn họ giống như bạn bè bình thường, ngẫu nhiên gọi điện, có thời gian thì hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

Đối với Tần Trí Viễn mà nói thật không dễ dàng.

Phải buông người mà mình đã yêu từ lâu như vậy giống như trong lòng bị khoét đi mất một miếng thịt, ngực trống rỗng và đau. Cô đơn trống rỗng ấy thường làm gã nửa đêm giật mình tỉnh giấc, sau đó có thể nào cũng không ngủ lại được. Đến khi không thể chịu đựng được nữa thì lại nghĩ tùy tiện tìm một ai đó ở bên cạnh.

Nhưng gã không dám lên vết xe đổ ấy.

Giống như Cổ Ngôn đã từng nói, chỉ có thời gian mới có thể chữa lành tất cả.

Một ngày, hai ngày không thể quên, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm có thể quên.

Tần Trí Viễn nhắm mắt, nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền khởi động xe, chạy đến cửa sau nhà hàng chờ. Cũng không lâu sau, quả nhiên thấy Cổ Ngôn đeo kính râm đi ra.

Con phố vắng vẻ, Tần Trí Viễn ấn còi hai tiếng, Cổ Ngôn liền phát hiện ra xe của gã, bước đến cạnh cửa hỏi: “Hôm nay tan làm sớm thế?”

Tần Trí Viễn không nói gã cố tình dành thời gian trống, chỉ bảo: “Lên xe đi, cùng nhau ăn cơm.”

Cổ Ngôn mở cửa xe ngồi xuống.

Tần Trí Viễn liếc mắt nhìn hai tay hắn, ngạc nhiên hỏi: “Em hôm nay không làm bánh ngọt à?”

Cổ Ngôn lắc lắc tay phải, hỏi ngược lại: “Sinh nhật mình mà còn phải tự làm bánh ngọt sao?”

Tần Trí Viễn nhớ rõ trước kia hắn đều tự mình làm, nhưng nói như vừa rồi cũng có lý nên chân dẫm ga, cười: “Được rồi, tôi biết đêm nay nên đến đâu ăn cơm.”

Gã mang Cổ Ngôn đến một quán café rất phong cách.

Bên trong trang trí theo phong cách hoài cổ, ngọn đèn hơi tối, đĩa nhạc toàn bài của người xưa, cảm thấy khá du dương. Tần Trí Viễn thấp nền trên bánh ngọt rồi bưng tới bàn, lấy chút lửa cùng rượu tưới lên trên, cả cái bánh liền bốc cháy, ngọn lửa màu lam nhạt xinh đẹp động lòng người.

Sau khi lửa tắt, hương vị bánh khá ngon, bên trong còn có kem, ăn lạnh lạnh ngọt ngọt, nhưng không ngấy.

Tuy rằng mùi vị không tính là ngon nhất nhưng một khắc khi lửa cháy bắt ngờ kia, Tần Trí Viễn cũng coi như có tâm, nói một câu sinh nhật vui vẻ.

Cổ Ngôn vừa nhìn ánh lửa dần tắt, vừa nói cảm ơn với Tần Trí Viễn, lúc ăn bánh ngọt, trong mắt vẫn mang ý cười.

Tần Trí Viễn phát hiện cứ ở chung như thế này thật không tồi.

Gã cùng Cổ Ngôn không còn là quan hệ giữa kẻ bao dưỡng và người được bao dưỡng, ngược lại còn hiểu nhau hơn, cho dù cơ thể không được vui sướng thì tinh thần cũng vẫn được vui sướng.

Bởi vì quan hệ công việc, gã có khi gặp được mấy cậu trai giống như Cổ Ngôn vậy, bọn họ đều có đôi mắt trong veo, tóc đen, so với Cổ Ngôn thì trẻ tuổi hấp dẫn hơn nhiều, ở chung tất nhiên cũng vui vẻ, nhưng nếu đặt một chỗ so sánh với Cổ Ngôn thì mấy người trẻ tuổi đó lập tức mờ nhạt.

Tần Trí Viễn không thể nói rõ là vì sao, có lẽ vì... gã có quá nhiều hồi ức đẹp với người này.

Sau khi ăn cơm xong, Tần Trí Viễn không giữ Cổ Ngôn lại quá muộn, chỉ uống cốc café rồi đưa người về nhà. Chính gã cũng không đi đâu, lập tức về nhà ngủ.

Gã gần đây tu thân dưỡng tính, rất ít ra ngoài tầm hoan mua vui, thậm chí số lần nhớ tới người kia cũng ít đi. Ngược lại trước khi tắt đèn ngủ, lơ đãng nhớ tới ngọn lửa sáng bừng, ánh mắt Cố Ngôn lập tức trở nên sáng ngời.

Sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn còn dễ dãi như vậy.

Ngày mai nếu có thời gian, sẽ đến nhà hàng của hắn để ủng hộ.

Tần Trí Viễn mang theo ý nghĩ đó chìm vào giấc ngủ, hôm sau thức dậy tinh thần không tồi, sáng sớm liền đến công ty. Hôm nay công việc hoàn thành rất thuận lợi, nhưng lúc tan tầm, nhận được điện thoại từ người đại diện của Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn đối với công việc của Cố Ngôn vẫn rất để ý, nhiều lần tự tay an bài cho hắn, nhất là mắng đóng phim, rào trước đón sau từng ả cho hắn, chính vì thế người đại diện thường gọi cho gã để xin chỉ thị, nói là có kịch bản phim điện ảnh muốn tìm Cố Ngôn làm diễn viên.

Tâm tư Cố Ngôn gần đây không ở việc diễn, mấy tháng chỉ nhận có hai cái quảng cáo, Tần Trí Viễn cũng không muốn ép buộc hắn, bởi vậy không để ý mấy chuyện này, thuận miệng hỏi: “Điện ảnh gì?”

“Là phim nghệ thuật.”

“Uhm, đạo diễn là ai?”

Người đại diện hơi do dự một chút mới nói ra một cái tên: “Lâm Gia Duệ.”

Tần Trí Viễn nghe mà giật mình.

Không phải là đạo diễn này không có tiếng tăm, mà là cậu ta thật sự quá mức nổi.

Danh tiếng này không phải là do cậu ta làm ra phim ăn khách ra sao, mà là bối cảnh – tiểu thiếu gia được sủng ái nhất tập đoàn Lâm thị. Nghe nói cậu ta làm phim là vì sở thích, từ viết kịch bản đến tuyển diễn viên rồi thì chọn trang phục đạo cụ, từng chi tiết đều đích thân tham dự vào, mọi thứ cần phải hợp ý cậu ta. Lúc bắt đầu quay mới càng khoa trương, muốn xem thời tiết, xem tâm tình, xem không khí, có lần cậu ta vì quay cảnh mặt trời mọc, thủ ở đỉnh núi gần một tháng.

Quá trình quay phim mệt muốn chết, sản xuất thành phim cũng có phong cách, kì lạ là có không ít nhà phê bình phim khen ngợi phim của cậu ta, không biết là cầm tiền rồi hay là thật sự hay. Tóm lại, dù sao nhà cậu ta có tiền, nên tùy cho cậu ta chơi đùa.

Lâm Gia Duệ có thân phận như vậy tất nhiên sẽ kiêu ngạo, mọi người thường gọi cậu ta là Lâm công tử. Ai cũng biết Lâm công tử tuyển diễn viên không phải là xem người ta có phải là nổi tiếng hay không, mà là nhìn có thích hợp hay không.

Tần Trí Viễn trước giờ quan hệ rộng cũng không cách nào để Cố Ngôn làm diễn viên chính trong phim của cậu ta, ngay cả nam phụ cũng khó.

Mà lần này, Lâm Gia Duệ vì điều gì mà chủ động tìm tới cửa?

36. Quyển 2 - Chương 36

“Tần tổng”, người đại diện ở bên kia đầu dây chờ chỉ thị, “Ý của đối phương là, muốn hẹn gặp mặt Cố Ngôn, cụ thể gặp nhau sẽ nói, ngài thấy có được không?”

Tần Trí Viễn không vội vàng trả lời, nghĩ rồi nói: “Hỏi tiểu Cố trước rồi nói sau.”

“Tôi gọi điện cho Cố Ngôn...”

“Không cần, để tự tôi nói với cậu ấy.”

Tần Trí Viễn cúp điện thoại, thu dọn bàn làm việc đúng giờ rời khỏi công ty, theo kế hoạch đến nhà hàng của Cố Ngôn ăn tối.

Bởi vì nhà hàng mới khai trương, hai ngày này đang có hoạt động ưu đãi, trong nhà hàng đông đúc vô cùng. Cố Ngôn liền làm phục vụ bưng đồ cho Tần Trí Viễn, hắn nói đùa: “Tần tổng lần sau đến nhớ hẹn trước, nếu không đành phải xếp ngài ngồi cạnh nhà vệ sinh đấy.”

Tần Trí Viễn không giận, vẫy vẫy tay với hắn, bảo: “Ngồi xuống ăn một chút với tôi.”

Cố Ngôn miệng nói vội lắm vội lắm nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh, hết lòng giới thiệu về món ăn.

Tần Trí Viễn mỗi món nếm một chút, đều nói ăn ngon, nhưng trong lòng nhin không được nghĩ, không bằng được tay nghề của Cố Ngôn. Nhưng hiện tại thân phận bất đồng, gã không có lập trường để bảo Cố Ngôn nấu ăn cho mình. Đôi lúc ngẫm lại thấy tiếc nuối, gã nhớ không nổi lần cuối Cố Ngôn xuống bếp là khi nào.

Cơm ăn được một nửa, Tần Trí Viễn mới nhớ tới việc của Lâm công tử, thuận tiện nói với Cố Ngôn.

Cố Ngôn lẩn lộn trong cái vòng lẩn quẩn này lâu như vậy, sao lại chưa nghe thấy đại danh của Lâm Gia Duệ cơ chứ? Nhưng hắn chỉ biết Lâm công tử tính tình cổ quái, vô duyên nhìn thấy, đến tận bây giờ không nghĩ tới có thể diễn trong phim của người ta.

Sau khi nghe Tần Trí Viễn nói xong, hắn không có kinh ngạc gì nhiều, liếc mắt hỏi: “Anh tìm bao nhiêu tiền?”

“Hả?”

“Không xuất tiền thì làm sao giúp tôi nhận được công việc này? Chả có nhẽ bán sắc à?”

Tần Trí Viễn thiếu chút nữa cười vang: “Lần này là người ta chủ động liên hệ, tôi cái gì cũng không làm.”

“A...” Cố Ngôn cuối cùng kinh ngạc một chút, thốt ra câu cửa miệng: “Tôi không diễn vai phụ.”

“Về điểm này, tôi cũng có hỏi qua, đối phương nói để em làm nam chính. Thế nào? Em nếu có hứng thú, thì hẹn Lâm đạo diễn nói chuyện đi.”

Cố Ngôn đối với điện ảnh không có hứng thú nhiều lắm, nhưng thật ra Lâm Gia Duệ vì cái gì mà tìm hắn làm nam chính. Hay là Lâm công tử lần này cần nam diễn viên bình hoa? Uhm, cũng không phải không có khả năng.

Cơ hội ngàn năm có một thế này, sao lại bỏ qua được chứ?

Cho dù không đạt được gì, thì được một lần gặp đại danh đỉnh đỉnh Lâm công tử cũng tốt rồi.

Cố Ngôn gật đầu với Tần Trí Viễn: “Anh giúp tôi sắp xếp đi.”

Bọn họ lại tiếp tục nói chuyện đề tài khác, một bữa cơm ăn thật vui vẻ. Vài ngày sau, người đại diện giúp Cố Ngôn hẹn thời gian gặp mặt Lâm công tử.

Địa điểm hẹn là quán trà ở trung tâm chợ mô phỏng cổ. Trà lâu ven sông, kiến trúc từ bên ngoài cho đến cách trang hoàng đều cổ kính, lúc bước lên cầu thang gỗ chật hẹp còn nghe được tiếng kẽo kẹt. Cửa sổ vừa mở ra, có thể thấy được hàng liễu hai bên bờ sông đung đưa, buổi chiều tầm ba bốn giờ, nắng hắt vào tòa nhà đổ bóng thật dài, không biết từ đâu đó truyền tới khúc Giang Nam réo rắt.

Ngồi uống trà ở nơi này, ngay cả thời gian cũng trở nên thông dong hơn.

Cố Ngôn đúng giờ đến căn phòng đã đặt trước, đẩy cửa ra phát hiện Tần Trí Viễn đã sớm chờ ở trong. Hắn không khỏi giật mình hỏi: “Tại sao là anh? Người đại diện đâu?”

Tần Trí Viễn rót cho hắn chén trà, chậm rãi nói: “Tôi hôm nay có thời gian rảnh.”

Lời này thật khiến người ta nghi ngờ, nhưng Cố Ngôn không hỏi nhiều, đi qua ngồi xuống, vừa uống trà vừa cùng gã nói chuyện.

Lâm Gia Duệ rất đúng hẹn.

Hẹn buổi chiều ba giờ gặp mặt, thì đúng ba giờ đẩy cửa bước vào — cậu ta sinh ra có gương mặt búp bê, mặc trên người chiếc áo T-shirt không mới không cũ, chân đi giày thể thao, thoát nhìn giống một sinh viên mới bước vào xã hội. Nhưng trên gương mặt thanh tú ấy không có lấy một biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng gần như lạnh thấu xương, vừa nhìn đã biết rất kiêu ngạo.

Tần Trí Viễn đưa danh thiếp qua, cậu ta chỉ liếc mắt một cái rồi để xuống bên cạnh, vô cùng đơn giản giới thiệu: “Lâm Gia Duệ.”

Tựa hồ ba chữ kia đã đủ đại biểu cho tất cả.

Thật sự cũng chính là vậy.

Đến lượt Cố Ngôn tự giới thiệu, Lâm công tử lại rất dễ tâm, nhìn chăm chăm gương mặt hắn, đột nhiên nói một câu: “Xin lỗi, mạo phạm một chút.”

Rồi đứng dậy, đưa tay nắm lấy cằm Cố Ngôn.

Cố Ngôn nhất thời không kịp phản ứng.

Tần Trí Viễn sắc mặt khê biến, lập tức nắm lấy cổ tay của cậu ta, hỏi: “Đạo diễn Lâm, cậu làm cái gì vậy?”

Lâm Gia Duệ căn bản không để ý tới gì.

Hai người khí lực không khác biệt mấy, cứ như vậy giằng co hồi lâu.

Lâm Gia Duệ thật sự quan sát gương mặt Cố Ngôn chăm chú, sau mới buông tay ngồi xuống lẩm bẩm: “Theo tướng tượng của tôi cũng không khác lắm, khuôn mặt này rất được.”

Tần Trí Viễn cảm thấy không thoải mái, vội vàng đưa tay xoa xoa cằm cho Cố Ngôn.

Cố Ngôn khiêm tốn đáp: “Cảm ơn đã khen.”

Không ngờ Lâm Gia Duệ lườm hắn: “Tôi chỉ trần thuật lại sự thật thôi, không phải đang khen anh.”

“À, vậy cảm ơn đã bình luận.”

“Tính cách này của anh nhất định dễ đắc tội người khác.”

Cố Ngôn lập tức nói: “Như nhau.”

Lâm Gia Duệ nhú mày. Cậu ta ban đầu chú ý đến gương mặt của Cố Ngôn, đến lúc này ánh mắt mới dừng lại trên người hắn, nhìn hắn vài lần, cuối cùng lộ ra vẻ mặt hứng thú: “Không tồi, có chút thú vị.”

37. Quyển 2 - Chương 37

Những lời này làm cho người ta nghe cảm thấy rất không thích.

Tần Trí Viễn hắng giọng, rót chén trà mời Lâm Gia Duệ, hợp thời mở miệng: “Đạo diễn Lâm, vẫn là nói chuyện chính đi.”

Lâm Gia Duệ thu hồi tầm mắt, từ trong túi lấy ra kịch bản, “Tôi nói trước về nội dung một chút...”

“Đạo diễn Lâm,” Cố Ngôn đưa tay nhận kịch bản, “Tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Suyt.” Lâm Gia Duệ lắc lắc ngón trỏ, lãnh đạm nói. “Không được ngắt lời tôi.”

Cố Ngôn đành ngậm miệng, đưa mắt với Tần Trí Viễn một cái, ý nói, vị Lâm công tử này thật khó ở chung.

Tần Trí Viễn cười, rót thêm trà vào chén cho hắn.

Lâm Gia Duệ tuy tính cách lãnh đạm, nhưng đối với chuyện đóng phim lại rất nhiệt tình, đặc biệt dễ tâm mà miêu tả nội dung bộ phim muốn quay: nam chính là một bác sĩ tâm lý, anh ta điều trị bệnh cho rất

nhieu bệnh nhân, mỗi người đều có bệnh cổ quái, hơn nữa trong đó dường như có quan hệ bí ẩn nào đó với nhau. Nam chính vì vạch trần bí ẩn này mà bắt đầu một hồi mạo hiểm... cuối cùng, chân tướng rõ ràng, thì ra nam chính mới là kẻ có bệnh tâm lý nghiêm trọng, những người bệnh trong ảo tưởng của anh ta thật ra là bác sĩ, hộ sĩ, quản lý, dọn dẹp vệ sinh bình thường hay tiếp xúc. Những người được gọi là “người bình thường” đó không ai biết bí mật cổ quái này, hơn nữa nam chính lại là người “rất bình thường” trong mắt họ. Cuối phim, nam chính trong sự thật – lặng lẽ nhắm mắt, bởi vì được tắm mình trong ánh sáng hư ảo mà mỉm cười.

Nội dung không tính là đặc biệt, nhưng kịch bản viết hay, đạo diễn có năng lực nếu xử lý tốt, lên phim sẽ thú vị.

Mấu chốt trong kịch bản không có nữ chính, toàn bộ nội dung phim đều thông qua góc nhìn của nam chính, và diễn viên đóng vai này phải đặc biệt có tài năng, tuyệt đối không thể là bình hoa.

Vậy thì, sao lại đến tìm Cố Ngôn?

Lâm Gia Duệ sau khi nói xong, làm động tác với Cố Ngôn: “Được rồi, anh có thể hỏi.”

Dáng vẻ như đang chờ phóng viên đặt câu hỏi.

Kì thật, Cố Ngôn chỉ có một vấn đề, đó chính là nghi ngờ vì sao Lâm công tử này lại tới tìm hắn làm nam chính? Hắn rõ ràng là dựa vào Tần Trí Viễn mới lên được.

Lâm Gia Duệ thật không ngại hắn dài dòng, sẵn khoải đáp: “Thứ nhất, đương nhiên là bộ mặt xinh đẹp của anh, rất phù hợp với hình tượng nhân vật trong đầu tôi. Thứ hai, bởi vì ngẫu nhiên tôi nhìn thấy video.”

“Cái gì video?”

Lâm Gia Duệ không nói gì, trực tiếp lấy laptop vẫn hay mang bên mình đặt lên bàn, khởi động máy, sau đó theo thư mục mà tìm video, ấn mở.

Cố Ngôn và Tần Trí Viễn cùng ghé vào xem.

Nhạc dạo nổi lên, Cố Ngôn liền nhận ra đây là trailer phim “Thanh ti”. Phim này đã đóng máy mấy tháng trước, sắp xếp chiếu vào tháng 10 tới, bây giờ đang bắt đầu tuyên truyền rồi.

Tuy nói phần diễn của Cố Ngôn bị cắt không ít, nhưng tuyên truyền vẫn như cũ, nói là hai nam chính, cho nên trailer hắn có không ít cảnh. Trong đó có một màn hắn quần áo trắng, cúi đầu thối sáo ở đình, gió thổi tóc nhẹ rồi. Khi hắn đưa tay lướt qua thái dương, có bông hoa khẽ rơi, lúc này đẹp đến không tả nổi.

Tần Trí Viễn nhìn xuất thần.

Lâm Gia Duệ ngay lúc đó ấn dừng, tua qua đoạn dài, mãi đến khi hình ảnh Cố Ngôn bị hủy dung thì dừng lại.

Nhạc phối ngày càng buồn miên man.

Sau hiện ra cảnh nam nữ ngọt ngào ở trên thuyền dạo hồ. Tiếp đó liền đến cảnh Cố Ngôn chống kiếm đứng trong màn mưa. Quần áo hắn rách rưới, cả người đều bị mưa ướt, vết thương trên mặt dữ tợn, ấn ngực ho khan, lại giống như đã dùng hết khí lực, chật vật không chịu nổi ngã xuống trong mưa.

... hắn không đứng lên nữa.

Cố Ngôn không ngờ đoạn này cũng sẽ xuất hiện trong trailer, bất ngờ không kịp phòng bị mà nhìn thấy bản thân như vậy, cảm thấy trái tim đập liên hồi, không tự chủ được dè lại tay phải, nhẹ nhàng vuốt vết sẹo trong lòng bàn tay.

Lâm Gia Duệ ấn dừng, nói với Cố Ngôn: “Những phim khác diễn xuất kém thì không nói, ít nhất phim này diễn không tồi.”

Cố Ngôn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, cười nói: “Ngay cả mặt đều không nhìn thấy rõ.”

“Duy nhất chỉ có màn này làm cho tôi ấn tượng sâu sắc.” Lâm Gia Duệ dường như rất thích biểu hiện lúc đó của Cố Ngôn, mở đi mở lại cảnh ấy, nhìn thân ảnh ngã xuống trong màn mưa to, nói: “Mấy thứ khác không quan trọng, mấu chốt là diễn xuất của anh có thể lay động lòng người hay không.”

Tần Trí Viễn cũng rất chăm chú.

Gã thấy Cố Ngôn mệt mỏi không chịu nổi ngã trên mặt đất, giãy dụa muốn đứng lên, cuối cùng tuyệt vọng từ bỏ, mặc cho mưa quất xuống người. Trên mặt hắn dính đầy bùn đất, vết sẹo bên mặt lại càng đáng sợ, chỉ có đôi mắt vẫn thanh tỉnh sáng ngời.

Ông kính lia lại gần, đặc tả ánh mắt Cố Ngôn.

Nước mắt theo đôi mắt đen trong suốt kia chảy ra, hòa lẫn trong làn mưa, rất nhanh biến mất. Nhưng hắn vẫn mở to hai mắt nhìn về nơi nào đó, giống như nơi ấy có người mà hắn yêu nhất, mà hắn dường như đã nhìn như vậy cả một đời. Màn hình nhoáng một cái, tầm mắt Cố Ngôn mất tiêu điểm, ánh sáng trong mắt hắn tắt dần, đại biểu sinh mệnh người này đã hết.

Trong lòng Tần Trí Viễn khó chịu, trong đầu bỗng có một ý nghĩ hoang đường. Gã cảm thấy chết đi không chỉ có nhân vật Cố Ngôn diễn, dường như còn là tình yêu khắc cốt铭心 của anh cũng theo đó mà mất đi.

38. Quyển 2 - Chương 38

Chạng vạng ngày hè này, sau lưng Tần Trí Viễn cảm giác lạnh buốt, gã rất muốn nắm chặt tay Cố Ngôn, nhưng bàn tay đưa ra một nửa, bỗng nhiên hoảng hốt, gã sớm không còn quyền ấy nữa rồi.

Gã đành chậm rãi thu tay.

Video trên máy tính kia đã không còn chiếu, nhưng hình ảnh Cố Ngôn ngã trong màn mưa to ấy, cứ hiện rõ ràng trước mắt. Tần Trí Viễn hình dung không ra cảm giác trong lòng lúc này, tựa như có vật gì đó lặng lẽ theo đầu ngón tay trốn mất, mà gã lại không hề hay biết vật sắp mất đi là gì.

Sau cú mất hồn mất vía, thế nào cũng không tập trung tinh thần được.

Cố Ngôn nói chuyện rất hợp với Lâm Gia Duệ. Hai người giương thương múa kiếm, thường thường đàm chọc đối phương một chút, nhưng không ai tức giận, cuối cùng lại nhìn nhau cười ha ha.

Lâm Gia Duệ ngay cả cười cũng mang theo chút lạnh lùng, hỏi: “Thế nào? Cố đại minh tinh có hứng thú với bộ phim điện ảnh này không?”

Cố Ngôn cũng không nói dối: “Nói thật, tôi càng thích hợp diễn mấy vai bình hoa hơn.”

Diễn xuất của hắn như thế nào, Lâm Gia Duệ sẽ không nhìn không ra. Nhưng Lâm công tử chỉ nhíu mày, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, “Tôi mặc kệ anh diễn nhờ khuôn mặt hay là tài năng, thậm chí hoàn toàn không có tài cũng không sao hết, chỉ cần có thể diễn tốt bộ phim của tôi.”

“Đạo diễn Lâm đây là tin tưởng tôi à?”

“Sai, tôi tin tưởng ánh mắt của mình.” Lâm Gia Duệ nhanh gọn kết thúc câu chuyện, “Anh về nghiên cứu kịch bản, sau đó liên hệ với tôi.”

Cái dáng vẻ cười nói kia, như kiểu Cố Ngôn đã đồng ý.

Tần Trí Viễn tuy ngồi bên cạnh không lên tiếng, nhưng nhin không được nhíu mày, thật sự không chút hảo cảm với cậu ta.

Có lẽ là do tính tình không hợp, gã cảm thấy vị Lâm công tử kiêu ngạo ngút trời, thậm chí ngay cả Tần Phong chuyên gây rắc rối so với tên này còn khiến người ta thích hơn.

Cũng may Lâm Gia Duệ nói buổi tối còn có việc đứng dậy đi trước.

Tần Trí Viễn cùng Cổ Ngôn ăn cơm, trên đường về nhà hỏi hần: “Em thật sự muốn cùng Lâm Gia Duệ hợp tác à?”

“Con người này rất thú vị, nếu kịch bản viết tốt, quả thật có thể thử.”

Tần Trí Viễn há miệng thở dốc, câu nói kế tiếp không nói được nữa. Trên phương diện công việc, gã nhất quán cho Cổ Ngôn tự do lớn nhất, chỉ nhận những bộ Cổ Ngôn thấy thích, đương nhiên bây giờ tìm không ra lí do để phản đối.

Gã có chút hối hận trước giờ chăm sóc người ta như thế.

Khi sắp đến nhà Cổ Ngôn, Tần Trí Viễn lại nhớ tới cảnh trong màn mưa to kia, bật thốt hỏi: “Bộ phim ấy khi nào thì quay?”

“Ừm? Phim nào?”

“Là bộ phim Lâm công tử cổ ý cho chúng ta xem ấy.”

“Không nhớ rõ.” Cổ Ngôn có chút mệt mỏi, thuận miệng đáp, “Dù sao cũng mấy tháng trước rồi, giờ đang đi quảng cáo tuyên truyền phim.”

Mấy tháng trước, vậy vẫn là mùa xuân.

Cổ Ngôn ngã vào làn mưa lạnh như băng, chặt vật không chịu nổi mà giãy dụa, ánh mắt tuyệt vọng... Lâm Gia Duệ nói biểu cảm ấy có thể làm động lòng người, lời ấy không sai, Tần Trí Viễn cảm thấy tim mình cũng khẽ động, gã nói: “Diễn xuất của em tiến bộ rất nhiều.”

Cổ Ngôn bật cười: “Nào có? Hôm đó khi quay, không biết NG bao nhiêu lần, đạo diễn giận đến độ muốn chửi người. Vừa lúc tối hôm trước cả đêm không ngủ...”

Nói được một nửa, Cổ Ngôn mới phát hiện mình nói hớ, vội vàng quay đầu ra cửa sổ.

Nhưng Tần Trí Viễn đã bắt được trọng điểm, truy hỏi: “Vì sao cả đêm không ngủ?”

“Không có gì, là tôi nhớ nhầm.” Cổ Ngôn vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ.

Đáp như vậy ngược lại càng khiến người ta nghi ngờ.

Tần Trí Viễn suy nghĩ trong đầu, chợt nhớ lại. Mấy tháng trước, cũng chính là đêm Triệu Tân kết hôn, Cổ Ngôn đúng là ở trong khách sạn với gã cả đêm.

Gã biết Triệu Tân chỉ yêu phụ nữ, ngày kết hôn cuối cùng cũng tới.

Gã vô số lần nghĩ bản thân sẽ vượt qua đêm ấy ra sao, hoặc là say mềm, hoặc là tìm hoan mua vui... gã thế nào cũng không ngờ được, bản thân sẽ vì có Cổ Ngôn bên cạnh mà ngủ đến an lành. Hơn nữa ngủ ngon giấc đến tận chiều ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Gã còn nhớ rõ ngón tay Cổ Ngôn xoa xoa mắt gã ra sao, ngữ khí mềm nhẹ ghé vào bên tai gã nói, thời gian sẽ chiến thắng tất cả. Mỗi lần gã bị tổn thương, khi vội vã giải quyết cảm giác đau khổ ấy, dường như luôn có Cổ Ngôn bên cạnh.

Gã không biết Cổ Ngôn hôm sau đó còn phải đi quay phim.

Càng không biết hần ngã trong làn mưa lạnh lẽo ấy, toàn tâm toàn ý chờ đợi người sẽ không bao giờ xuất hiện.

...cho đến khi tình yêu say đắm khắc sâu cũng biến mất không còn nữa.

Này gọi là diễn xuất sao?

Tần Trí Viễn so với bất kì kẻ nào đều rõ hơn, Cổ Ngôn diễn có bao nhiêu cứng nhắc, không tự nhiên, hần cho tới bây giờ chỉ biết diễn mỗi hần mà thôi.

Cho nên gã nhìn trong video thấy được, là Cổ Ngôn chân chính.

Tần Trí Viễn nắm chắc tay lái, ngay cả khi đi quá cửa nhà Cổ Ngôn gã cũng không phát hiện ra, đi mãi qua một con phố. Ánh mắt Cổ Ngôn tuy nhìn ra bên ngoài nhưng không lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, Cổ Ngôn cuối cùng mở miệng: “Đến nhà tôi rồi.”

Tần Trí Viễn “A”, thật vất vả tìm về thanh âm của mình, đột ngột hỏi: “Chúng ta như bây giờ, đến cuối cùng là quan hệ gì?”

Cổ Ngôn quay đầu lại, chống cằm cười nói: “Tần tổng nếu không chê tôi trèo cao, thì hẳn là bạn bè.”

Lời nói này thật bình thản chân thành, nếu nghe được sớm hơn vài ngày Tần Trí Viễn nhất định cảm thấy vừa lòng, nhưng hiện giờ gã một chút cao hứng cũng không.

Gã nghĩ nhất định là do thời tiết nóng quá.

Gã dừng xe, đưa tay nói lỏng cà vạt, nhưng trong đầu vẫn phiền muộn muốn chết.

Cổ Ngôn thì lại không chịu ảnh hưởng, hắn mở cửa xe đi xuống, giống như bạn bè bình thường chào tạm biệt Tần Trí Viễn, giống như dịu dàng quyến luyến sâu dưới mắt hắn từng có kia, chẳng qua chỉ là một hồi ảo giác.

Tần Trí Viễn không có lí do để hỏi hắn.

Gã nhớ tới thái độ mấy tháng qua của Cổ Ngôn, cố ý bản thân tới bây giờ mới phát hiện.

Buổi chiều mấy tháng trước, gã còn đang trong mơ nhưng nhớ một người khác.

Mà tim của hắn đã hóa thành tro.

39. Quyển 2 - Chương 39

Bóng dáng cổ Ngôn ngày càng xa, gió đêm thổi bay vạt áo hắn, báo hiệu mùa hè sắp qua.

Tần Trí Viễn tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi chốc lát, cảm thấy nơi nào đó trong người đau nhói, nhưng lại không nói nổi làm sao mà đau. Gã nghĩ có lẽ do công việc gần đây bận quá, áp lực lớn từ các mối quan hệ, gã mấy tháng rồi không nghỉ ngơi hẳn hoi. Đúng vậy, mai sắp xếp cho bản thân ngày nghỉ, sau đó tìm chỗ nào đấy đi du lịch.

Giống như ngày đó chia tay, Cổ Ngôn không quay đầu đi thẳng ra cửa, gã ngày hôm sau liền mua vé máy bay ra nước ngoài.

Không có gì phải sợ cả, chờ thêm mấy tháng trở về, mọi thứ đều có thể bình thường.

Gã cùng Cổ Ngôn tiếp tục làm bạn bè...

Hừ, bạn bè chết tiệt!

Tần Trí Viễn nắm chặt tay lái, khởi động xe. Lúc này xe phi như bay nhưng trong lòng gã lại rối bòng bòng, trong đêm tối, đột nhiên trở nên vô đích.

Mãi tới nửa đêm mới về ngủ.

Hôm sau đương nhiên không thực hiện kế hoạch nghỉ ngơi, ở lại công ty vài ngày làm việc, nhằn nại nhằn nại tiếp, nhằn hết một tuần, cuối cùng chàng vạng hôm nào đó đến nhà hàng của Cổ Ngôn.

Gã lấy cớ là đến ăn cơm, tìm phục vụ hỏi mới biết Cổ Ngôn hôm nay không đến. Gã không biết là thất vọng hay nên thở phào, chỉ cảm thấy hôm nay rất nóng không muốn ăn uống, tùy tiện chọn vài món ăn qua loa.

Nhưng không còn chỗ tốt, xa xa thấy có người vẫy tay với gã.

“Vương tiểu thư?” Tần Trí Viễn lập tức bày ra vẻ mặt ôn hòa tươi cười, nhanh chóng đi qua: “Cô cũng tới đây ăn cơm sao?”

Vương Nhã Ly ngồi góc cạnh cửa sổ sáng sủa, trên người mặc đồ công sở, hiển nhiên là vừa tan làm tới đây, cười nói: “Bạn trai tôi đêm nay tăng ca, nên hủy hẹn. Tôi vốn định tìm Cố Ngôn, nhưng ai ngờ tên đó không ở đây.”

Dừng một chút hỏi: “Tần tiên sinh thì sao?”

“Tôi cũng đi một mình.”

Vương Nhã Ly trước giờ vẫn thẳng thắn, lập tức nói: “Vậy có muốn ăn cùng tôi không? Vừa lúc có thể gọi nhiều đồ.”

Vừa nói vừa đưa thực đơn qua.

“Tôi thật vinh hạnh.” Tần Trí Viễn đương nhiên sẽ không cự tuyệt lời mời của người đẹp, mỉm cười ngồi xuống đối diện cô.

Khẩu vị của hai người đều đại chúng, nên gọi mấy món nổi danh của nhà hàng.

Không lâu sau phục vụ bưng đồ tới. Bất kể là món ăn nguội hay nóng hương vị đều ngon, nhưng Tần Trí Viễn và Vương Nhã Ly đều nhất trí rằng, tay nghề của Cố Ngôn vẫn là nhất.

“Đáng tiếc Cố Ngôn chỉ làm ông chủ, gần đây không chịu nấu đồ cho tôi ăn.”

Tần Trí Viễn bỏ đũa lại, dẫn đo: “Vương tiểu thư, có thể hỏi cô một việc không?”

“Không vấn đề.” Vương Nhã Ly lắc đầu, thập phần thân thiện hỏi: “Sao vậy? Cần tôi cố vấn về vấn đề luật pháp à? Là li hôn? Hay vấn đề kinh doanh? Dựa vào quen biết của chúng ta, tôi có thể cho anh một cái giá ưu đãi.”

“Tôi muốn hỏi một chút... cô cùng Cố Ngôn quen nhau từ bao giờ?”

“A?” Vương Nhã Ly hiển nhiên thất vọng đối với vấn đề này, “Cố Ngôn không nói với anh sao? Chúng tôi là hàng xóm với nhau từ thật lâu trước kia, từ nhỏ đã ở chung một tòa nhà, hồi đó còn cùng nhau thả diều, đi bắt nòng nọc, trốn học.”

Tần Trí Viễn tưởng tượng đôi chút, thấy may mắn Cố Ngôn không thích phụ nữ, tiếp theo lại hỏi: “Cậu ấy trước kia là đứa trẻ như thế nào? Lúc nào cũng trầm mặc ít lời vậy sao?”

“Ừ, cậu ấy từ bé đã không thích nói chuyện, lúc người khác nô đùa ở bên ngoài thì cậu ấy lại một mình trốn trong phòng đọc sách. Sở thích nấu ăn này đã sớm có từ khi ấy, tôi nhớ lần đầu tiên ăn đồ ăn cậu ấy làm, là ở...”

Tính cách Vương Nhã Ly trái ngược với Cố Ngôn, đã mở miệng là thao thao bất tuyệt, Tần Trí Viễn cũng im lặng nghe. Gã trước kia không quan tâm tới chuyện quá khứ của Cố Ngôn, dù sao cũng chỉ là bạn giường, chỉ cần có thể ở trên giường đôi hân niềm vui là đủ rồi. Nhưng hôm nay ngồi trong nhà hàng của Cố Ngôn, trò chuyện cùng một người phụ nữ không quen thuộc nói về chuyện của hắn.

Gã không biết mình trúng tà gì, dù chỉ là một việc nhỏ nhằm chán, một khi có liên quan tới Cố Ngôn, gã nghe thật sự chăm chú.

“Cố Ngôn làm việc gì cũng đều có kế hoạch, luôn xác định rõ mục tiêu, tôi còn nghĩ rằng cậu ấy nhất định trở thành đầu bếp, ai ngờ sau đó lại xảy ra việc kia...”

“Chuyện gì?”

“Ba cậu ấy buôn bán thua lỗ, thiếu một số tiền lớn. Từ đó tôi không gặp lại người nhà của cậu ấy nữa, nghe nói là chạy ra nước ngoài trốn nợ. Cố Ngôn một mình ở lại muốn kiếm tiền trả nợ, ngày tháng ấy khẳng định rất vất vả. Nhưng Cố Ngôn lại cật lực, thay đổi địa chỉ, thay đổi diet thoại, mãi đến khi tình hình khá hơn mới liên lạc lại với chúng tôi.”

Tần Trí Viễn mơ hồ biết giấc mộng của Cố Ngôn không thành là bởi vì xảy ra chút biến cố, nhưng mãi đến bây giờ mới biết chân tướng, nghĩ hẳn phải trải qua những đau khổ như vậy liền thở dài: “Cậu ấy tới bây giờ vẫn chưa từng nói qua chuyện này.”

Vương Nhã Ly gật đầu, “Tính cậu ấy là vậy, càng là chuyện quan trọng thì lại càng giấu diếm thật kĩ, không cho một ai biết.”

Cô nghĩ nghĩ, lại nói: “Giống như trong ăn uống bình thường vậy, Cố Ngôn nhìn có vẻ như không kén ăn, nhưng thật ra, cậu ấy luôn ăn những thứ mình không thích trước, cái gì thích sẽ để lại sau cùng.”

“Thật sao?” Tần Trí Viễn thường hẹn Cố Ngôn ăn cơm, cũng không chú ý chi tiết nhỏ này.

“Không tin sao, lần sau anh cứ thử lấy đồ ăn còn lại trong đĩa của cậu ấy, nói ăn giúp cậu ấy, xem xem vẻ mặt của cậu ta ra sao.”

Tần Trí Viễn cảm thấy làm thế rất ngu ngốc, hỏi: “Vương tiểu thư không phải đã từng làm như thế chứ?”

“Ha ha,” Vương Nhã Ly cười sảng khoái, “Tôi cũng chỉ cho cậu ấy bài học thôi. Yêu thích gì đó nếu không tốn sức nắm chắc, rất nhanh sẽ bị người khác đoạt mất.”

Tần Trí Viễn nghe xong những lời này cảm giác trong lòng xúc động, vừa định mở miệng nói thì thấy Vương Nhã Ly nhìn ngoài cửa sổ kêu lên: “Cố Ngôn về rồi.”

Tần Trí Viễn nhìn theo, thấy đèn đường ngoài cửa sổ sáng lóa, Cố Ngôn mặc áo phong trắng đơn giản, bước xuống từ một chiếc xe rất đẹp, nói tạm biệt với Lâm Gia Duệ ở trong xe.

40. Quyển 2 - Chương 40

Yêu thương gì đó nếu không hao tổn sức nắm chặt, rất nhanh sẽ bị người khác cướp mất.

Những lời này tự dưng hiện lên trong đầu.

Trong lòng Tần Trí Viễn vừa động liền thấy cảm giác phiền não càng tăng thêm, không khỏi nhìn chăm chú hình ảnh ngoài cửa sổ kia, mắt thật lớn sức lực mới duy trì nổi nụ cười.

Lâm công tử ở lại không lâu, cách cửa kính xe nói với Cố Ngôn mấy câu, rồi bảo lái xe đi.

Cố Ngôn đứng ở đó một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào nhà hàng. Hắn quên không mang kính râm, bị vài cô nữ sinh nhận ra, nhiệt tình chạy lại xin chữ kí. Hắn đành phải trò chuyện mấy câu, kí tên chụp ảnh, sau đó đi vào phía trong.

Vương Nhã Ly vừa thấy liền mở miệng oán giận: “Tiểu tử thói, sao trễ thế này mới về hả?”

Cố Ngôn gật đầu chào Tần Trí Viễn, rồi mới cười khổ nói: “Đại tiểu thư, tôi công việc bề bộn lắm, lần sau muốn tìm thì nhớ hẹn trước đi.”

“Công việc bận à?” Tần Trí Viễn liếc hắn, “Về chuyện kí hợp đồng phim, công ty sẽ tìm em nói chuyện mà.”

“Cùng đạo diễn bồi dưỡng quan hệ, cũng coi như là một phần công việc đi?”

“Khó lắm mới thấy em để ý bộ phim nào.”

Cố Ngôn nghe ra mùi thuốc súng trong mấy lời này, nhưng vẫn bình tĩnh: “Ừ, bộ phim điện ảnh lần này rất ý nghĩa.”

Là kịch bản thú vị? Hay là đạo diễn thú vị?

Tần Trí Viễn găng chịu không hỏi.

Nhưng sắc mặt của gã khẳng định không dễ nhìn, cổ tình Cố Ngôn quan sát mặt người giỏi thế dường như không nhận ra, vừa cười với Vương Nhã Ly vừa ngồi xuống bên cạnh nói: “Hôm nay tính phần thanh toán cho tôi.”

“Đương nhiên là cậu mời.” Vương Nhã Ly rót li nước cho hắn, “Đừng cho rằng tôi không biết cậu đang làm việc hay hẹn hò, lúc trước gọi điện thoại cho cậu, cậu nói rõ ràng đang ở rạp phim!”

Cố Ngôn tuy bị vạch trần nhưng tuyệt không xấu hổ, chỉ giả bộ bất đắc dĩ, luôn miệng: “Vâng vâng vâng, tôi ngày mai còn hẹn người ta leo núi cơ. Đại tiểu thư cô có muốn đi theo giám sát không?”

Lúc hắn nói những lời này, ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc sang bên cạnh.

Nhưng Tần Trí Viễn không tự chủ được, thử tưởng tượng cảnh gã chạy tới theo dõi Cố Ngôn hẹn hò, sau đó tỉnh lại, đáy lòng chửi mình điên rồi.

Cái chuyện không phong độ không nhân cách như thế gã làm sao mà nghĩ ra được vậy?

Có thể là vẻ mặt của gã quá kì quái, ngay cả Vương Nhã Ly cũng nhận không được dõi theo gã, hỏi: “Tần tiên sinh, anh không sao chứ? Sao cứ chau mày mãi?”

“Không có gì.” Tần Trí Viễn vội vàng mỉm cười với cô: “Chỉ hơi mệt thôi.”

Cố Ngôn ở bên cạnh chậm rãi uống nước, nói: “Mệt thì về nghỉ sớm đi, cũng không sớm nữa rồi.”

— đây chính xác là quan tâm của bạn bè.

Rất khác với cách nói chuyện trước kia của Cố Ngôn. Hắn lúc trước nếu thấy thế liền tìm mọi cách châm chọc, trào phúng gã lấy công việc làm cớ.

Tần Trí Viễn ngược lại càng hoài niệm một Cố Ngôn như thế.

Gã thật sự cảm thấy mệt mỏi, nhưng ngồi im một chỗ không chịu động đậy.

Gã không biết mình hôm nay tại sao lại muốn tới đây, một mặt nghĩ làm thế nào để quên Cố Ngôn, một mặt lại vội chạy tới muốn nhìn hắn. Lúc không gặp thì luôn nghĩ tới, xong rồi thì lại tự bực mình.

Tần Trí Viễn luyến tiếc rời đi, Cố Ngôn đứng lên trước, nói: “Tôi còn có chút việc dưới bếp, đi qua xem một chút, hai người chậm rãi nói chuyện.”

Tần Trí Viễn mắt thấy hắn đi lướt qua mình, trong đầu lại nhảy ra câu nói của Vương Nhã Ly.

Yêu thương gì đó... nếu không bỏ sức nắm chắc...

Gã vội vàng muốn nắm lấy tay Cố Ngôn.

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm nhau, Cố Ngôn liền thần nhiên tránh, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tiếp tục đi về phía trước.

Tần Trí Viễn cảm thấy trong lòng trống rỗng, mờ mịt cúi đầu nhìn tay mình, không xác định được đồ của mình... có phải đã bị cướp đi mất rồi?

Có lẽ sắc mặt của gã khó nhìn quá, Vương Nhã Ly thúc giục gã về nghỉ ngơi.

Gã vốn dĩ còn muốn chờ Cố Ngôn, đáng tiếc, Cố Ngôn trốn trong nhà bếp, không cách nào, gã đành lái xe về trước.

Trở về nhà cũng không quá muộn.

Hòm thư dưới nhà có đồ gửi cho gã, Tần Trí Viễn lấy ra đi vào thang máy ít người, dưới ánh đèn chiếu, chữ viết trên phong thư rất ngoạn, chỉ viết tên của gã cùng địa chỉ, không có viết tên người gửi.

Trong lòng gã đang nghĩ tới buổi hẹn của Cố Ngôn và Lâm công tử, nghĩ một hồi liền thấy đau đầu, nên không thèm quản là ai gửi tới, mở cửa nhà mở phong thư.

Bên trong không có gì ngoài một đĩa CD.

Dù sao cái này cũng không nổ được, Tần Trí Viễn không nghĩ nhiều, tùy tay mở TV, đem đĩa CD nhét vào đầu đĩa, rồi ngồi xuống sofa.

Màn hình TV không có gì ngoài một hồi tiếng xào xạc.

Tần Trí Viễn trong lòng đang nghĩ đến Cố Ngôn.

Hình ảnh dần dần rõ ràng hơn, rừng trúc đẹp dễ hiện ra.

Tần Trí Viễn vẫn nghĩ đến Cố Ngôn.

Màn hình thay đổi, gương mặt xinh đẹp của Cố Ngôn đột nhiên hiện ra trên TV.

Tần Trí Viễn ngẩn ngơ, rồi lại ngơ ngẩn.

Gã thấy Cố Ngôn mặc một thân cổ trang, ở trong rừng trúc bay qua, dựa vào khinh công đuổi theo một cô gái cũng mặc cổ trang, từ phía sau ôm lấy người ấy.

Tần Trí Viễn nhớ lại, nhớ ra gã từng ở studio xem cảnh này. Là bộ phim cổ trang năm ngoái Cố Ngôn đóng, ngoại cảnh quay ở A thị, trên TV đang chiếu chính là cảnh cao trào trong bộ phim.

Gã biết tiếp theo sẽ thế nào.

Gã lúc trước nhìn thấy, chỉ cảm thấy ngực như bị đập một cái thật mạnh, hận không thể đem một Cố Ngôn như vậy giấu đi, không để cho kẻ nào nhìn thấy. Cho nên gã bảo đạo diễn quay lại cảnh này, rồi cắt ghép cảnh cũ biên tập lại, gã tính sao lưu cho riêng mình.

Sau đó lại xảy ra vụ tai nạn xe đáng sợ kia, gã tựa đã quên mất, căn bản không nghĩ đạo diễn sẽ đem CD gửi lại.

Càng không tưởng tượng được... gã không hề phòng bị mà xem một màn này.

Trên màn hình Cố Ngôn lấy tay che mắt nữ diễn viên kia, vừa hôn môi nàng vừa chậm rãi ngẩng đầu.

Tần Trí Viễn có chút thở không nổi.

Gã vội vã tìm điều khiển, muốn tắt TV nhưng tay lại run rẩy, thiếu chút nữa làm đổ cốc nước trên bàn.

Cố Ngôn như xuyên qua màn hình, nhìn thẳng gã, ánh mắt kia thâm tình chăm chú, giống như nhìn tình yêu chân thành nhất cuộc đời này. Tần Trí Viễn không tránh nổi, ngồi trên sofa, trái tim run rẩy.

Cố Ngôn mở miệng nói.

Giọng nói trầm khàn, trong ánh mắt ngoan tuyệt lộ ra si tình.

Tần Trí Viễn tựa như trong chớp mắt, Cố Ngôn dữ tợn quyết tâm xé nát lồng ngực moi ra trái tim chảy máu đầm đìa. Giọt máu đọng trên đầu ngón tay, hắn lại nhìn thẳng màn hình mỉm cười, từng chữ từng chữ thổ lộ lòng mình.

Tôi yêu em.

41. Quyển 2 - Chương 41

“Thanh Ti” sắp công chiếu.

Cố Ngôn mấy ngày nay bay tới bay lui giữa các thành phố, nơi nơi vội vàng tuyên truyền. Hợp đồng bộ phim mới bàn bạc cũng tạm ổn, chỉ còn chút chi tiết nhỏ cần hoàn tất, cho nên hắn ngày nào cũng đi từ sáng sớm, tối mịt mới về.

Tin tức của Tần Trí Viễn linh thông, lúc chụp ảnh thì gã đã tới. mấy hôm không gặp gã vẫn tây trang giày da, phong độ ngời ngời, chẳng qua tinh thần kém một chút, thoạt trông như ngủ không đủ giấc.

Cố Ngôn đứng trên lập trường là bạn bè quan tâm gã đôi chút.

Tần Trí Viễn nói cảm ơn sau đó nói một câu không liên quan: “Đầu đĩa ở nhà tôi hỏng rồi.”

“Hả?”

“Cho nên tôi đổi một cái mới, gần đây xem không ít phim nhựa với phim truyền hình.” Dứt lời, nói ra một loạt tên phim.

Cố Ngôn nghe mà giật mình, cảm thấy mấy cái tên này rất quen.

Mãi sau mới nhớ ra, những phim Tần Trí Viễn nhắc tới đều có hắn tham gia. Có mấy bộ lâu lắm rồi, ngay cả hắn cũng không nhớ rõ nội dung là gì, mình đóng vai gì, có khi chỉ là cameo. Không biết Tần Trí Viễn tại sao lại kể cho hắn nghe?

Cố Ngôn nghĩ nghĩ, cố ý tránh đề tài này: “Tần tổng công việc bận như vậy đừng thức khuya quá, nghỉ ngơi sớm tốt cho cơ thể.”

“Tuy không ít kịch bản cầu huyết nhâm chán, nhưng lúc này tìm được thật sự đáng giá.” Tần Trí Viễn cười, ánh mắt vẫn dừng trên người Cố Ngôn, “Ít nhất có thể khiến tôi hiểu thêm về người kia.”

“Diễn đều diễn rồi, không có giá trị tham khảo lắm.”

“Nhưng lúc em diễn, khẳng định cũng sẽ bỏ tình cảm vào đó.”

Cố Ngôn nhất thời không biết nên nói sao.

Vừa lúc stylist bước vào, bảo hắn qua đổi trang phục, hắn nhân cơ hội chấm dứt chuyện này, xoay người vào phòng hóa trang.

Bởi vì phim mới là phim hiện đại, hóa trang không phiền toái như cổ trang, Cố Ngôn chỉ cần chỉnh lại chút tóc, cắt tỉa chút mái, để lộ ra đôi mắt đen cùng cái trán cao, sau đó thay áo blouse trắng, đeo thêm gọng kính, cơ bản là xong.

Tạo hình tương đối đơn giản, nhưng hiệu quả rất cao.

Vốn một thân áo trắng đã hợp với khí chất lạnh lùng của Cố Ngôn, nhất là cái kính kia, không những không che bớt vẻ mi mạo của hắn, ngược lại loại đẹp này càng trở nên thâm trầm nội liễm, như ngọc thạch trải qua mài giũa, nhìn thì trầm tĩnh nhưng lại ẩn ẩn lộ ra chút bén nhọn lạnh thấu xương.

Một đồng đèn chiếu trên người hắn, khiến người ta không dời nổi mắt.

Mấy cô gái trẻ tuổi gào hét đẹp trai quá, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng nhin không được khen mấy câu, chỉ có Lâm Gia Duệ thờ ơ, khoanh tay đứng một bên, đơn giản giơ ngón tay cái với Cố Ngôn.

Cố Ngôn rất ăn ý quay qua cười với cậu ta một cái.

Tần Trí Viễn thu hết một màn này vào mắt, trong lòng không biết là tư vị gì. Nhưng gã không thể không thừa nhận, Lâm công tử rất có mắt nhìn, tạo hình hiện tại của Cố Ngôn, quả thực hợp với nhân vật trong kịch bản.

Sau khi chụp xong, Cố Ngôn lại thay mấy bộ đồ khác, công việc tiến hành rất thuận lợi, nhưng đợi đến khi kết thúc, thì cũng xế chiều.

Tần Trí Viễn đói bụng chờ bên cạnh, đợi Cố Ngôn xong xuôi, bước tới nói: “Cùng nhau ăn trưa nhé.”

“Ngại quá, chỉ sợ hôm nay tôi không có thời gian.”

“Sao vậy? Tôi bây giờ tìm em ăn cơm cũng cần phải hẹn trước sao?”

Cố Ngôn chưa kịp nói, Lâm Gia Duệ đã bước tới hỏi: “Còn bận à?”

“Không, thu dọn linh tinh xong là đi được rồi, khó có dịp mời được đạo diễn Lâm đi ăn cơm, đương nhiên tôi sẽ không thất hẹn.” Cố Ngôn nói xong, nhìn nhìn Tần Trí Viễn: “Tần tổng anh nói có đúng không?”

Tần Trí Viễn bị hấn làm nghẹn, thật không cách nào phản bác. Vì duy trì hình tượng, gã đành phải nuốt xuống cục nghẹn này, trơ mắt nhìn Cổ Ngôn cùng Lâm Gia Duệ đi ra ngoài.

Lâm công tử không lái xe. Dựa theo cách nói của cậu ta, hoặc là có xe đưa đón hoặc là dựa vào hai cái đùi. Dù sao thì cậu ta tuyệt đối không lái xe, đơn giản ngay cả bằng lái cũng thì không đỗ. Cho nên hôm nay mời ăn cơm, Cổ Ngôn đảm nhiệm chức vụ lái xe luôn.

Xe đi không bao lâu, hai người đều phát hiện có xe theo phía sau.

Cổ Ngôn trừng hai mắt, làm bộ không thấy, Lâm Gia Duệ cũng thức thời không nói, cậu ta chỉ đề nghị một nhà hàng ở trung tâm phố.

Tới nơi, vừa ngồi xuống, Tần Trí viễn liền đẩy cửa vào. Gã không tiến tới chào hỏi, chỉ tìm một chỗ cách không xa lắm ngồi xuống, theo góc đó của gã vừa vặn có thể thấy được Cổ Ngôn.

Cổ Ngôn một lần cũng không quay đầu lại.

Nhưng thật ra Lâm Gia Duệ lúc đang dùng cơm có lơ đãng một câu: “Anh ta gọi đồ ăn giống anh.”

Cổ Ngôn đương nhiên biết anh ta ở đây là ai, bởi vậy tay cầm đũa hơi run.

Lâm Gia Duệ không tiếp tục, chỉ nói: “Kế bên có triển lãm tranh, ăn cơm xong đi xem với tôi đi.”

Cổ Ngôn có chút khó xử: “Thật ra con người của tôi không có tế bào nghệ thuật.”

Lâm Gia Duệ hiếm khi cười rộ lên: “Cái này có nghệ thuật hay không không liên quan, đẹp chính là đẹp thôi.”

Cổ Ngôn cũng không có bận gì nên gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong vẫn là Cổ Ngôn lái xe, mà xe Tần Trí Viễn vẫn bất khuất như cũ chạy theo. Cổ Ngôn hoài nghi người này liệu có phải giả mạo không, Tần Trí Viễn vĩnh viễn không rảnh sao có thể làm ra chuyện khác thường đến thế?

Lâm Gia Duệ quay đầu nhìn mấy lần, lười biếng nói: “Xem ra có người tâm linh tương thông với chúng ta, cũng muốn đến xem triển lãm.”

Cổ Ngôn không biết giải thích thế nào, cố gắng giải thích: “Tôi với Tần tổng có chút hiểu lầm... cho nên...”
“Tôi hiểu.”

Lâm Gia Duệ ở trong cái vòng lẩn quẩn này lâu như vậy, còn cái gì không đoán được đây? Cậu ta không hiểu kì, chỉ cười nhẹ, mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài: “Trên đời này nhiều kẻ vậy lắm, lúc anh bị coi thường thì bọn họ lạnh lùng vô tình, chờ đến khi anh lạnh lùng tàn nhẫn rồi thì bọn họ lại trở nên không tự trọng.”

42. Quyển 2 - Chương 42

Lời này thật có lí.

Nhưng càng nghe lại càng như một lời khuyên kinh nghiệm. Cổ Ngôn nhin không được nhìn Lâm Gia Duệ, thấy vẻ mặt cậu ta như không có chuyện gì, thật sự đoán không ra rốt cuộc cậu ta là người tàn nhẫn hay ai mới là người tàn nhẫn?

Lâm công tử đối với bất cứ chuyện gì cũng thiếu chút hào hứng, chỉ ham thích làm điện ảnh cho nên đề tài này liền chấm dứt tại đây. Hai người sau đó không nói thêm gì, đi một lúc thì thấy khu triển lãm. Bởi vì không phải ngày lễ nên người đến xem không nhiều, những ngọn đèn đủ kiểu đáng chiếu ánh sáng vào mấy bức tranh có một loại cảm giác vắng lặng.

Cố Ngôn im lặng đi về phía trước, từng bước từng bước từng bước đều xem, trong đó có một bức rất thích, sử dụng màu sắc tươi đẹp, rất hấp dẫn ánh nhìn.

Lâm Gia Duệ dừng trước một bức tranh phong cảnh thật lâu.

Bức tranh miêu tả cảnh trời nước tuyệt đẹp, phía xa tím biếc là trời xanh không mây, đầu đó là hình dáng vách đá, dưới đó lại có một căn nhà rất lớn, có tia sáng màu cam lấp lóe. Bởi vì chỉ có vài nét bút nên không rõ ánh sáng này là thật hay giả.

Lâm Gia Duệ chăm chú nhìn bức tranh giống như bước vào trong bối cảnh đó rồi, dường như đang đắm chìm trong đoạn kí ức nào đó. Nếu không phải ở nơi công cộng, nói không chừng cậu ta sẽ rơi nước mắt.

Qua hồi lâu, cậu ta thu hồi cảm xúc, quay đầu cười với Cố Ngôn: “Cảnh đẹp của thiên nhiên thật khiến người ta kính sợ.”

Cố Ngôn lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Trong lòng hần lại nghĩ, sau bức tranh này chắc hẳn là một hồi chuyện xưa.

Nhưng Lâm Gia Duệ không hỏi chuyện của hần thì hần đương nhiên cũng sẽ không hỏi đến chuyện riêng của người ta, chỉ tiếp tục vừa đi vừa ngắm. Đi đến một góc hơi tối, ở lối rẽ bất chợt gặp Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn như sợ hần bỏ chạy, liền nắm lấy tay hần, hạ giọng: “Chúng ta nói chuyện một lúc.”

Gã bám riết không tha như vậy Cố Ngôn muốn tránh cũng không nổi, hướng chỉ hần vốn không có ý cự tuyệt, tiện nói: “Tôi tẹo nữa còn phải đưa đạo diễn Lâm về, không bằng hẹn tối được không?”

“Chỉ sợ hai người xem triển lãm tranh xong rồi lại muốn đi ăn tối thôi.”

Cố Ngôn vừa nghe liền nở nụ cười: “Tôi chỉ đồng ý mời cậu ta một bữa cơm thôi, bữa tối này... Tần tổng vui lòng mua không?”

Hần nói đùa thôi không ngờ Tần Trí Viễn tưởng thật, nghiêm túc: “Có thể.”

Cố Ngôn ngạc nhiên: “Anh không cần về công ty làm à?”

“Tôi hôm nay tới xem em chụp ảnh đương nhiên đã sớm báo nghỉ.”

Tần Trí Viễn trả lời xong trực tiếp kéo Cố Ngôn đi tìm Lâm Gia Duệ nói chuyện hẹn đi ăn tối.

Lâm Gia Duệ không hiểu bọn họ đang âm ỉ cái gì, dù sao cậu ta cũng ăn uống không mất tiền rồi, đương nhiên không ý kiến. Ăn xong bữa tối, cậu ta bảo Cố Ngôn không cần đưa về tự mình đi bộ.

Vì chuyện này mà thái độ của Tần Trí Viễn đối với cậu ta tăng lên không ít, lập tức đem cậu ta cho lên cùng cấp bậc với Tần Phong luôn.

Đêm thu man mát.

Tần Trí Viễn kéo Cố Ngôn đi dọc bờ sông, thấy hần ăn mặc đơn bạc, thói quen cởi áo khoác lên người hần.

Cố Ngôn không nói gì, im lặng theo sát Tần Trí Viễn, cũng không vội hỏi gã nói chuyện gì.

Hai người đi một vòng bờ sông lại một vòng, đều đang chờ đối phương mở lời trước, cuối cùng đêm khuya vắng người, Tần Trí Viễn mới mở miệng nói một câu: “Quan hệ giữa em với Lâm Gia Duệ không tồi.”

“Chỉ là cùng nhau ăn mấy bữa cơm, là bạn bè bình thường thôi.”

“Tất cả mọi người là bạn bè?”

“Bạn bè là vị trí an toàn nhất, đảm bảo nhất, ai cũng không bị tổn thương, chẳng lẽ không được sao?”

Tần Trí Viễn nhún mày, nói: “Em sao lại dùng ngữ điệu này nói chuyện với tôi?”

“Bằng không thì nói thế nào? Chẳng nhẽ phải giống như nói với kim chủ à?” Cố Ngôn cảm thấy buồn cười nói. “Phí cao lắm đấy.”

Tần Trí Viễn thần sắc khê biến, đột nhiên đưa tay kéo Cổ Ngôn vào lòng, cầm gác lên vai hắn, thấp giọng: “Chúng ta lúc đó không phải không có tình cảm.”

“Hử?”

“Tôi từng nghĩ cứ như vậy với em cả đời.”

“Ừ.” Đáng tiếc chỉ là giấc mộng lừa mình dối người.

Cổ Ngôn nghĩ thế nhưng không nói ra.

Tần Trí Viễn cứ ôm hắn, bởi vì luyện tiết nhiệt độ cơ thể quen thuộc này, hỏi tiếp: “...có thể bắt đầu lại một lần nữa không?”

“Những lời này trước hết phải hỏi chính anh.” Cổ Ngôn không giãy dụa, đưa tay chỉ vào lồng ngực gã, hỏi ngược lại, “Lòng của anh đã buông xuống được rồi ư? Cũng không hẳn là phải quên người kia nhưng ít ra cũng không thể do dự, dây dưa.”

Tần Trí Viễn há miệng lại không nói ra lời.

Cổ Ngôn sớm biết gã chỉ là nhất thời xúc động, không khỏi thở dài: “Nếu đáp án vẫn là không biết, vậy không cần bắt đầu, bởi vì lần này tôi sẽ không làm nam phụ nữa đâu.”

Tần Trí Viễn nháy mắt nhớ tới cảnh Cổ Ngôn nhìn thẳng ống kính nói tôi yêu em.

Cái dáng vẻ không hề phòng ấy, cái dáng vẻ moi cả trái tim mình ra trao người... chính vẻ mặt ấy đã nhiều loạn trái tim gã, giống như có gì đó vướng trong lòng, gỡ mãi không ra, cảm giác khó chịu mơ hồ.

Nhưng hôm nay Cổ Ngôn nắm tay gã, giãy ra khỏi lòng gã, gương mặt nhìn thẳng gã bình tĩnh lại có chút xót xa nói: “Làm sao bây giờ? Tôi đã bước về phía trước rồi mà anh vẫn còn ngần ngại tại chỗ thế này.”

Tần Trí Viễn không hiểu ý của hắn.

Cổ Ngôn cũng không tính giải thích, chỉ cởi áo khoác trả lại Tần Trí Viễn, dịu dàng: “Xem nhiều phim không tốt cho cơ thể đâu, anh nếu có thời gian thì về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Vẫn như cũ hắn xoay người bước đi trước.

Tần Trí Viễn không nhớ rõ đây là lần thứ mấy nhìn thấy hình ảnh rời đi của Cổ Ngôn. Hắn là một kẻ sợ lạnh nhưng lại một mình đi giữa đêm thu gió lạnh như vậy, bóng dáng xa dần, đi tuyệt không quay đầu lại.

Trong đầu Tần Trí Viễn vẫn còn dừng lại ở khoảnh khắc Cổ Ngôn nói câu tôi yêu em kia, mãi sau mới sự tỉnh. Gã kinh ngạc đứng nơi đó, sờ chiếc áo khoác còn dư lại chút hơi ấm, đột nhiên ý thức được, bản thân đương nhiên ngày nào đó có thể buông bỏ tình cảm với Triệu Tân. Nhưng lúc đó, không hẳn có người sẽ đứng im chờ đợi gã.

43. Quyển 2 - Chương 43

Tần Trí Viễn báo nghỉ ở nhà vài ngày.

Gã không bị bệnh chỉ là lười biếng không muốn động. Đương nhiên cũng không tiếp tục xem phim Cổ Ngôn đóng, mà là lấy cái đĩa CD kia bỏ vào đầu đĩa, mở đi mở lại đoạn bày tỏ đầy thâm tình ấy của Cổ Ngôn.

Gã nghe hắn nói vô số lần tôi yêu em.

Nhưng mỗi khi Cổ Ngôn trên màn hình cười nhẹ nhàng nói mấy lời đó, Tần Trí Viễn cảm thấy lồng ngực mình như bị người ta đâm, không phải là dạng tê tâm liệt phế gì, mà là một nhát đâm trúng tim của gã, gã không thể không thừa nhận, mất đi Cổ Ngôn làm bạn bên cạnh, gã có bao nhiêu không quen.

Lúc Triệu Tân kết hôn, gã có thể giống như bạn bè bình thường mà chúc phúc, nhưng đổi lại là Cố Ngôn thì không được. Hoặc là yêu hấn, hoặc là quên hấn, gã chỉ có hai con đường này.

Cho nên Tần Trí Viễn quyết định tạm thời không gặp mặt Cố Ngôn – ít nhất trước lúc nhận rõ ra tình cảm của mình thì gã sẽ không đi tìm Cố Ngôn, gã phải tỉnh tâm, phải giải quyết thật tốt mối quan hệ này.

Nhưng công việc vẫn phải tiếp tục.

Gã nghỉ tổng cộng có mấy ngày, sau khi kết thúc vẫn phải tây trang thẳng thớm đi làm, công việc vội vàng mãi mãi không xong, không hề giống kẻ khổ sở vì tình.

Gã thậm chí còn bớt thời gian cùng ăn cơm với Tần Phong.

Bởi chuyện xấu đầu năm, nên Tần Phong bị lão gia tử bắt về nhà dạy dỗ một trận, thành thật hơn nửa năm. Gần đây quản lí cũng buông lỏng hơn, trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy, toàn tâm toàn ý muốn theo đuổi cô minh tinh Bạch Vi Vi. Vì muốn giúp cô gái đó nhận được hợp đồng quảng cáo còn cố ý chạy đến nhờ Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn đối với đứa em cùng cha khác mẹ này không có chút cảm tình nhưng gã sắm vai ông anh tốt thật sự hoàn mỹ, trừ lúc tức giận quá đấm Tần Phong một cái ngày ấy thì hầu như lúc nào cũng là hữu cầu tất ứng, cưng chiều cậu ta càng kiên cường càng tốt.

Lần này cũng giống vậy, Tần Phong vừa nói mấy câu, Tần Trí Viễn đồng ý, Đương nhiên cũng không quên chức trách của một ông anh, nhắc nhở: “Cậu tuổi cũng không nhỏ nữa, lúc nào rảnh thì làm chút chuyện đứng đắn đi, đừng có suốt ngày chạy theo mấy cô mới nổi nữa. Đầu năm gây chuyện còn chưa đủ lớn sao?”

“Chỉ là chút chuyện thôi mà, có gì đâu chứ?” Nhắc tới chuyện này không thể tránh nhắc tới Cố Ngôn, mà nhắc tới Cố Ngôn, Tần Phong liền đỏ mặt tía tai: “Huống chi em với tên họ Cố kia cũng chẳng tốt đẹp gì, em chỉ muốn đùa hấn ta một chút thôi. Đều là do Lili ghen tuông vớ vẩn, truyền thông vô căn cứ đào ra nhiều chuyện thế.”

Đùa một chút, cái từ này nghe thật chói tai.

Mất Tần Trí Viễn tối lại, đẩy ly nước qua nói: “Rửa mồm của cậu đi.”

Có thể là do ngữ khí của gã quá mức cứng nhắc, Tần Phong sững sốt hồi lâu mới định thần lại, nói: “Anh, em nhớ rõ lần trước anh cũng tức giận vì họ Cố kia, anh không phải thật lòng với hấn ta đấy chứ? Không đúng, anh rõ ràng là đá hấn ta rồi. Hơn nữa hấn là đàn ông, nếu như ba biết thì... ha ha.”

Tần Phong nhếch miệng, vui sướng khi người gặp họa.

Tần Trí Viễn cũng cười, nụ cười ôn hòa thân thiết nhả nhận vô hại, cười đến nỗi Tần Phong sợ hãi thì mới dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cậu ta, giọng nói mềm nhẹ: “Vinh viễn đừng có ý gì với Cố Ngôn.”

Một câu nói thuận miệng như vậy lại khiến Tần Phong im mồm. Tần thiếu gia bình thường tuy kiêu ngạo nhưng đứng trước anh trai mình liền mất hết khí thế, chỉ dám oán thầm mấy câu trong lòng.

Tần Trí Viễn vẫn vui vẻ trò chuyện như cũ.

Nhưng bữa cơm này đã thay đổi hương vị, hai người ăn cảm thấy không ý nghĩa, rất nhanh liền tạm biệt.

Tần Trí Viễn mấy ngày nay không nghĩ về Cố Ngôn, nhưng bị Tần Phong nhắc khéo tránh nhớ tới, đành phải đem hấn ra nghĩ ngợi một lúc.

Bên này còn chưa nghĩ xong, thì nhận được điện thoại của bệnh viện gọi tới. Là bệnh viện tư nhân lúc trước gã bị tai nạn xe, ở đây lưu lại danh tính để có khi còn gọi điện hỏi thăm người bệnh.

Bởi vậy nhận được điện thoại Tần Trí Viễn không ngạc nhiên, nhưng ngoài ý muốn người đối phương muốn tìm lại là Cố Ngôn. Gã sững sốt một chút mới nhớ tới, tại nạn khi đó Cố Ngôn vẫn ở nhà gã, lúc ấy ngoài trừ để lại số di động còn để lại điện thoại bàn nhà gã.

“Cố Ngôn đã chuyển đi rồi, tìm cậu ấy có chuyện gì không?”

“Là thế này, Cổ tiên sinh mấy tháng nay không tới bệnh viện tái khám, mấy lần hẹn trị liệu trước đó cậu ấy cũng bỏ lỡ, hơn nữa chúng tôi không liên lạc được với cậu ấy.”

Nghe được “bệnh viện” “tái khám”, Tần Trí Viễn hoảng hốt, vội hỏi: “À, cậu ấy đổi số di động rồi, tôi có thể giúp liên lạc.”

Dừng một chút mới hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Cậu ấy bị bệnh gì? Sao lại phải đến bệnh viện trị liệu?”

“Xin hỏi anh là...?”

Tần Trí Viễn sợ đối phương không chịu tiết lộ tình hình của Cổ Ngôn liền nói dối: “Tôi là người nhà của cậu ấy.”

“Anh không biết sao? Cổ tiên sinh vì gặp tai nạn xe nên bị thương.” Giọng nữ bên kia ngọt ngào vang lên, từng chữ từng chữ đập vào tim Tần Trí Viễn, “Tay phải của anh ấy vẫn chưa khỏi hẳn, cần trường kì trị liệu.”

44. Quyển 2 - Chương 44

Tần Trí Viễn không rõ mình cúp máy thế nào.

Gã dường như có hỏi một chút về tình hình tay của Cổ Ngôn, nhưng trong điện thoại sao có thể nói rõ? Cuối cùng đành cúp máy, Sau đó gã ngơ ngác ngồi ở đầu giường, cảm thấy đầu óc trống rỗng, mãi lâu sau mới có thể đem một đồng tin vừa nghe thấy tổ hợp lại.

Tay của Cổ Ngôn bị thương trong vụ tai nạn xe.

Cái này gã đương nhiên biết, gã nhớ rõ là cánh tay phải bị gãy xương, bàn tay còn bị cành cây đâm qua.

Vết thương của Cổ Ngôn chưa khỏi hẳn, cần trường kì trị liệu.

Không, không thể nào!

Sau khi hôn mê tỉnh lại, gã đã cố tình đi hỏi về thương thế của Cổ Ngôn, báo cáo viết là vết thương nhẹ, ngay cả Cổ Ngôn cũng cười nói đừng lo. Ít nhất so sánh với Triệu Tân thì vết thương ấy không tính nghiêm trọng. Sau đó khi Cổ Ngôn xuất viện cũng là tự gã đi đón về.

Chẳng qua bị thương ở tay phải... tay phải...

Cổ Ngôn nấu bằng tay phải!

Tần Trí Viễn nheo mắt, ngã ngồi bên giường, sau lưng chảy mồ hôi lạnh.

Cổ Ngôn đã bao lâu không xuống bếp làm cơm?

Gã thật sự không nhớ.

Tựa như... từ lúc xảy ra tai nạn.

Tần Trí Viễn cố gắng nhớ lại một ít chi tiết, nhớ tới lúc nói chuyện với Cổ Ngôn, hắn ngẫu nhiên sẽ cầm lấy tay phải. Gã nghĩ đây có lẽ chỉ là động tác nhỏ, gã chưa từng thật sự suy nghĩ động tác ấy có ý nghĩa gì.

Tần Trí Viễn cảm giác trong phòng ngột ngạt quá.

Gã đi qua mở cửa sổ, muốn để bản thân bình tĩnh lại, nhưng không có hiệu quả. Trong lòng gã rối loạn, không thể không cảm lấy di động, bấm số của Cổ Ngôn.

Cổ Ngôn tắt máy.

Tần Trí Viễn nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện đã nửa đêm, gã chỉ có thể chờ đến ngày mai.

Đêm nay quả thực gian nan.

Tần Trí Viễn ở trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ đến Cố Ngôn rất ít khi nhắc tới chuyện của bản thân, số lần nói không nhiều lắm, hẳn chỉ nói mình đã từng có ước mơ gì. Hẳn chịu nhiều đau khổ như vậy, nhiều oan ức như vậy nhưng vẫn kiên trì không thay đổi ước mơ.

Nếu Cố Ngôn sau này không bao giờ... có thể nấu nướng được nữa...

Tần Trí Viễn không dám nghĩ tiếp.

Ngày hôm sau gã bị ác mộng làm tỉnh giấc, thức dậy lại không thể nhớ nổi cảnh trong mơ, chỉ biết bản thân gọi tên Cố Ngôn. Gã vội vàng gọi điện cho Cố Ngôn, không ngờ vẫn tắt máy, sau đó lại tìm người đại diện hỏi, mới biết bộ phim của Lâm Gia Duệ chuẩn bị khởi động máy, Cố Ngôn chắc đang ở studio, cho nên đi động tắt.

Tần Trí Viễn cuối cùng mới bình tĩnh, biết không nên đi quấy rầy công việc của Cố Ngôn, cho nên trực tiếp lái xe đến cửa hàng của hắn. Gã tìm mọi người hỏi một lượt, đáp án giống nhau: từ khi tai nạn xe, Cố Ngôn tuy có vào bếp nhưng không tự tay làm đồ ăn nữa.

Sự thật rõ ràng như vậy còn gì để nghi hoặc?

Là nên trách Cố Ngôn che giấu quá tốt, cả chuyện này cũng không nói sao? Hay là trách gã một chút cũng không để ý tới Cố Ngôn? Vì chữa bệnh cho Triệu Tân, gã cố ý liên hệ với chuyên gia nước ngoài, mấy tháng liền cùng người ta xuất ngoại chữa bệnh. Nhưng còn Cố Ngôn? Gã chỉ nghĩ vết thương của Cố Ngôn đã khỏi, cũng không biết còn để lại di chứng. Gã thậm chí... một lần cũng không nhìn kĩ vết sẹo trong lòng bàn tay Cố Ngôn.

Gã luôn hận Cố Ngôn quá vô tình, cơ hội gì cũng không cho gã, dễ dàng rời khỏi nhà gã.

Nhưng thực chất kẻ vô tình lại là gã.

Xế chiều hôm đó Tần Trí Viễn đến bệnh viện.

Bác sĩ trưởng phụ trách Cố Ngôn là một người trung niên hơi mập, trên mũi có thêm cặp kính, dáng vẻ vô cùng hòa ái. Tần Trí Viễn vì để nghe tình huống thực tế về bệnh của Cố Ngôn, không thể không lần nữa giả mạo làm người nhà, nói mình là anh họ của hắn. Bởi vì lúc trước xảy ra tai nạn, gã cùng Cố Ngôn được đưa vào viện này, cho nên đối phương hoàn toàn không có lí do để hoài nghi.

Bác sĩ đưa ra bệnh án, rất có trách nhiệm giải thích từng chút về bệnh tình của Cố Ngôn, tuy rằng có dùng vài từ chuyên môn, nhưng tổng kết lại chỉ có một ý đó là tay Cố Ngôn bị thương không nghiêm trọng lắm nhưng bởi vì tổn thương tới vài dây thần kinh, muốn hoàn toàn khôi phục là không thể, chỉ có thể thông qua vật lí trị liệu tận lực đạt tới mức bệnh nhân vừa lòng.

Tần Trí Viễn đã có chuẩn bị tâm lí nhưng sau khi nghe xong vẫn cảm thấy miệng đắng ngắt, truy vấn: “Thật sự không có cách nào?”

“Theo lí thuyết thì không thể chữa khỏi hoàn toàn.” Bác sĩ đẩy mắt kính. “Thật ra người bệnh phục hồi như vậy là tốt rồi, những hoạt động cơ bản đời thường của tay phải đều đã khôi phục, bình thường không cần điều trị. Nhưng Cố tiên sinh lại có chút đặc biệt, cậu ấy nói mình là đầu bếp, cậu ấy còn muốn...”

“Còn muốn cầm dao.” Tần Trí Viễn nói nốt câu còn lại, phát hiện giọng nói của mình khàn khàn xa lạ.

“Ừ, để đạt tới mức ấy thì có chút khó khăn, dù sao tay của cậu ấy cũng bị cành cây xuyên qua, còn phải khâu mấy mũi.” Bác sĩ lắc đầu, cảm khái: “Xương tay phải đều gãy, còn muốn chắn cành cây, cho dù lúc đó là muốn cứu người thì làm vậy cũng quá là xằng bậy.”

45. Quyển 2 - Chương 45

Cứu, người?!

Chuyện tai nạn qua lâu như vậy rồi Tần Trí Viễn lần đầu tiên mới nghe người ta nhắc tới từ này. Trái tim gã đập liên hồi, vội vàng hỏi: “Cái gì mà chặn càn cây? Cái gì mà cứu người? Có Ngôn lúc ấy cứu ai?”

Giọng điệu của gã quá mức kích động, bác sĩ nghe thấy mà ngăn người, kì quái liếc mắt nhìn gã: “Tôi không ở hiện trường tai nạn, sao biết được mà nói? Vả lại thời gian lâu như vậy rồi, cũng có thể là tôi nhớ nhầm.”

Dừng một chút, ông lại nhỏ giọng: “Tôi nhớ rõ bệnh nhân có nhắc đến chi tiết chặn càn cây này, nói là cậu ấy vì cứu một người rất quan trọng, vừa nói vừa cười nữa, không biết có phải là em họ của cậu không?”

Vừa nói vừa cười?

Hình như mỗi lần gã đi thăm, Cố Ngôn đều vừa cười nói không sao?

Cố Ngôn luôn đem những thứ quan trọng của mình cất sâu dưới đáy lòng. Hẳn sao lại là kẻ không biết diễn chứ? Rõ ràng là diễn quá mức xuất sắc, xuất sắc đến nỗi có thể lừa gạt bất kể kẻ nào.

Tim Tần Trí Viễn đập thịch. Gã đem những lời bác sĩ và Cố Ngôn móc nối với nhau, mơ hồ đoán ra có chuyện gì đó nhưng lại không dám nghĩ quá xa. Hai ngày nay gã đã bị nhiều thứ quấy nhiễu lắm rồi, chân muốn nhũn cả ra, đứng cũng không vững.

Vị bác sĩ rất có trách nhiệm, sau đó còn nói với gã về chuyện tay của Cố Ngôn: “Để em họ cậu tiếp tục vật lí trị liệu đi, loại thương tổn này tuy mất thời gian cho dù không thể khỏi hẳn cũng có thể khôi phục lại tám chín phần.”

Tần Trí Viễn nói cảm ơn, lúc rời bệnh viện quả thực là thất hồn lạc phách.

Vụ tai nạn kia cũng là nút mắc của gã.

Lúc sự việc xảy ra gã không tận lực nhớ lại, hiện giờ không thể không nghĩ. Kì thật ở hiện trường người lái xe và Triệu Tân là người bị thương nghiêm trọng nhất, vận khí của gã tốt hơn chút chỉ bị đập đầu hôn mê, sau đó là Cố Ngôn bị thương tay phải, cuối cùng... Trương Kỳ?

Tần Trí Viễn lâu lắm không nhắc tới cái tên này, trong ấn tượng của gã ngay cả diện mạo cũng mơ hồ, nhưng cậu ta có thể là người biết chân tướng. Dù sao vẫn còn sớm, Tần Trí Viễn tìm người hỏi địa chỉ của Trương Kỳ, trực tiếp lái xe qua.

Trương Kỳ gần đây quả thực nghèo túng.

Cậu ta bị vụ tai nạn kia liên lụy, biết được nhiều bí mật lắm, khó tránh bị chú ý, Tần Trí Viễn không để cậu ta vào mắt nữa. Cậu ta cũng không phải là người có tiếng, chỉ là idol mới ra nghề, không thường xuất hiện trên TV thì nhanh chóng bị người ta lãng quên, chỉ có thể ở một vài show thực tế lộ mặt.

Trương Kỳ ở một căn phòng không mới không cũ, tuy nhỏ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Lúc cậu ta mở cửa trên người mặc bộ đồ thể thao, dù sao cũng trẻ tuổi, không mặc vest cũng thấy đẹp, hơn nữa trải qua sự việc kia, thì có vẻ trưởng thành hơn.

Trương Kỳ thấy Tần Trí Viễn, ngăn người: “Tần tổng, sao anh lại tới đây?”

“Ừ, có một số việc muốn hỏi cậu một chút.” Tần Trí Viễn tới thật đột ngột, không giống gã chút nào, nhưng trong lòng gã rối tung, hoàn toàn không để ý tới điều này.

Gã chỉ cần một đáp án.

Để khiến trái tim gã bình ổn lại hay là lại lún sâu hơn?

Cho nên sau khi vào nhà Trương Kỳ, gã ngay cả lời khách sáo cũng không, đi thẳng vào vấn đề hỏi về vụ tai nạn năm ngoái.

Trương Kỳ cúi đầu nhớ lại, nói: “Rất nhiều chuyện tôi không nhớ rõ.”

“Không sao, nhớ bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

Trương Kỳ là người thông minh, biết cái nào nên nói cái nào không. Cậu ta không hề nhắc tới tên Triệu Tân, chỉ nói: “Ngày đó đã muộn rồi, tôi đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đột nhiên nghe ỳnh một cái, hình như là xe tông vào cây ven đường, sau đó liền thấy anh Ngôn bị văng lên người tôi.”

Tần Trí Viễn cũng nhớ rõ đoạn này, lúc ấy người ngồi ở vị trí phó lái là nguy hiểm nhất, mà gã lại ngồi ngay phía dưới đó, cho nên lập tức đẩy Cổ Ngôn qua một bên, sau hướng tới chỗ Triệu Tân. Gã cũng nghe được tiếng ầm to, như là có gì đó đập phải, nhưng gã rất nhanh mất đi ý thức.

Gã không muốn nghe Trương Kỳ dài dòng, hỏi trọng điểm: “Lúc tôi ngất đi, chuyện gì xảy ra?”

“Thân cây bị va phải đổ xuống làm méo xe, nhất là vị trí của Tần tổng và người kia, có nhánh cây...”

“Làm sao?”

“Có nhánh cây chọc đến, thiếu chút nữa đâm vào mắt Tần tổng, anh Ngôn lấy tay của mình chặn lại. Tay của anh ấy bị đâm xuyên qua, máu chảy nhiều lắm nhưng anh ấy nhất quyết không buông tay...” Trương Kỳ nói tới đây, dường như nghĩ tới cảnh máu chảy đầm đìa ấy, không kìm được rùng mình.

Tần Trí Viễn cảm thấy một sự đau đớn lan khắp toàn thân.

Gã vội vàng dè lại mi tâm của mình, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó xe cứu thương tới.”

“Bao lâu mới tới?”

“Đợi không lâu lắm.”

Tần Trí Viễn nhìn thẳng cậu ta.

Trương Kỳ chột dạ, thành thật đáp: “Hôm đó có mưa, tai nạn lại ở chỗ hẻo lánh, phải chờ chừng hai mươi phút.”

Tần Trí Viễn không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó.

Ở trong chiếc xe vận vẹo biến dạng, Cổ Ngôn quên mình lao đến cứu gã.

Cành cây đâm xuyên qua tay hắn, máu từng giọt từng giọt rơi trên mặt người hắn yêu, mà hắn lại vừa mới biết được, trong lòng người ấy lại là một người người khác.

Hắn làm thế nào sống qua nổi hai mươi phút kia?

Mắt thấy tình yêu của mình bị xé nát chút một, ước mơ của hắn ngày một rời xa, chân tình của hắn moi ra nhưng lại bị người ta hung hăng dẫm nát dưới chân.

46. Quyển 2 - Chương 46

Tần Trí Viễn ngồi trên sofa nhà Trương Kỳ nửa tiếng.

Trương Kỳ thấy gã không nói lời nào cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể rót thêm trà cho gã.

Tần Trí Viễn chậm rãi uống, sau đó đứng dậy, vẻ mặt ôn hòa nói: “Hôm nay thật sự làm phiền cậu.”

“À... không đâu.” Trương Kỳ cũng đứng dậy hỏi: “Tần tổng muốn ở lại ăn cơm không?”

“Không cần.” Tần Trí Viễn vỗ vỗ vai cậu ta: “Có rảnh thì gọi điện cho người đại diện của cậu đi. Tôi nhớ cậu lâu lắm rồi không có việc gì mới, cả ngày rảnh rỗi ở nhà như vậy rất nhanh bị người ta lãng quên đấy.”

Trương Kỳ run rẩy mãi mới hiểu được ý của gã, ánh mắt lập tức sáng lên. Trên gương mặt trẻ tuổi là nụ cười ngọt ngào, quả động lòng người.

Nhưng Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy kì lạ, sao trước kia gã lại cho rằng cậu ta giống Cổ Ngôn chứ?

Thật sự còn kém xa lắm.

Tần Trí Viễn rời khỏi mới dỡ về mặt tươi cười kia xuống, trở về xe. Sắc trời gần tối, gã đã bỏ lỡ thời gian ăn cơm, lại không cảm thấy đói, chỉ là không không chế được mà nhớ người kia.

Có lẽ là nhớ đến đồ ăn người ấy làm.

Tần Trí Viễn đến tận bây giờ mới hiểu được, thời điểm gã lơ đãng, đã đánh mất yêu thương sâu sắc của bản thân.

Gã trực tiếp lái xe đến nhà Cố Ngôn.

Nhưng không lên gõ cửa, chỉ ngồi trong xe gọi điện cho Cố Ngôn. Cố Ngôn lúc này đã mở máy, tiếng chuông vang hai hồi mới có người bắt máy, rất đơn giản “Ơi” một tiếng.

Giọng nói quen thuộc này khiến Tần Trí Viễn bỗng không nói nên lời. Gã cách cửa kính xe nhìn lên dây nhà, tìm kiếm cửa sổ nhà Cố Ngôn.

Cố Ngôn lại này vài tiếng, hỏi: “Tìm tôi có việc hả?”

Tần Trí Viễn cuối cùng cũng tìm được cửa sổ phòng Cố Ngôn, ánh đèn màu cam theo cửa sổ hắt ra, nhìn thật ấm áp thoải mái... như vậy mới có dáng vẻ của một ngôi nhà.

Gã đã từng có cơ hội.

Chỉ thiếu chút nữa, có thể có hết thấy.

Tần Trí Viễn mệt mỏi tựa lưng vào ghế, đưa di động kề sát bên tai, lắng nghe âm thanh nói chuyện của Cố Ngôn, bản thân lại chẳng thể mở miệng.

Cố Ngôn dần an tĩnh lại, cũng không lên tiếng nữa.

Trong điện thoại mơ hồ truyền đến tiếng hít thở.

Tần Trí Viễn nhớ có một khoảng thời gian, Cố Ngôn đi A thị quay ngoại cảnh, hai người mỗi ngày đều gọi điện cho nhau. Gã luôn chờ Cố Ngôn ngắt máy trước, mà Cố Ngôn lại luyến tiếc đập máy, đại khái là lỗi giác của yêu đương, ngay cả thời gian im lặng cũng trở nên thật ngọt ngào.

Tần Trí Viễn như quay trở về thời điểm ấy, quả thực nghĩ cả đời cũng muốn được giống thế.

Nhưng Cố Ngôn đột nhiên mở miệng: “Nếu không có việc gì tôi ngắt máy trước.”

Tần Trí Viễn bị kéo về thực tại, vội vàng kêu: “Cố Ngôn?”

“Sao?”

“Tôi hôm nay đến bệnh viện, bác sĩ nói lâu rồi em không đến trị liệu cho tay phải.”

Cố Ngôn “À” một tiếng, “Gần đây không có thời gian rảnh, không để ý quên mất.”

“Tôi còn đi tìm Trương Kỳ, hỏi cậu ấy về chuyện tai nạn, biết em vì cứu tôi nên mới bị thương. Vì sao em chưa từng nói?”

Cố Ngôn bình tĩnh.

Hắn căn bản có thể nói “Không có cơ hội để nói” hoặc là “Nói ra cũng vô dụng”, vô luận chế giễu thế nào Tần Trí Viễn cũng có thể chấp nhận, nhưng hắn lại thoải mái: “Chỉ là trên tay có một vết sẹo thôi mà, không phải chuyện quan trọng, dù sao tay tôi vốn không đẹp.”

Ở bên kia điện thoại Cố Ngôn cúi đầu cười: “Ừ, ít nhất không đẹp bằng mắt anh.”

Tần Trí Viễn so với hắn kích động hơn: “Nhưng từ khi xảy ra tai nạn đến giờ, em không tự mình xuống bếp nữa, tay em có thể không bao giờ... có thể...”

Cố Ngôn đánh gãy lời gã: “Anh nghe tin đó xong thì sao, trong lòng nghĩ thế nào? Áy náy? Cảm kích? Hay là cảm thấy ước mơ của tôi không thể thực hiện được nữa, cảm thấy đáng thương quá? Nếu là vậy thì không cần...”

“Cố Ngôn...”

“Không bằng đoán xem bây giờ tôi nghĩ gì đi.” Cố Ngôn vẫn cười, dịu dàng nói: “Tôi lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chính là cảm ơn trời đất, người tôi yêu bình an vô sự.”

Cả người Tần Trí Viễn chấn động, tay nắm chặt điện thoại.

Lúc Cố Ngôn yêu sâu đậm, hẳn đem tình cảm giấu sâu dưới đáy lòng, không cho ai biết. Hiện tại mọi chuyện đã qua, hẳn ngược lại có thể thẳng thắn mà nói ra miệng.

Sau đó thì nói ngủ ngon với Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn nghe tiếng tí tí trong điện thoại, thấy ánh đèn trong phòng Cố Ngôn tắt, cho dù có mở to mắt thế nào cũng không thể nhìn được nữa. Gã không gọi lại cho Cố Ngôn, chỉ ngồi trong xe chốc lát rồi về nhà. Trong phòng lạnh tanh, giống như phòng khách sạn, một chút hơi ấm con người cũng không có, phòng bếp sửa chữa xa hoa cũng nhìn thấy rõ.

Đây là phòng trang trí lại nhiều nhất, Tần Trí Viễn từng tưởng tượng dáng vẻ Cố Ngôn ở bên trong nấu nướng ra sao, hiện tại cái gì gã cũng không nghĩ được nữa, cởi áo vest, xắn ống tay áo, hình như định làm gì đó ở bếp.

Gã vốn theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Gã sắm vai đứa con ngoan, anh trai tốt ba mươi mấy năm.

Nhưng gã ba lần bốn lượt vì Cố Ngôn mà mất hết hình tượng.

Tần Trí Viễn lúc đập cái này quăng cái kia, cảm thấy bình tĩnh hơn chút, hơn nữa trong phòng cách âm khá tốt, không bị phát ra thanh âm quá lớn. Gã khiến nhà bếp rối tung rối mù, sau đó vừa lòng đi ra ngoài mở TV.

Đến khi gương mặt Cố Ngôn hiện trên màn hình, Tần Trí Viễn lại không khống chế được.

Gã ngồi phịch xuống đồng hồ độn, trong tay cầm điều khiển, tua đi tua lại đoạn Cố Ngôn nói yêu kia. Giống như chỉ cần thời gian dừng lại ở khoảnh khắc Cố Ngôn nói yêu hắn nhất ấy.

Khi đó không có vụ tai nạn xe.

Khi đó chân tướng chưa bị vạch trần.

Khi đó... gã vẫn chưa đạp vỡ tình yêu và giấc mơ của hắn.

47. Quyển 2 - Chương 47

Bảy giờ ba mươi phút sáng, Tần Trí Viễn thức xong cà vạt.

Gã mặc bộ vest sẫm màu, tóc vuốt một sợi cũng không rối, vẻ mặt tự nhiên đi qua nhà bếp đã sửa sang, đẩy cửa ra ngoài. Công ty không xa, tuy đi sớm vẫn bị kẹt xe một đoạn, nhưng chưa đến tám rưỡi gã đã ngồi trong văn phòng của mình rồi.

Sáng nay có một cuộc họp của nhân viên cấp cao.

Tần Trí Viễn sửa sang lại tài liệu trong tay, trước lúc họp tìm thư kí xác nhận lịch trình ngày hôm nay một lần nữa, xác định chiều ba giờ sẽ có thời gian rảnh.

Thư kí mặc dù bị gã hỏi nhưng vẫn giữ nguyên được sự chuyên nghiệp tiêu chuẩn, còn trả lời rất tốt: “Vâng, nửa tháng trước đã sắp xếp cho ngài rồi, bất kể là họp hay tiệc gì đó đều từ chối, tuyệt đối không phát sinh tình huống ngoài ý muốn.”

Dừng một chút, sự hiếu kì trong lòng dâng lên, rất không chuyên nghiệp mà thì thầm hỏi: “Không biết là cuộc hẹn gì quan trọng vậy ạ?”

“Không phải hẹn,” Tần Trí Viễn không tức giận, cười cười: “Nhưng quả thật rất quan trọng.”

Sau đó không giải thích nữa, lấy văn kiện trên bàn đi về phòng họp.

Cuộc họp kéo dài hơn gã nghĩ.

Lúc thật sự rảnh thì đã quá trưa. Tần Trí Viễn sợ lại bị kẹt xe, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, đi ngang qua siêu thị chạy vào mua bánh mì rồi trực tiếp lái xe tới bệnh viện.

Đến nơi, Cố Ngôn đã sớm chờ trong phòng khám.

Hắn đeo chiếc kính râm thật to, quần áo mặc đơn giản, tay cầm di động chơi game, vừa thấy Tần Trí Viễn liền ngẩn ngơ, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Tần Trí Viễn đi qua ngồi bên cạnh, hỏi ngược lại: “Tôi không thể đến sao?”

Cố Ngôn đang bận rộn trong giai đoạn quay phim, hôm qua mới từ nơi quay ngoại cảnh trở về, ngáp liên tục: “Anh đã giúp tôi hẹn lịch tái khám rồi, không cần phải đặc biệt đến nữa.”

“Không theo em, tôi sợ em lại quên.”

Cố Ngôn nghe thế cười rộ lên: “Gần đây không bận à? Sắp cuối năm rồi, hiện giờ phải là lúc công ty bận nhất chứ?”

“Công việc bận rộn chỉ là cái cớ, một người nếu muốn có thời gian rảnh sao lại không tìm được chứ?” Hai tay Tần Trí Viễn đan vào nhau, rất tự nhiên nói: “Chỉ là việc ấy hay người nào đó có đáng giá để phí phạm thời gian không thôi.”

Cố Ngôn nghe xong sững sốt nhú mày: “Rốt cuộc anh cũng thừa nhận trước kia lấy công việc làm lí do? Là thật, hôm nay sao lại thành thật thế?”

Tần Trí Viễn nhìn thẳng hắn, hòa nhã nói: “Tôi đột nhiên phát hiện, nói thật lòng mình thì ra không đáng sợ đến thế.”

Những lời này khá đủ thành ý.

Cố Ngôn lo nghĩ, muốn nói gì đó, đáng tiếc y tá vừa lúc gọi hán vào. Hắn đành tháo mắt kính vẫy tay với Tần Trí Viễn, đứng dậy đi vào phòng khám.

Lúc Cố Ngôn trị liệu, Tần Trí Viễn ăn bánh mì gã tiện mua trên đường, im lặng chờ bên ngoài. Trước kia gã bối rối luống cuống có lẽ là vì sợ mất đi Cố Ngôn.

Hiện tại gã không sợ nữa.

Bởi vì gã lặng lẽ đem Cố Ngôn giấu vào một góc sâu nhất, an toàn nhất trong lòng, ai cũng không đoạt mất được.

Thời gian trôi thật mau, thoáng cái đã thấy Cố Ngôn xoa xoa tay phải đi ra, Tần Trí Viễn vội vàng sắp xếp đồ đạc đỡ hắn. Gã dù sao hai ngày nữa sẽ đến bệnh viện nên không hỏi Cố Ngôn tình huống cụ thể, chỉ nói: “Trị liệu lần sau tôi cũng đã hẹn trước rồi, vừa lúc em không có cảnh quay, đến lúc đó gọi điện cho em.”

Cố Ngôn cảm giác áp lực thật lớn, Tần Trí Viễn đối với lịch trình của gã rõ như lòng bàn tay, còn hắn thì không biết lúc nào Tần Trí Viễn bận rộn. Vì thế vừa đi vừa nói chuyện: “Thật ra nếu muốn cảm ơn mấy lời nói của tôi thì trực tiếp trả thù lao là được, tôi không ngại đâu, đừng phiền phức như này.”

“Ừ.” Tần Trí Viễn đồng ý quan điểm với hắn: “Nếu chỉ là cảm kích dùng tiền có thể giải quyết.”

Tầm mắt gã dừng trên người Cố Ngôn, thanh âm thấp chỉ đủ mình gã nghe thấy: “Nhưng có một số chuyện, chỉ có thể dùng thật tâm để đổi.”

“Cái gì?” Cố Ngôn không nghe rõ.

Tần Trí Viễn nhân tiện nói: “Buổi tối cùng ăn cơm nhé?”

“Vẫn là để hôm khác đi, hôm nay không được rồi, tôi muốn về ngủ sớm.”

“Được, tôi đưa em về.”

Tần Trí Viễn sẵn sóc đưa người về đến tận cửa nhà, nhìn Cố Ngôn lên tầng lại đứng nhìn một lúc mới lái xe đi. Gã quay về công ty xử lý công việc mãi đến tối mới về.

Gã không ăn cơm tối cũng không gọi đồ bên ngoài, gã mở tủ lạnh, lục tung đông nguyên liệu tìm mấy thứ, mang một đồng thứ. đứng trong bếp nghiên cứu thực đơn. Sau đó rửa sạch tay, xắn tay áo, cầm dao, dáng vẻ như chuẩn bị ra trận... gây sức ép với nồi niêu bát đĩa.

Đây là thói quen mới gần đây của gã, mặc kệ công việc bận thế nào, cơm tối nhất định phải tự tay làm.

Chỉ có điều, Tần Trí Viễn phát hiện, nấu nướng cũng cần phải có thiên phú, như gã trên phương diện này hoàn toàn không có chút tế bào, rõ ràng đã làm theo từng bước như trong sách viết, muối dầm đều cho vô cùng chính xác, nhưng cuối cùng thành phẩm ngay cả bản thân gã cũng không thể nuốt nổi.

Đương nhiên, đêm nay lại thất bại.

Tần Trí Viễn cố gắng ăn hết đồng đồ mình nấu, có chút nản lòng.

Dựa theo tiến độ này, năm nào tháng nào mới tự tay nấu đồ ăn được? Mình gã tùy tiện ăn còn chẳng nổi, không thể để Cố Ngôn bị ngộ độc được đúng không?

Gã vừa nghĩ vừa thở dài, ăn được một nửa thì buồn ngủ, với lấy di động bên cạnh, gọi điện cho bạn cũ: “Này, là tôi... ừ, giúp tôi đăng kí lớp học nấu ăn cấp tốc đi, càng nhanh càng tốt... không có gì, không liên quan đến chương trình mỹ thực đâu, mà là...”

Nửa câu sau nói ra thật mất mặt, nhưng nghĩ đến, Tần Trí Viễn lại kim lòng không được, nhẹ giọng: “Chỉ là... tôi muốn học thôi.”

Gã không biết làm thế nào để nấu ra một bàn đồ ăn ngon.

Càng không biết phải yêu một người thế nào.

Nhưng gã có thể chậm rãi học. Lúc gã yêu Triệu Tân chưa bao giờ dám nói ra tình cảm của mình, gã luôn sợ bị tổn thương, gã luôn lưu lại đường lui cho bản thân.

Gã không biết, tình yêu là phải mạo hiểm.

Có thể phía trước là vực sâu vạn trượng.

Nhưng anh nếu yêu ai đó thật lòng, sẽ vì người ta bước một bước này.

48. Quyển 2 - Chương 48

Buổi tối hôm Tần Trí Viễn bước ra từ phòng bếp rồi tỉnh ấy, gã biết con đường kia khúc khuỷu, chắc chắn sẽ vấp ngã không ít, nhưng gã đã thừa nhận tình cảm đối với Cố Ngôn, và cũng toàn tâm toàn ý tiến về phía trước.

Gã đăng kí lớp học nấu ăn cấp tốc quả nhiên hiệu quả, bớt chút thời gian đi mấy bữa, tay nghề tuy không đột nhiên tốt hẳn nhưng dưới sự hướng dẫn của giáo viên, mấy món rau xào đơn giản làm ra cuối cùng cũng có thể nuốt.

Tần Trí Viễn không dám mơ tưởng gì cao trên phương diện này, gã chỉ chuyên tâm học một món củ cải hầm xương, ngày nào về nhà cũng luyện, lúc mới bắt đầu thì luống cuống nhưng về sau lại càng quen thuộc, cứ thế nửa tháng, cảm thấy có thể mang thành phẩm đi gặp Cố Ngôn.

Bởi vì gần cuối năm, chuyện lớn nhỏ ở công ty không ngừng, Tần Trí Viễn vất vả lắm mới dành ra được chút thời gian buổi chiều, chạy tới chỗ quay phim của Cố Ngôn.

Cố Ngôn gần đây cũng không rảnh, bộ phim tiến vào giai đoạn cổ chai (quan trọng), Lâm Gia Duệ không tìm thấy cảm giác, quay đi quay lại vẫn không vừa lòng. Cậu ta chưa bao giờ ném kịch bản, vẫn giữ thái độ lạnh lùng, chỉ có một lần bàn về nội dung kịch bản với Cố Ngôn, một lần bảo hấn sửa lại, hoàn toàn mặc kệ bao nhiêu lãng phí về nhân lực và vật lực.

Cố Ngôn coi như hiểu Lâm công tử nổi tiếng vì điều gì, diễn viên hợp tác cùng cậu ta, cho dù có bình hoa tới cỡ nào, cũng có thể được cậu ta cọ ra chút diễn xuất.

Lúc Tần Trí Viễn tới, Cố Ngôn đang ở phòng nghỉ xem lời thoại, vừa ngẩng đầu thì thấy trước mắt có một cái túi.

“Giúp tôi ném thử.” Tần Trí Viễn mỉm cười đưa đồ qua.

Cố Ngôn thuận tay nhận lấy, mở túi lấy ra bình giữ nhiệt, mở nắp thấy canh xương hầm nóng hổi liền hỏi: “Có ý gì?”

Tần Trí Viễn tìm lí do hấn sẽ không từ chối: “Đang có tiết mục mới, liên quan chút tới mỹ thực, muốn nghe ý kiến của em.”

“Tiết mục về đồ ăn không phải chỉ cần giả vờ thôi sao? Chẳng lẽ còn phải ném thử?”

“Vì đảm bảo tính chân thật, nên sắp xếp người xem ăn thử.”

Cố Ngôn nghĩ cũng thấy có lý, múc một thìa canh, kết quả vừa cho vào miệng, hấn đứng hình một giây.

Tần Trí Viễn ở bên cạnh hỏi: “Vì thế nào?”

Cố Ngôn ném thêm vài thìa, quay đầu liếc Tần Trí viễn: “Canh này ai làm thế?”

“Tạm thời giữ bí mật, em chỉ cần cung cấp ý kiến thôi.”

Tần Trí Viễn đã nói vậy, Cố Ngôn đương nhiên không khách khí, vừa ăn vừa nói: “Xương chặt quá to, củ cải hầm quá nhừ, gừng cũng cho quá nhiều... lên sóng mà cho người xem ăn thử cái canh này, cam đoan tỉ suất sẽ giảm. Ừ, là cái tỉ suất người xem thấp nhất luôn.”

Tần Trí Viễn nghe thấy cười rộ lên, lấy máy tính ra ghi lại những lời hấn nói, còn hỏi thêm mấy thứ, ai không biết còn tưởng đầu gã đang nghiên cứu cho tiết mục mỹ thực thật.

Thời gian nghỉ trưa trôi mau.

Tần Trí Viễn sợ quấy rầy công việc của Cố Ngôn, không ở lại quá lâu, cùng hấn nói linh tinh mấy câu rồi ra về. Trước khi đi còn không quên dặn: “Hôm nay thật sự cảm ơn em, mấy hôm nữa còn muốn phiền em thử tiếp.”

Cố Ngôn đưa gã ra tới cửa, lơ đãng nói: “Đồ ăn thật sự rất khó nuốt.”

“Ừ.”

“Anh nhất định là làm y chang công thức, ngay cả cho muối cũng đều chuẩn xác phải không?”

Tần Trí Viễn lấp bắp kinh ngạc: “Sao em biết?”

Nói ra rồi mới phát hiện mình sập bẫy.

Cố Ngôn nhần cười: “Muốn thể hiện, lần sau nhớ dán thêm mấy cái băng dán cá nhân trên tay ấy, như thể hiệu quả hơn.”

Tần Trí Viễn bị trêu chọc, nhưng không tức giận, chỉ mỉm cười. Đợi đến lần sau mang đồ ăn tới, trên ngón tay gã quả thật có thêm băng dán cá nhân.

Cố Ngôn thiếu chút cười muốn tắc thở, nhin mãi mới được, ăn thử món thịt kho tàu Tần Trí Viễn vất vả làm, sau đó nghiêm túc cho ý kiến.

Tần Trí Viễn đồng thời không để lọt một từ, ghi lại vào máy, vừa gõ vừa nói: “Năm nay sắp qua rồi.”

Đúng vậy, năm nay hình như trôi qua thật nhanh.

“Ngày 31 công ty có tiệc cuối năm, em có đi hay không?”

“À, có nghe người đại diện nói.” Cố Ngôn nghĩ tới thời gian biểu của mình, hỏi lại: “Có thể xin phép không?”

“Em có thể, nhưng tôi thì không.” Lúc Tần Trí Viễn nói những lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Ngôn, ý là, muốn cùng hắn trải qua ngày cuối năm.

Cố Ngôn sao có thể không rõ ý tứ của gã? Nhưng không trực tiếp trả lời, chỉ nhìn nhìn ngón tay Tần Trí Viễn, hỏi: “Vết thương kia là thật hay giả?”

Tần Trí Viễn nhếch mép, sẵn khoái đáp: “Giả đấy.”

Cố Ngôn ngược lại không tin, đưa tay nắm lấy tay gã.

Tần Trí Viễn lật tay, giữ chặt tay Cố Ngôn, nhẹ nhàng vuốt vết sẹo xấu xí trong lòng bàn tay.

Tay phải Cố Ngôn run rẩy.

Tần Trí Viễn lại càng nắm chặt, cúi đầu nhìn kỹ vết sẹo, dùng ánh mắt cẩn thận miêu tả lại hình dạng của nó, giống như miêu tả lại trái tim của Cố Ngôn, thấp giọng nói: “Tôi cũng không phải muốn thể hiện gì hết.”

“Hả?”

“Cho dù mùi vị không ngon, tôi cũng muốn để em thử đồ ăn tôi nấu, chỉ là vậy thôi.”

49. Quyển 2 - Chương 49

Gã chỉ là muốn để Cố Ngôn nhìn trái tim gã.

Cố Ngôn có đón nhận không là một chuyện, mà gã có làm hay không lại là chuyện khác.

Cố Ngôn cũng hiểu được đạo lý này cho nên vẫn chưa oán hận Tần Trí Viễn tra tấn dằn vặt hắn, chỉ chậm rãi rút tay về, nói: “Tiệc mừng thì để xem tình hình đi, dành ra được thời gian thì tôi đi.”

Có những lời này là đủ rồi.

Vài ngày sau Tần Trí Viễn không nhắc lại chuyện kia nữa, một phần là vì bận công việc, cũng không muốn Cố Ngôn khó xử, chỉ ngày nào cũng nhắn tin, nhắc hắn nhớ mặc thêm quần áo.

Đảo mắt tới ngày ba mươi mốt.

Công ty tổ chức tiệc mừng rất lớn, có không ít nhân vật nổi tiếng đến, hơn nữa còn có một số có quan hệ hợp tác, trong đại sảnh khách sạn ăn uống linh đình, rất náo nhiệt.

Tần Trí Viễn thân là người tổ chức, các chi tiết nhỏ nhặt đều phải để ý tới, cười chào hỏi nhiều tới nỗi cứng cả miệng. Lại còn bị mời rượu, đi tới đi lui hết cả buổi tối mới có thời gian nghỉ chút xíu. Rảnh thì gã liền tìm hình bóng Cố Ngôn xung quanh, đáng tiếc nhìn thấy Tần Phong như con khổng tước kiêu ngạo, cũng nhìn thấy Trương Kỳ vì nhận được công việc mới mà mặt mày rạng rỡ, nhưng lại không chờ được Cố Ngôn đến.

Tần Trí Viễn không yên lòng, thường thường nhìn ra bên ngoài cửa. Gã một người tự do trong bữa tiệc náo nhiệt này, nhiều ít có chút vắng lặng cô đơn, nhớ lại câu trả lời ngày đó của Cố Ngôn, nhìn không được nhắn tin cho hắn.

Cố Ngôn vẫn chưa trở về, mãi đến mười hai giờ kém năm mới gọi điện tới. Bên kia điện thoại ầm ĩ, cho nên tiếng của Cố Ngôn có chút mơ hồ: “Ngại quá, tôi hình như... không kịp.”

Tần Trí Viễn lặng đi một chút, nói không tiếc nuối là giả, nhưng vẫn cười nói: “Không sao, dù gì chỉ là hình thức thôi, bỏ lỡ năm nay, còn có năm sau mà.”

Cố Ngôn “Ừ” một tiếng, “Đều do đạo diễn Lâm không chịu thả người, ngày thế này mà còn muốn chạy đi quay cảnh hoàng hôn, mãi đến giờ mới kết thúc công việc, về thì lại kẹt xe...”

“Vậy em hiện tại đang ở nhà à? Hay đang đi trên đường?”

Cố Ngôn im lặng trong chốc lát, nói: “Tôi ở dưới cửa tầng khách sạn.”

“Cái gì?”

“Nhưng mà thang máy có vấn đề, vẫn dừng ở tầng mười. Tôi nhớ không lầm thì tiệc đặt ở đại sảnh tầng hai mươi nhỉ? Ước chừng không kịp rồi.”

Tần Trí Viễn nghe tới đó, cảm thấy ngực đập một trận dồn dập, lập tức hô: “Em ở đâu đứng yên đó, đừng nhúc nhích, tôi lập tức tới.”

“Hả?” Cố Ngôn giật mình, “Anh không phải muốn chạy thang bộ chứ? Tầng hai mươi đấy.”

Lúc này cách năm mới chỉ còn ba phút, ngọn đèn trong đại sảnh chợt tắt, tiếng la hét chói tai.

Câu trả lời của Tần Trí Viễn bị thanh âm này che lấp, chờ Cố Ngôn nghe được giọng của gã đã có thể nghe được bước chân dồn dập chạy trên cầu thang.

Hành lang ánh sáng mờ ảo, Tần Trí Viễn vội vàng, không ngẩng đầu xem mình chạy đến tầng mấy rồi, chỉ biết chạy mãi xuống dưới, một lòng muốn gặp Cố Ngôn. Không biết đến tầng bao nhiêu, bên ngoài vang lên tiếng chuông mười hai giờ, sau đó nghe thấy giọng mũi của Cố Ngôn kề sát bên tai: “Năm mới vui vẻ.”

Tần Trí Viễn bỗng dừng dừng bước.

Trời đêm rực rỡ ánh pháo hoa, hành lang u tối bỗng chốc mang nhiều màu sắc sáng chói, Cố Ngôn đứng cách gã mấy bước, nắm chặt di động cười với gã, đôi mắt đồng dạng phát ra ánh sáng.

Tần Trí Viễn đột nhiên nói không nên lời, mắt thấy Cố Ngôn bước trên tiếng pháo hoa giống như bước từng bước vào trong tim gã. Mãi đến khi mười hai tiếng chuông đánh xong, gã mới hồi phục tinh thần, mở miệng hỏi: “Chúng ta đi lên hay đi xuống?”

“Nghỉ một chút đi, chạy có chút mệt.” Cố Ngôn vừa nói vừa cúp máy, ngồi lên bậc cầu thang.

Tần Trí Viễn liền ngồi bên cạnh hắn, “Không biết là tầng nào?”

“Quên đếm.” Cố Ngôn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Nhưng phải đi đúng đường thì cuối cùng mới gặp nhau được.”

Pháo hoa vẫn tiếp tục được bắn.

Xuyên qua cửa sổ có thể thấy như những ngôi sao chổi trên bầu trời đêm.

Bọn họ một người tầng trên một người tầng dưới. Chỉ có thể dựa vào bước chân của chính mình, đi qua nhiều bậc thang, đi qua nhiều tối tăm mới có thể đối lấy thời khắc gặp nhau này.

Là một chuyện rất đơn giản.

Nhưng Tần Trí Viễn nghĩ tới đây, cảm thấy tâm can rung động.

Đợi cho tiếng vang bên ngoài dần chìm xuống, Cố Ngôn mới quay đầu lại cười: “Vừa rồi lúc tôi bước vào khách sạn, thấy tiểu bạch thổ nhà anh ôm một cô gái lên xe. Cậu ta ăn mặc hôm nay không tồi, vẫn như thể tú sắc khả xan.

Ban đầu Tần Trí Viễn không hiểu tiểu bạch thổ là ai, nghe đến cái từ cuối cùng kia mới bình tĩnh, thật không biết nên khóc hay cười: “Em sao suốt ngày nghĩ đến em trai tôi thế?”

Cố Ngôn hỏi lại: “Cậu ta vì sao cứ thấy tôi là chạy trốn?”

“Nó dù sao cũng lớn rồi, biết suy nghĩ hơn chút, biết ai có thể trêu vào, ai không nên trêu.”

“Á? Không phải là do bị anh trai dạy dỗ à?”

Tần Trí Viễn lúc này không trả lời hắn, đổi đề tài: “Muốn ngồi đây chút nữa à?”

Cố Ngôn vội xua tay: “Chờ chụp được cảnh hoàng hôn mệt chết được.”

“Tôi đưa em về sớm chút nhé.”

“Không cần lên trên chào hỏi sao?”

“Không sao, đã quá mười hai giờ rồi, cũng nên tan thôi.”

“Lúc anh xuống tôi sao lại nghe thấy tiếng la hét thế?”

Tần Trí Viễn cười rộ lên: “Ừ theo thông lệ hàng năm, trước mười hai giờ thì tắt đèn.”

“À, tôi nhớ rồi, sau đó có thể nhân cơ hội thâu hương thiết ngọc, muốn hôn ai thì hôn...” Cố Ngôn thật mệt, nói xong dựa vào bên tường chìm vào giấc ngủ.

Tần Trí Viễn mỉm cười, luyến tiếc đánh thức hắn, cởi áo khoác của mình, nhẹ nhàng đắp lên người hắn. Sau một hồi do dự, lại gần bên cạnh Cố Ngôn, ở trên môi hắn khẽ chạm.

“Năm mới vui vẻ.”

50. Quyển 2 - Chương 50

Cố Ngôn không nhớ rõ đêm đó mình về nhà thế nào.

Lúc tỉnh dậy đã thấy nằm trên chiếc giường mềm mại ở nhà, mà áo vest của Tần Trí Viễn hắn vẫn đang ôm chặt, nhăn nhúm. Hắn nhìn ra cửa sổ, đoán chừng đã gần trưa, nhưng lại lười nhác, càng ôm chặt chiếc áo kia, tiếp tục ngủ.

Mãi đến khi tiếng chuông cửa vang lên, Cố Ngôn mới tung chăn ra, qua quýt mặc đồ ra mở cửa.

Ngoài cửa là Tần Trí Viễn đã thay bộ đồ khác, vẫn là dáng vẻ áo mũ chỉnh tề ấy, dí cái bình giữ nhiệt quen thuộc vào tay hắn, nói: “Tôi đoán em không ăn trưa, cho nên ra ngoài mua mang tới.”

Cố Ngôn rất tự nhiên nhận lấy, “Vào ăn cùng không?”

“Không, tôi còn phải về công ty làm việc.”

“Bạn vậy à? Hôm nay cũng không nghỉ?”

“Ừ, tranh thủ làm xong thời gian này, Tết âm lịch thì có nhiều thời gian chút.”

Tần Trí Viễn chưa nói Tết âm lịch có kế hoạch gì, Cố Ngôn cũng không hỏi, chỉ nói: “Áo vest của anh tôi làm nhăn hết rồi, chiều đem đi giặt hai hôm nữa đem trả anh sau.”

“Ok.”

Chào tạm biệt Tần Trí Viễn, Cố Ngôn quay người lại cầm chiếc áo kia khoác lên người, sau đó mở nắp bình giữ nhiệt, chậm rãi dùng bữa trưa.

Thời gian nhàn rỗi thế này chỉ ngắn ngủn có một ngày mà thôi.

Ngày hôm sau hắn bị Lâm Gia Duệ gọi về trường quay tiếp tục gây sức ép. Một cảnh quay đi quay lại vài lần, Lâm công tử khùng hoảng đến khùng hoảng đi, cảm thấy không hài lòng, cuối cùng để mọi người kết thúc công việc, còn mình thì kéo Cố Ngôn ra ngoài đi dạo. Cậu ta không bắt Cố Ngôn lái xe, chỉ kéo ra ngoài bắt xe bus, đi từ đầu bến tới cuối bến, lang thang khắp cả thành phố.

Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ chiếu lên người, khiến con người ta buồn ngủ ghê gớm. Lâm Gia Duệ một câu về phim cũng không nhắc tới, thuận miệng: “Đừng nghĩ mình phải diễn tốt ra sao, chỉ cần nhìn thế giới ra sao trong mắt anh thôi.”

Cố Ngôn không lên tiếng, nhắm mắt im lặng nhìn ánh trời chiều bên ngoài cửa sổ xe dần tắt.

Mấy hôm sau quay, đột nhiên thuận lợi rất nhiều.

Lâm Gia Duệ tâm tình tốt, tuy rằng không thể hiện trên mặt nhưng lời nói so với bình thường dịu đi một chút. Giữa trưa Cố Ngôn ngồi ở phòng nghỉ ăn bánh chẻo Tàn Trí Viễn đưa tới, cậu ta đi qua đi lại mấy lần, nói: “Nhìn không ra người nào đó còn biết lấy lòng nhỉ.”

Cố Ngôn cười cười: “Đáng tiếc còn thiếu chút lửa.”

“Thế mà anh ăn như thể ngon lắm ấy?”

Cố Ngôn gấp một miếng bánh chẻo đưa qua, hỏi: “Có muốn ăn thử không?”

Lâm Gia Duệ không khách khí, há mồm cắn, nhưng mà vừa cho vào miệng, vẻ mặt liền biến đổi. Vắt vả nuốt xuống, liền vội tìm nước uống, vừa ho vừa nói: “Đây là bánh chẻo gì thế? Sao lại có mùi rượu?”

“Chắc là lúc ướp thịt cho nhiều rượu quá, đến khi hấp lên thì bị lẫn mùi.” Cố Ngôn như cũ gấp một miếng cho vào miệng “Chắc là tính làm bánh chẻo nhân rượu? Ủ, có sáng tạo.”

Lâm Gia Duệ mắt thấy hần thần nhiên, ăn sạch hộp bánh chẻo, trên mặt khó có được lộ vẻ bối phục, nói: “Tôi cuối cùng cũng hiểu cái gì là chân tình.”

Cố Ngôn không đáp, chậm rãi ăn miếng bánh cuối cùng, sau đó lấy di động ra, nghiêm túc viết mấy lời nhận xét, gửi cho Tàn Trí Viễn.

Không đến năm phút sau chuông điện thoại vang lên.

Cố Ngôn cho rằng Tàn Trí Viễn gọi tới, bắt máy cười “Alo” một tiếng, không ngờ là một tiếng xa lạ từ đầu bên kia truyền tới: “Xin hỏi có phải Cố Ngôn Cố tiên sinh không?”

Cố Ngôn ban đầu bắt máy không nhìn số điện thoại, lúc này cũng lười nhìn lại, đáp: “Vâng, là tôi.”

“Ngại quá, mạo muội quấy rầy, tôi là thư kí của Tàn tiên sinh. Ông chủ của chúng tôi muốn hẹn cậu gặp mặt, không biết Cố tiên sinh có thời gian?”

Cố Ngôn run sợ trong chốc lát, hỏi lại: “Là vị Tàn tiên sinh nào?”

Tiếng nói xa lạ bên kia nói ra một cái tên cũng không xa lạ.

Cố Ngôn sớm đoán ra được vị Tàn tiên sinh này không phải là Tàn Trí Viễn, nhưng thật sự nghe được hai chữ Tàn Kính vẫn thật kinh ngạc, mãi sau mới nói được: “Đương nhiên là có thời gian.”

Hần nghĩ tới lịch làm việc gần đây rồi hẹn thời gian với vị thư kí kia, cúp máy, cầm lấy di động hồi lâu.

Tàn Trí Viễn cũng thật mau trả lời tin nhắn, trước tiên là khiêm tốn tiếp thu ý kiến, biểu thị sau này sẽ cố gắng hơn, sau đó lại hỏi hần lần sau muốn ăn món gì.

Cố Ngôn trả lời là thịt kho cà, không hề nhắc tới chuyện vị Tàn tiên sinh kia. Hần trước kia theo Tàn Trí Viễn nhiều năm, cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ thấy vị này ra mặt, giờ cùng gã làm bạn bè, sao người ta ngược lại muốn gặp hần?

Là bởi vì Tàn Trí Viễn chăm chỉ ghé qua studio ư?

Hay là do Tàn Phong chạy về mách lẻo?

Tóm lại, khẳng định không phải là vì công việc.

Cố Ngôn vòng vo qua lại, đại khái đoán được Tàn Kính hẹn gặp hần là vì lí do gì. Trước Tàn Trí Viễn chỉ tùy tiện vui đùa thì không sao, nhưng nếu thật sự muốn cùng một người đàn ông sống chung, lão gia tử Tàn gia thế nào chịu ngồi yên?

Chỉ không biết ông ấy gỡ thủ đoạn gì ra?

Là cưỡng bức? Hay là lợi dụ?

Thật đau đầu, tình tiết cũ thể, bây giờ ngay cả tiểu thuyết cũng không thềm viết.

51. Quyển 2 - Chương 51

Nhưng kịch bản đã đưa tới trước mặt, Cố Ngôn không thể không diễn.

Thời gian hần hẹn thư kí là sau ngày thứ ba, cuối năm mọi việc bận rộn, hần vừa phải để ý tới chuyện làm ăn trong cửa hàng, vừa phải tham gia mấy lễ trao giải, chỉ có ngày đó là có thời gian. Trước ngày đó, hần đương nhiên nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, tâm tình một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Tần Trí Viễn thì lại thật tích cực đi siêu thị mua cà, về nhà chuẩn bị, mấy hôm sau đưa tới món thịt kho cà. Món ăn so với mua bên ngoài nhìn không khác mấy, hương vị so với bánh chảo không kích thích bằng, nhưng tuyệt đối không được gọi là ngon miệng.

Lâm Gia Duệ ở bên cạnh nhìn mà lắc đầu, Cố Ngôn vẫn như cũ ăn hết sau đó gửi đến Tần Trí

Viễn lời nhận xét.

Tần Trí Viễn lúc ấy không kịp trả lời, đến tối gọi điện lại cho Cố Ngôn, hỏi: “Gần đây phim quay thế nào rồi?”

“Vẫn tiếp tục, thuận lợi.”

“Đạo diễn Lâm khi nào thì cho em nghỉ? Lâu lắm rồi không đi ăn cơm với em.”

Cố Ngôn nhớ tới cái hẹn hôm thứ tư, không khỏi cười khê: “Anh chậm mất rồi, trước năm mới thì không có thời gian rảnh.”

“Sao vậy? Có hẹn rồi à?”

“Bí mật.”

Tần Trí Viễn không hỏi tiếp, giọng điệu ôn hòa nói: “Ít nhất năm sau dành thời gian cho tôi, chỉ cần một ngày là tốt rồi.”

Cố Ngôn không dám nói chắc, chỉ bảo: “Đến lúc đó rồi tính.”

Tần Trí Viễn kết thúc câu chuyện, mấy hôm sau ngày nào cũng gọi cho Cố Ngôn, cho dù vội đến nỗi không gặp mặt được cũng muốn nói với hần một câu ngủ ngon.

Đảo mắt tới ngày thứ tư đó.

Cố Ngôn vốn tưởng là đi uống trà, không nghĩ tới Tần lão gia tử thật hiện đại, hẹn hần ở một quán café. Hần nghĩ dù sao đối phương cũng là trưởng bối, không dám thất lễ, cho nên cô tình mặc tây trang, lại còn đến trước cả giờ hẹn.

Ai ngờ Tần Kính đến còn sớm hơn cả hần.

Lúc Cố Ngôn từ xa đi tới, còn tưởng rằng gặp Tần Trí Viễn — đồng dạng là tây trang thẳng thớm, bộ dáng nhã nhặn, mỉm cười tao nhã, vừa thấy Cố Ngôn liền đứng lên khom người, thực khách khí kêu hần một tiếng “Cố tiên sinh”. Thái độ lễ phép mà lại xa cách, một chút cũng không có cái vẻ cao cao tại thượng, nhưng lại khiến người ta rõ ràng nhận ra được khoảng cách giữa hai người.

Cố Ngôn dường như hiểu tính cách Tần Trí Viễn là di truyền từ ai, chẳng qua Tần Kính biểu hiện cái sự tao nhã kia tự nhiên hơn, giống như ông ta trời sinh đã có sự phong độ nhanh nhẹn như vậy rồi, không chút kịch cỡm. Tuổi của ông đương nhiên không còn trẻ, tóc mai lâm râm ngược lại càng tăng thêm vẻ mị lực.

Cho dù gộp cả hai đứa con của ông lại cũng không bằng một nửa.

Cố Ngôn ngồi xuống đối diện với Tần Kính, có chút hài lòng, cảm thấy lần này đi một chuyến không uống.

Tần Kính không nóng lòng, đợi Cố Ngôn gọi đồ uống, mới bình tĩnh mở miệng: “Ta đã xem qua phim cậu đóng.”

Cố Ngôn vội vàng khiêm tốn: “Đáng tiếc là cháu diễn không tốt.”

“Không tồi, cần thực lực, cũng cần một chút kì ngộ.” Tần Kính chậm rãi nhấp một ngụm café, nói: “Cố tiên sinh đã có sẵn một thân tài sắc, chỉ còn thiếu chút kì ngộ thôi, chỉ cần có thể nắm bắt thời cơ, tương lai nhất định trở thành thiên vương.”

Cố Ngôn cảm thấy nên cười một cái, nói: “Tần tiên sinh cuối cùng muốn nói gì với cháu? Cứ nói thẳng đi ạ.”

Tần Kính không hề lòng vòng, nói thẳng: “Ta thường nghe con ta nhắc tới cậu.”

“Tần Trí Viễn?”

“Tần Phong.”

Cố Ngôn “À” một tiếng, đã dự liệu được trước. Đêm ba mốt hôm đó ở cửa khách sạn gặp hắn, ánh mắt Tần Phong nhìn hắn rất kì quái, phỏng chừng là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ta có hai đứa con rất nghe lời, cho nên bất luận chúng ở bên ngoài náo loạn thế nào, ta đều có thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Nhưng nếu đứa nào động tâm với một người đàn ông, thì...” Tần Kính vừa nói vừa nhìn chăm chú Cố Ngôn, “Ta cũng không thể mặc kệ.”

Cố Ngôn lập tức làm sáng tỏ: “Cháu cùng Tần tổng trước mắt là quan hệ bạn bè ạ.”

Tần Kính khoát tay nói: “Ta không cần biết hai đứa hiện tại là quan hệ gì, ta chỉ muốn đảm bảo tương lai, nó sẽ không cùng một người đàn ông dây dưa không rõ.”

“Ý của Tần tiên sinh là...?”

“Cậu nếu đồng ý buông tay, ta có thể cam đoan cậu về sau sẽ tiến xa hơn hiện tại.”

Tần Kính nói lời thật hàm súc, nhưng liên hệ với câu nói trước đó của ông, Cố Ngôn dễ dàng lí giải. Hắn phát hiện, người Tần gia thật hào phóng, chỉ cần hắn quảng đứa con của ông đi, lão gia tử sẽ đồng ý cho hắn một tiền đồ thật sáng lạn.

Nhưng Cố Ngôn càng để ý một việc.

Lúc này café đã được đưa lên, Cố Ngôn bưng tách nhấp nháp, hỏi: “Tần tiên sinh có phải cảm thấy, tiền có thể mua được tất cả?”

“Ta chỉ cho rằng, mỗi người đều có giá trị riêng.” Tần Kính xem như đồng ý, giọng ông mềm nhẹ, cười rộ lên khiến người ta cảm giác gió xuân.

Cố Ngôn cũng cười theo, “Cháu rất đồng ý với ý kiến của Tần tiên sinh. Trước kia cháu với Tần tổng cùng một chỗ, là bởi vì không có thời cơ, không tìm được người thích hợp nhất.”

Tần Kính nhú mày.

“Hiện tại cháu đã tìm được rồi.”

Tần Kính lộ ra sắc mặt ngạc nhiên.

“Cháu đối với người kia là nhất kiến chung tình.”

Tần Kính cười có chút cứng nhắc.

“Cháu mà sớm gặp được người ấy, thì sẽ không dây dưa với con người ấy mãi tới bây giờ.”

Mặt Tần Kính bắt đầu tái xanh.

“Nếu Tần tiên sinh cảm thấy mỗi người đều có giá trị riêng, dùng tiền có thể giải quyết tất cả, vậy thật sự không thể nào tốt hơn.” Cố Ngôn rướn người về phía trước, đảo mắt lên xuống trên người Tần Kính, túm túm nói: “Cho dù một đêm thôi cũng không sao, Tần tiên sinh nói giá đi, cháu sẽ kí chi phiếu cho ngài.”

52. Quyển 2 - Chương 52

Lời nói xong, Tần Kính chưa kịp phản ứng thì cách vách có người bị sắc nước.

Cố Ngôn nghe thanh âm này rất quen tai, đứng lên ngó qua, quả nhiên là Tần Trí Viễn đang ngồi ho khan. Hắn tuy ngạc nhiên, nhưng không thể hiện trên mặt, cười tà hỏi: “Tần tổng sao lại ở đây thế này?”

“Vừa vặn đi ngang qua nên tạt vào ngồi một chút.” Tần Trí Viễn vừa ho khan vừa nháy mắt với Cố Ngôn.

Đáng tiếc Cố Ngôn quay người ngồi xuống, nói với Tần Kính: “Tần tiên sinh không cần vội trả lời, suy nghĩ lâu một chút cũng không sao, cháu trước giờ kiên nhẫn lắm ạ.”

Tần Trí Viễn cuối cùng không nhịn được, từ bên cạnh đi qua, chắn trước Cố Ngôn: “Ba, chuyện này người nên nói chuyện thẳng thắn với ba là con, đừng liên lụy tới Cố Ngôn.”

Tần Kính đáng thương bấy giờ mới lấy lại tinh thần, cố nén giận, nhưng giọng điệu ít nhiều có thay đổi: “Con vẫn luôn che chở cho cậu ta như vậy, cậu ta là người không liên quan sao?”

“Con hiểu được nỗi khổ tâm của người làm cha, nhưng lập trường của con con xác định rõ.” Tay phải Tần Trí Viễn vòng ra sau lưng tìm kiếm nắm lấy tay Cố Ngôn, ngữ điệu bình tĩnh: “Con lúc nào cũng tình nguyện thảo luận vấn đề này với ba, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là ba có thể bớt thời gian trở về nhà một chuyến.”

May mà Tần Kính tu dưỡng tốt, nghe xong lời này còn có thể tâm bình khí hòa uống một ngụm café, khoát tay: “Được rồi.”

Tần Trí Viễn thở phào, rất sợ Cố Ngôn lại nói ra điều gì long trời lở đất, vội vàng kéo hắn đứng dậy, nói nhỏ: “Chúng ta đi trước.”

Cố Ngôn không phản đối, chỉ cười với Tần Kính một cái, không nhanh không chậm nói: “Cháu xin lỗi vì hôm nay không tiếp ngài được, café hôm nay để cháu mời đi ạ. Tần tiên sinh nếu suy nghĩ kỹ, có thể liên lạc với cháu.”

Nói xong lời cuối thì đã bị Tần Trí Viễn kéo ra đến cửa.

Cố Ngôn thuận tay thanh toán tiền, đi ra thấy bên ngoài tấm kính cửa sổ Tần Trí Viễn đang cau mày.

Cố Ngôn nghĩ tới đây nhin không được liếc liếc Tần Trí Viễn: “Anh sao lại tới đây? Có người bí mật thông báo à?”

“Tôi ngay chút chuyện này cũng không biết, chẳng phải sống uống phí hơn ba mươi mấy năm ư? May mà tôi biết tin sáng sớm chờ ở quán, bằng không...” Tần Trí Viễn nắm lấy tay Cố Ngôn không buông, thở dài: “Em không biết không nên đắc tội với người không nên đắc tội sao?”

“Sao lại vậy được? Tôi trước giờ đều kính già yêu trẻ.”

Tần Trí Viễn dở khóc dở cười: “Kính già là đùa giỡn với ba tôi, còn yêu trẻ là thêm nhỏ dãi em trai tôi hả, Cố Ngôn, em tài thật.”

“Tôi còn chưa gặp qua mẹ anh nữa.”

Tần Trí Viễn mở to hai mắt nhìn thẳng hắn.

Cố Ngôn sợ gã hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Đừng lo, tôi chỉ có hứng thú với đàn ông thôi.”

Tần Trí Viễn thật không biết nên tức hay nên cười, mãi sau mới nói: “Ba tôi cũng chỉ thích phụ nữ thôi.”

“À...” Cố Ngôn khó nén nổi sự tiếu nhủi.

Tần Trí Viễn lại nói: “Hơn nữa trình độ đa tình của ông ấy, em tuyệt đối không tưởng tượng được đâu.”

Cố Ngôn ngược lại tỏ vẻ hiểu: “Người như vậy nếu không đa tình, mới thật sự không có đạo lý.”

Tần Trí Viễn thấy hắn nói nghiêm túc, có chút hoài nghi nếu khi này gã không nhảy ra ngăn cản Cố Ngôn có thể thật sự theo đuổi cha già nhà mình không? Nghĩ mà một trận mồ hôi lạnh, “Phía bên ba tôi sẽ giải quyết, em về sau đừng gặp mặt ông nữa.”

“Ừ, tôi không chủ động là được.”

Những lời này nói mà như chưa nói, Tần Trí Viễn không thể không hỏi: “Có vẻ như... em rất thích ông.”

Cố Ngôn không trả lời thẳng, chỉ nói là: “Dáng vẻ ông ấy rất giống anh.”

“Đương nhiên.”

Cố Ngôn híp mắt nhìn Tần Trí Viễn, khoe miệng hơi nhếch, hạ giọng nói: “Sau hai mươi năm nữa...”

“Cái gì?”

“Quên đi, không có gì.”

Cố Ngôn tuy mở đầu, sau đó lại không nói gì tiếp, chỉ cười cười, miệng ngâm nga bài hát nào đó, tâm tình hình như tốt lắm.

Tần Trí Viễn giống như cái gì cũng không rõ lại giống như hiểu chút gì, đáy lòng dậy lên sự kích động, nắm lấy tay Cố Ngôn thật chặt.

Bởi vì là chiều thứ tư, người đi đường không nhiều lắm, hai người bọn họ nắm tay đi cũng không ai để ý. Tần Trí Viễn chỉ hận con đường này quá ngắn, không bao lâu đã tới đầu phố, may mà hôm nay Cố Ngôn rảnh, có thể cùng gã ăn cơm.

Khi giúp Cố Ngôn mở cửa xe, Tần Trí Viễn đột nhiên ghé sát bên tai hắn, nhẹ nhàng nói: “Sẽ có một ngày nào đó.”

Cố Ngôn giật mình, nhưng chỉ cười không nói.

Bữa cơm này ăn bên ngoài, dạ dày Cố Ngôn cuối cùng không cần phải chịu tra tấn nữa, nên hắn ăn đến là vui sướng.

Nhưng càng gần cuối năm, hai người lại càng bận rộn, Tần Trí Viễn muốn đối phó với cha già nhà mình, ngay cả mấy món ăn mùi vị cổ quái cũng không đưa tới cho Cố Ngôn được. Bọn họ ai cũng không ngờ, gặp được nhau là bởi vì scandal.

— Scandal của Cố Ngôn và Lâm Gia Duệ.

Đương nhiên trên báo chỉ viết mấy câu hàm súc, nói Cố Ngôn cùng Lâm công tử quan hệ thân mật vân vân, thuận tiện còn nhắc tới chuyện cùng cô người mẫu nào đó tranh giành tình nhân, ám chỉ Cố Ngôn nam nữ đều ăn, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn. Bên cạnh còn có một bức ảnh thật to, hai người ngồi trên xe bus, dưới ánh nắng mùa đông, Lâm Gia Duệ dựa vào vai Cố Ngôn ngủ gật.

Vốn chỉ là một việc bình thường, nhưng người viết bài có dụng tâm, cho nên hiệu quả hoàn toàn trái ngược.

Tạp chí vừa ra buổi sáng, giữa trưa Tần Trí Viễn liền chạy tới tìm Cố Ngôn, vốn là muốn giải thích một phen, nhưng không ngờ vừa tới studio, thì thấy Cố Ngôn với Lâm Gia Duệ đang ngồi lật xem tạp chí, khoa chân múa tay chỉ cái ảnh, thảo luận sôi nổi xem ai ăn ảnh hơn.

53. Quyển 2 - Chương 53

Tần Trí Viễn thấy buồn cười, đi qua giật lại tờ báo, nhìn ngắm ảnh chụp, thành thật nói: “Ừ, người thật nhìn đẹp hơn.”

Những lời này tuy là nói với Lâm Cố hai người, nhưng ánh mắt chỉ dừng trên người Cố Ngôn.

Lâm Gia Duệ rất thức thời, mượn cớ lui ra.

Tần Trí Viễn thuận thế chiếm lấy vị trí của cậu ta, ngồi bên cạnh Cố Ngôn, cúi đầu xem nội dung tạp chí, nói: “Tôi không nghĩ ông ấy sử dụng chiêu này.”

Ông ấy ở đây là ai, cả hai người bọn họ đều rõ.

“Tôi nghĩ ông ấy chèn ép em trên phương diện công việc thôi, mà em vốn sẽ không nhận công việc mới, nên đành tìm chút chuyện ồn ào. Lần này là tôi sơ sót, sau này nếu có chuyện này xảy ra tôi sẽ nghĩ biện pháp áp chế, tận lực không ảnh hưởng tới hình tượng của em...”

“Đừng lo, dù sao đạo diễn Lâm không để trong lòng, còn đúng lúc có thể tuyên truyền cho bộ phim. Ngược lại phía bên anh, áp lực khá lớn nhỉ?”

Tần Trí Viễn không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Tôi đã nói với ba tôi rồi, đáng tiếc ông ấy cố ý áp dụng chính sách tránh nặng tìm nhẹ, luôn đánh Thái cực với tôi.”

“Anh không nói với ông ấy, tôi với anh chỉ là bạn bè bình thường sao?”

Tần Trí Viễn đồng dạng rất am hiểu đánh Thái cực, cười nói: “Về quan hệ của chúng ta... tôi biết mình nên thế nào.”

Cố Ngôn chớp chớp mắt, nửa thật nửa giả hỏi: “Hay là để tôi thử đi? Nếu tôi có thể theo đuổi được ba anh, chẳng phải là vui mừng lớn sao?”

Tần Trí Viễn mặc kệ là giả hay thật, lập tức bóp chết ý nghĩ này trong đầu hần: “Nghĩ thôi cũng đừng nghĩ!”

Dừng một chút, cảm thấy chưa đảm bảo, lại thêm một câu: “Còn nữa không được có chủ ý lên em trai tôi.”

Cố Ngôn nghe xong cười không ngừng.

Tần Trí Viễn chờ hần cười đủ, mới đưa tay nói cả vạt, trầm giọng: “Thật ra tôi cũng không phải không có đòn sát thủ, nhưng chưa đến đường cùng, tôi sẽ không lấy ra đối phó với ba tôi.”

“Vậy không cần dùng.” Cố Ngôn thấy áo gã có chút nhăn, vươn tay nhẹ vuốt, “Đó là người sinh ra và nuôi dưỡng anh, cho dù ông ấy tiếp tục phản đối, anh đối với thái độ của ông ấy trước sau như một là được.”

Tần Trí Viễn trong lòng khê động, nắm chặt tay Cố Ngôn.

Gã nghĩ Cố Ngôn sẽ không nhắc tới người nhà mình. Bọn họ lúc trước vì trốn nợ bỏ Cố Ngôn lại chạy ra nước ngoài, sau này thì sao? Có còn liên lạc không?

Gã đoán đây là nút thắt trong lòng Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn không chủ động hỏi đến, gã chờ Cố Ngôn chủ động nói ra. Giống như Cố Ngôn chờ mong nhìn thấy dáng vẻ của gã hai mươi năm sau, gã cũng chờ mong... từng chút đi vào lòng Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn không nghĩ đối đầu với cha mình, Tần Kính từng bước ép sát, cách vài ngày lại có ảnh Cố Ngôn và Lâm Gia Duệ trên báo. Đó là ở trong phòng nghỉ, là cảnh Cố Ngôn gấp một miếng bánh chèo, Lâm Gia Duệ há mồm cắn một miếng. Ảnh chụp rất mờ, nhưng sự mập mờ này lại rất đúng chỗ.

Lâm Gia Duệ và Cố Ngôn tuy không quan tâm nhưng ngăn không được lời đồn đại tám nhăm xung quanh, việc quay phim của bọn họ căn bản đã rất bận, vì chuyện xấu này, mỗi ngày lại có một đám phóng viên đổ xô đến studio.

Lâm công tử thật bản lĩnh, đối với bất luận kẻ nào đều xa cách, một chút cũng không sợ đắc tội cánh phóng viên, mỗi lần đều phóng vù lên xe bỏ chạy.

Cố Ngôn thì không thoải mái thế, không thể không bày ra nụ cười động lòng người, làm rõ mối quan hệ giữa hần với Lâm Gia Duệ. Về nhà cười đến nổi mặt cứng cả lại. Hần cảm thấy bản thân thật oan uổng, thật sự oan uổng mà, mỗi lần gặp chuyện đều cùng mấy người chả liên quan, một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Trên báo vô căn cứ thế nào cũng chỉ có mức độ, lời đồn trên mạng mới ghê, thật thật giả giả một đồng, còn nói mỗi lần Cổ Ngôn đóng phim đều cùng mấy diễn viên kia phim giả tình thật, nói thẳng ra là hấn dựa vào hậu trường mới có thể leo lên, phân tích rất có đạo lý, rõ ràng.

Cổ Ngôn đóng phim nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không nổi lắm, bởi vì sự kiện lần này, đúng là bùng cháy một trận. Bản thân hấn cũng không để ý tới mấy lời đồn thổi đó, tùy tiện xem cũng không, nhưng ngược lại Tần Trí Viễn rất lo lắng, trước kia mỗi ngày đều gọi điện, bây giờ thì ngày nào cũng chạy qua nhà hấn, tan tầm là chạy qua gặp hấn một cái.

Công việc hôm nay hoàn thành khá thuận lợi, Tần Trí Viễn chưa đến tám giờ thì tan, vội vàng chạy đến gõ cửa nhà Cổ Ngôn.

Cổ Ngôn đang nằm trên sofa xem TV, mở cửa ngó nghiêng xung quanh mới để cho Tần Trí Viễn vào: “Gần đây có phóng viên đứng dưới nhà tôi, coi chừng mai anh được lên báo đó.”

“Cậu còn không được kìa.” Tần Trí Viễn rót cho mình chén trà, ngồi xuống sofa nói: “Vốn cũng không huyên náo đến thế, nhưng vì là Lâm công tử, báo chí mới càng loạn lên.”

Cổ Ngôn nghĩ thầm, cũng có thể có người ngầm hỗ trợ, nhưng vẫn gật đầu: “Không tôi, Lâm công tử thân phận đặc biệt, đương nhiên dễ được người ta chú ý hơn.”

Tần Trí Viễn vì chuyện này mà sút đầu mẻ trán, Cổ Ngôn càng nhẹ giọng gã lại càng mệt, dựa lưng vào sofa, dùng sức xoa mi tâm.

“Mệt thì về nhà nghỉ ngơi sớm đi, không cần mỗi ngày đều chạy qua chỗ tôi đâu.” Cổ Ngôn nói xong muốn rót thêm cho gã chén trà, thì điện thoại vang.

Tần Trí Viễn nghe ra đây là chuông tin nhắn, mở mắt ra nhìn, thấy Cổ Ngôn đang nghịch nghịch di động, xem vài lần thì tùy ý ném bên cạnh. Hấn lại tiếp tục rót trà, rồi đẩy về phía Tần Trí Viễn, tự nhiên mà lắc lắc tay phải, dùng tay trái để lại lòng bàn tay.

Động tác nhỏ này không qua nổi ánh mắt Tần Trí Viễn.

Gã gần đây càng ngày càng hiểu Cổ Ngôn, nhìn tới đây biết ngay có điều bất thường, mệt mỏi toàn bộ tiêu tan, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hả?”

“Tin nhắn vừa rồi... có vấn đề?”

“Không có.”

Cổ Ngôn sắc mặt bình thường, vội vàng cầm lấy di động của mình, nhưng động tác của Tần Trí Viễn so với hấn nhanh hơn, đoạt được, mở tin nhắn ra xem.

Đập vào mặt là ảnh chụp.

Ảnh chụp Cổ Ngôn.

Tần Trí Viễn liếc mắt một cái, cảm giác trời đất rung chuyển.

54. Quyển 2 - Chương 54

Trong bức ảnh là Cổ Ngôn thoát rất trẻ, dáng vẻ chưa đến hai mươi, khuôn mặt ngây ngô. Gương mặt tuy xinh đẹp, nhưng ánh mắt tan rã, hai gò má đỏ ửng, giống như bị người ta cho dùng thuốc, toàn thân chỉ mặc chiếc áo sơ mi cổ mở rộng, hai chân trống trơn nhìn không sót chút gì, hồng ngân trên ngực rõ ràng nhìn thấy. Những tấm khác chụp vẫn bối cảnh ấy, thay đổi chỉ có tư thế, càng về sau càng khó coi...

Tần Trí Viễn nhớ rõ lần đầu khi gã nhìn thấy Cố Ngôn, hắn cũng đáng vẻ chật vật ấy, nghiêng ngả từ trong phòng khách sạn trốn ra, chạy một mạch va phải gã.

Không biết ảnh này có phải chụp lúc ấy không? Hay là trước đó nữa?

Vốn dĩ đàn đông cho dù bị chụp loại ảnh này cũng không mất miếng thịt nào, nhưng Cố Ngôn dù sao cũng là người của công chúng, hiện tại đang đứng nơi đầu ngọn sóng, ảnh này mà truyền ra, sự nghiệp Cố Ngôn sẽ hỏng hết.

Tần Trí Viễn nghĩ tới đây, thiếu chút nữa bóp nát cái máy, nhưng gã nhắm mắt lại, rất nhanh liền tỉnh táo, cúi đầu gửi tin nhắn số điện thoại.

Cố Ngôn thấy không gạt được, liền ghé vào nhìn, nói: “Là dãy số lạ.”

Tần Trí Viễn gạt đầu, cẩn thận nhớ lại một chút, đúng là chưa từng nhìn thấy số này.

“Đừng lo, đối phương chắc hẳn cảnh cáo tôi thôi, để cho tôi cách xa ai đó ra ấy mà. Nói cách khác, trực tiếp đem ảnh chụp tung lên mạng là được không nhất thiết phải cố ý gửi cho tôi.” Cố Ngôn vỗ vỗ tay Tần Trí Viễn, cầm lại di động mở mấy tấm ảnh ra nhìn: “Không biết tôi hiện giờ so với lúc đó tốt hơn hay gì nhỉ?”

Cho dù là lúc này, Tần Trí Viễn cũng bị hấn chọc cười: “Trước kia gần muốn chết, giờ béo hơn chút.”

Cố Ngôn nghe xong đắc ý, “Rõ ràng là chụp đặc tả chân tôi rồi? Vừa lúc chụp lại làm ảnh đối lập đi.”

Tần Trí Viễn thấy hấn cười nói tự nhiên, những câu ấy đều là để trấn tĩnh gã, trong lòng không biết là tư vị gì, đột nhiên vươn người ôm chặt lấy Cố Ngôn. Gã dùng lực khá lớn, khiến thắt lưng đau nhưng Cố Ngôn không nói, kệ cho gã ôm.

Mãi lâu sau, Tần Trí Viễn mới điều chỉnh tốt cảm xúc, cảm cọ cọ bên gáy Cố Ngôn, nói: “Tôi ra ban công gọi điện thoại.”

“Ừ.”

“Xóa đám ảnh trong di động đi.”

“Hả? Tôi muốn để lại ngắm không được à?”

Tần Trí Viễn không để ý, đoạt lấy điện thoại hai ba lần đem đồng ảnh xóa sạch, sau đó buông tay, đứng dậy bước ra ban công. Gã gọi điện cho cha mình.

Tần Kính trước giờ dám làm dám chịu, nhưng bị Tần Trí Viễn hỏi chuyện bức ảnh, ông một mực phủ nhận.

Tần Trí Viễn chưa chịu tin, truy vấn: “Thật sự không liên quan đến ba?”

“Nhắc tới Cố Ngôn con liền thiếu kiên nhẫn.” Tần Kính ở bên kia điện thoại cười nói: “Trừ ta ra, cậu ta ở bên ngoài không đắc tội ai sao?”

Tần Trí Viễn nhất thời không nghĩ ra.

Tần Kính có vẻ tâm tình không tồi, hảo tâm nhắc nhở: “Ngay cả tính tình của ta như vậy còn không chấp nhận được con của mình đây chưa rõ với một người đàn ông, Lâm Gia Duệ ở Lâm gia được sủng tới vậy, chuyện lớn tới thế này rồi, người nhà cậu ta sẽ mặc kệ à?”

Tần Trí Viễn lúc này mới tỉnh ngộ.

Gã vốn cảm thấy kì quái, cho dù là chuyện xấu của Cố Ngôn, cũng có nhiều lựa chọn, vì sao không nhắc tới Lâm công tử? Bây giờ thì gã mới hiểu.

Cầm quyền ở Lâm gia bây giờ là chú của Lâm Gia Duệ, nghe nói ông ta lúc tuổi còn trẻ không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày lẩn lộn với đám lưu manh, khiến lão gia tử Lâm gia tức giận đuổi ra khỏi nhà. Sau này không biết làm thế nào, mấy năm sau oai phong trở lại đoạt quyền trong công ty Lâm thị. Nhưng tính lưu manh của ông ta không đổi, trên thương trường hoành hành không cố kị, ngay cả đi đến tiệc cũng phải mang theo đàn em.

Tần Kính là người tự trọng, cho dù không vừa mắt Cố Ngôn, cũng không có khả năng sử dụng thủ đoạn ấy. Họ Lâm kia thì không giống vậy, nếu khiến ông ta xù lông thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Tần Kính biết điều này, mới cố ý làm lớn chuyện của Cố Ngôn và Lâm Gia Duệ.

Hay cho một chiêu mượn đao giết người.

Cố tình Tần Kính còn giả vờ làm người tốt, ở bên kia điện thoại an ủi: “Con hiện tại nên cúi đầu đi, ta có thể dìm chuyện này xuống, nếu như ảnh chụp bị phát tán trên mạng, ta cũng lực bất tòng tâm..”

Tần Trí Viễn nuốt xuống cục tức, khách khí nói hẹn gặp lại với ông, sau khi cúp máy thì nhíu mày. Không thể trách người ta tính kế giỏi, chỉ có thể trách gã quá sơ ý.

Chuyện này gã không tính nói với Cố Ngôn, chỉ sợ nói ra Cố Ngôn không những không lo còn muốn vỗ tay khen Tần Kính có bản lĩnh.

Tần Trí Viễn đứng một lúc ngoài ban công, sau đó quay vào ngồi bên cạnh Cố Ngôn xem TV, tùy tay tắt TV, nói: “Thời gian không sớm nữa, đi ngủ đi.”

“Hả?” Cố Ngôn ngẩn ngơ: “Bây giờ còn chưa tới mười giờ.”

“Đi ngủ.”

Tần Trí Viễn chỉ nói đơn giản hai chữ, cũng không để ý Cố Ngôn có đồng ý hay không, kéo hần vào phòng.

Cố Ngôn không còn cách nào, ngoan ngoãn thay đồ nằm trên giường.

Tần Trí Viễn trải chăn ra, đắp cho hần thật kín, rồi nhẹ nhàng vuốt tóc hần, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi lập tức trở về, tối mai qua thăm em.”

“Công việc bận thì không cần tới đâu.”

Tần Trí Viễn không nói, lấy tay che mắt Cố Ngôn, giọng điệu vẫn dịu dàng như vậy: “Mau ngủ.”

Cố Ngôn quả nhiên nhắm hai mắt lại.

Tần Trí Viễn chờ hần chìm vào giấc ngủ, mới lấy tay miêu tả lại gương mặt tinh xảo kia, đưa tay tắt ngọn đèn bên cạnh, nhẹ chân nhẹ tay đi ra. Thời gian không còn sớm nữa, nhưng gã không về nhà nghỉ ngơi mà lấy di động ra gọi điện.

Sau khi cúp máy, biểu tình dịu dàng trên mặt gã biến mất, trong mắt là sự kiên định trước nay chưa từng có.

Tần Trí Viễn chưa bao giờ tỉnh táo như hiện tại.

Mặc kệ quá khứ, mặc kệ tương lai, thậm chí không còn nghĩ tới vấn đề yêu hay không yêu.

Trong lòng gã chỉ có Cố Ngôn.

Gã toàn tâm toàn ý nghĩ, gã phải bảo vệ người này thật tốt.

55. Quyển 2 - Chương 55

Tần Trí Viễn mãi sáng sớm ba ngày sau mới xuất hiện.

Lúc ấy sắc trời vẫn chưa sáng hoàn toàn, Cố Ngôn còn đang nằm trên giường mộng lung, bên ngoài có tiếng gõ cửa hồi lâu mới thất tha thất thểu đứng dậy mở cửa. Kết quả cửa vừa mở, thì thấy Tần Trí Viễn tựa vào khung cửa, trên người vẫn mặc bộ đồ hôm đó, đôi mắt đỏ ngầu, trên cằm đầy râu, đến gần có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Cố Ngôn đột nhiên thấy không khỏi hoảng sợ, hỏi: “Sao lại thế này? Anh bao lâu rồi chưa ngủ?”

Tần Trí Viễn bước vào, liền ngã lên người Cố Ngôn, râu cọ cọ vào mặt hắn, ghé bên tai thấp giọng: “Chuyện bức ảnh giải quyết xong rồi.”

Cố Ngôn “Ừ” một tiếng, không cảm thấy ngạc nhiên lắm, ngược lại có vẻ tiếc nuối hỏi: “Tôi có phải không có cơ hội được chụp ảnh chân dung nữa không?”

Tần Trí Viễn cả sức cười cũng không có, chỉ tựa vào vai hắn: “Cho mượn giường của em nằm một chút.”

Cố Ngôn lúc này mới nghiêm túc, thu lại tâm tình vui đùa của mình, đưa gã vào phòng.

Tần Trí Viễn nằm xuống giường liền nhắm mắt ngủ.

Cố Ngôn thấy buồn cười, giúp gã cởi giày, lấy chăn đắp cho gã.

Tần Trí Viễn tuy nhắm mắt nhưng lại dùng lực kéo lấy tay Cố Ngôn, đem hắn ôm vào lòng, nói: “Ngủ với tôi một lát.”

Cố Ngôn nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh: “Tôi hôm nay còn có việc.”

“Chỉ cần hai tiếng là ổn rồi.” Tần Trí Viễn ôm càng chặt, có chút mơ màng, tay vẫn như cũ khiến Cố Ngôn không thể cự.

Cố Ngôn sao có thể để gã thất vọng được?

Cứ như vậy nằm trong lòng Tần Trí Viễn, kéo chăn qua đắp lên hai người.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần sáng.

Tần Trí Viễn nửa mê nửa tỉnh, ngón tay vuốt ve tóc Cố Ngôn, Cố Ngôn một chút buồn ngủ cũng không có, hỏi gã: “Anh hai ngày nay không ngủ sao?”

“Không hẳn, ngủ ít hơn so với bình thường thôi.”

“Chỉ là mấy tấm ảnh, thật ra không cần phải tốn công sức như vậy.”

“Chuyện này là bởi vì tôi mới vậy, đương nhiên tôi phải giải quyết rồi.” Tần Trí Viễn không muốn nói nhiều về chuyện này, “Nói chuyện khác với tôi đi.”

“Nói chuyện gì?”

“Cái gì cũng được, hát bài ru con cũng được.”

Cố Ngôn cười ha ha, cười xong thì im lặng, một câu cũng không nói, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Tần Trí Viễn nghĩ hắn không muốn nói chuyện, chờ mãi đến lúc buồn ngủ mới nghe được âm thanh mang theo giọng mũi vang lên: “Tôi khi đó vừa mới hai mươi.”

Tần Trí Viễn trong lòng nhảy dựng, cho dù có buồn ngủ thế nào, nghe câu này cũng tỉnh hoàn toàn. Nhưng gã không cắt lời Cố Ngôn, chỉ ở bên cạnh lắng nghe.

“Trước khi công việc của ba tôi thua lỗ, tôi còn nghĩ rằng cuộc đời thật thuận buồm xuôi gió, mỗi ngày ăn ngon ngủ kĩ, chỉ nghĩ mai này làm thế nào để trở thành một đầu bếp... Ai biết một ngày nào đó, đột nhiên long trời lở đất. Người một nhà trốn đông trốn tây, vĩnh viễn không thoát khỏi mấy kẻ đòi nợ, có một thời gian ngắn, tôi rất sợ tiếng đập cửa đêm khuya, bởi có nghĩa là chúng tôi lại phải chuyển nhà...”

“Sau đó thì sao? Người nhà liền bỏ em lại mà chạy ra nước ngoài ư?”

“Là Vương Nhã Ly nói cho anh biết à?” Cố Ngôn lắc đầu. “Sai rồi, không phải tôi bị bỏ lại, mà vì họ không có cách nào mang tôi theo cùng.”

Tần Trí Viễn không biết hai câu này có gì khác nhau.

Cố Ngôn tiếp: “Vì trả nợ, tôi đương nhiên không còn cách nào đi học, phải làm thêm kiếm tiền, cũng chỉ như muối bỏ biển. Lúc nghèo khó nhất tôi gặp được một người.”

Cố Ngôn vừa nói ra một cái tên.

Tần Trí Viễn nghe thấy thì nhũu mày. Tên người này không xa lạ, trong cái vòng luẩn quẩn này cũng có chút danh tiếng, nói là người đại diện, thực chất là kẻ dẫn mối.

Cố Ngôn biết hẳn ta, còn có cái gọi là ngày lành sao?

“Tôi lúc ấy vội vã kiếm tiền, người khác nói gì cũng tin, người kia nói bước vào giới giải trí kiếm tiền rất nhanh, tôi liền ngốc ngốc bước chân vào...” Cố Ngôn nói tới đây, thì nở nụ cười nói: “Ừ, kết quả đúng thế thật, chỉ cần anh có vẻ ngoài, không cần tự tôn, không biết xấu hổ.”

Trong lòng Tần Trí Viễn căng thẳng, hai tay để trên lưng Cố Ngôn phát run.

Gã đối với những chuyện Cố Ngôn đã trải qua không phải không biết chút gì, cho dù chưa bao giờ nói, cũng có thể đoán, nhưng hiện tại nghe Cố Ngôn thản nhiên kể lại, miệng có chút cay đắng.

Cố Ngôn không phải lì lợm từ nhỏ, chỉ là hắn đem vết thương của bản thân giấu quá kỹ, ngay cả nhìn cũng không cho người khác nhìn qua.

Có thể do Tần Trí Viễn ôm chặt quá, Cố Ngôn buồn bực hừ hừ, “Anh nếu làm tôi ngạt chết, thì không nghe tiếp được chuyện xưa đâu.”

“Còn chưa xong à?”

“Kể mới là cao trào này. Anh cũng biết tính của tôi đó, trước kia quật cường lắm, ngay cả giả vờ cười cũng không, cho nên chịu rất nhiều khổ sở. Mãi đến một ngày...” Cố Ngôn nhắm mắt lại, giống như nhớ lại chuyện không muốn ai biết, nhỏ giọng khàn khàn: “Có người vươn tay với tôi. Người đó cởi áo khoác cho tôi, nói cho tôi biết phải cười thế nào.”

Tần Trí Viễn đương nhiên biết người kia là ai.

Trong lòng gã một trận chua xót, không nói nên lời là đau khổ hay ngọt ngào, kêu lên: “Cố Ngôn...”

Cố Ngôn căn bản vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mãi lúc này mới quay đầu lại đối diện với Tần Trí Viễn. Đáy mắt hắn hơi gợn nước, đó là loại ánh mắt sâu phá kén thành bướm, nhẹ giọng: “Vì có Cố Ngôn ngày đó, cho nên mới có Cố Ngôn của hiện tại, anh nói có đúng không?”

Tần Trí Viễn mãi sau mới có thể thốt lên lời: “Nhưng tôi không cứu em ra khỏi nước sôi lửa bỏng, tôi chẳng qua chỉ tiện tay.”

Cố Ngôn cười rộ lên, đưa ngón tay đặt lên môi gã: “Như vậy là đủ lắm rồi.”

Tần Trí Viễn thuận thế hôn lên bàn tay kia.

56. Quyển 2 - Chương 56

Cố Ngôn cùng Tần Trí Viễn ngủ chùng hai tiếng, mãi hơn tám rưỡi, đến khi đạo diễn Lâm có thể nổi bão thì mới xuống giường, thật cẩn thận dếm góc chăn cho người nọ.

Trong lòng chợt trống rỗng, Tần Trí Viễn lẩm bẩm, nhưng mắt quả thật không mở nổi, đành trở mình ngủ tiếp.

Cố Ngôn thấy gã như vậy rất thú vị, muốn cúi đầu hôn lên ánh mắt kia.

Nhưng hắn nắm chặt tay phải, nhẫn nại, đứng dậy xuống bếp nấu cháo thịt trứng muối, bữa sáng nhẹ nhàng. Lúc ra cửa lấy điện thoại nhìn, mục tin nhắn trống, mấy thứ linh tinh đều bị xóa, hắn từ đầu tới cuối không hỏi Tần Trí Viễn giải quyết vấn đề kia ra sao.

Giống như hắn từ trước tới giờ không quay đầu nhìn lại những con đường đã đi qua.

Ngẫu nhiên dừng bước mới phát hiện hai chân máu đầm đìa tự bao giờ.

Có liên quan gì tới hấn ư?

Đó là máu của hấn chảy xuống mà thôi.

Cố Ngôn nhắm mắt hít sâu một hơi, sau đó bày ra vẻ mặt tươi cười, mở cửa quay lại, để lại mảnh giấy nhắn cho Tần Trí Viễn dán lên cửa.

Tần Trí Viễn ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh.

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ hắt vào giường, gã nhớ tới hơi ấm khi ôm Cố Ngôn ngủ, vươn tay sờ, cảm thấy trong lòng ấm áp tràn đầy. Trên giường tuy chỉ có mình gã nhưng trên đó còn lưu lại hơi thở của một người, khiến gã luyến tiếc rời đi, nằm thêm một lúc mới đứng dậy. Đương nhiên vẫn mệt mỏi rã rời nhưng tinh thần khá hơn rất nhiều, gã bước ra cửa thì thấy mảnh giấy Cố Ngôn để lại, rửa mặt xong đem nửa nồi cháo ăn sạch.

Quần áo trên người nhăn nhúm, đương nhiên không thể mặc, cho nên Tần Trí Viễn lái xe về nhà thay đồ rồi mới đến công ty.

Đẩy cửa liền thấy Tần Kính ngồi trước bàn làm việc của gã.

Tần Trí Viễn giật mình, thầm nghĩ cha già nhà mình đã lâu mặc kệ chuyện công ty, hôm nay đột nhiên xuất hiện, đương nhiên không phải tìm gã để tán gẫu chuyện nhà.

Quả nhiên, sắc mặt Tần Kính không tốt lắm nhưng vẫn duy trì thái độ tao nhã, mở miệng hỏi: “Trễ thế này mới đi làm?”

“Con đã thông báo rồi.”

“Ta nghe nói hôm qua con cũng không tới công ty.”

“Vâng, hai ngày trước có chút việc riêng gấp quá.”

“Gấp cái gì? Thay tình nhân của con giải quyết chuyện xấu à?” Tần Kính tận lực tránh dùng mấy từ thô tục, nhưng giọng nói đã để lộ tâm tình của ông, “Chỉ vì mấy cái ảnh, con hai ngày nay dùng bao nhiêu người? Thiếu nợ bao nhiêu người hả?”

Tần Trí Viễn đương nhiên rõ.

Chỉ là gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, vội vã tìm bạn bè khắp nơi có thể giúp đỡ, đúng là tốn nhiều công sức, nhưng gã cảm thấy cái giá này là đáng. Gã làm như không có chuyện gì, tiêu sái bước đến trước bàn làm việc, lật mấy văn kiện, nói: “Những người đó con sẽ chậm rãi trả hết, ba không cần quan tâm.”

“Vì loại chuyện này mà nhờ vả người ta, con không thấy mất mặt sao?”

“Ảnh chụp nếu bị truyền ra ngoài mới càng phiền, hơn nữa nếu ba không can thiệp vào, sự tình cũng không huyền ảo như vậy.”

“Thì ra đều là lỗi của ta.” Tần Kính cười lạnh: “Trí Viễn, con từ nhỏ đã thông minh hơn những đứa khác, ta nghĩ lần này con cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận, cho nên mới không quá phạm. Nếu không, con nghĩ ta chỉ làm đơn giản vậy sao?”

Tần Trí Viễn vốn đang kí tên lên văn kiện, nghe thế dừng bút, lẳng lặng nhìn Tần Kính, “Ba, con đã làm đứa con ngoan ba mươi mấy năm rồi, hiện tại không muốn giả vờ nữa.”

“Cái gì?”

“Ba có biết trước đây, mỗi lần ba đến “cái nhà” kia, trong lòng con đặc biệt hận người không? Còn có Tần Phong, chỉ cần nó vừa mở miệng gọi con là anh, con đã nghĩ muốn đá văng nó ra.”

Tần Kính lần đầu nghe được những lời này, cứng cả người.

Tần Trí Viễn nói: “Nhưng trước đây con nhát gan lắm, chưa bao giờ dám dõ bỏ lớp nguy trang này.”

“Hiện tại thì dám sao?”

Tần Trí Viễn không trả lời, chỉ nhếch miệng cười.

Nụ cười này có thâm ý gì, Tần Kính nhìn ra chút manh mối, hỏi: “Là vì đứa tên Cố Ngôn kia à? Nó rốt cuộc có mị lực gì? Có thể khiến con đầu óc choáng váng?”

Tần Trí Viễn hỏi ngược lại: “Mẹ Tần Phong có mị lực gì? Trong căn biệt thự của người đàn bà kia có cái gì hấp dẫn? Có thể khiến một người làm cha như người, ngay cả nhà của mình cũng không cần.”

Sắc mặt Tần Kính khê biến: “Con... biệt thự nào?”

Tần Trí Viễn vô cùng đơn giản nói ra một cái tên: “Đường An Na.”

Tần Kính một lời cũng không nói nổi, mãi sau mới lên tiếng: “Ít nhất người ta thích đều là nữ.”

“Vâng.” Tần Trí Viễn gật đầu nói: “Con không giống ba, đồng thời thích đến mấy người đàn ông, thật sự đáng chúc mừng.”

Tần Kính trừng mắt nhìn gã, không thể tin sẽ nghe được những lời này từ đứa con ngoan của mình.

Tần Trí Viễn cũng không muốn khiến cha mình mắc bệnh tim, ngữ khí hạ xuống, tâm bình khí hòa nói: “Chuyện qua rồi thì là quá khứ, đừng lôi ra nữa. Còn hiện tại, cha con ta có lập trường riêng, không nên tranh cãi đúng sai, con chỉ hi vọng người đừng tìm Cố Ngôn gây phiền toái nữa.”

Tần Kính thật sự phong thái rất tốt, sau đó còn có thể cười, đương nhiên là cười lạnh: “Nếu ta không chịu?”

“Mặc kệ người đồng ý hay phản đối, con vẫn mãi coi người là ba mình, thái độ đối với người sẽ không thay đổi. Nhưng ...” Tần Trí Viễn khép lại tập văn kiện cuối cùng, mỉm cười: “Đường An Na tiểu thư sự nghiệp đang lên không ngừng vì sao lại lui về ở ẩn? Có nhiều người muốn biết lắm.”

“Con lấy cái này uy hiếp ta?” Tần Kính đứng bật dậy: “Chỉ vì tiểu tình nhân kia của con sao?”

“Cậu ấy không phải là tiểu tình nhân gì cả.” Con người Tần Trí Viễn tối đen, sửa lại từng từ: “Cậu ấy là người con yêu.”

57. Quyển 2 - Chương 57

Mặc kệ là ai khi thấy ánh mắt của Tần Trí Viễn lúc nói những lời này, đều có thể hiểu gã quyết tâm đường nào.

Tần Kính không phải kẻ mù, đương nhiên nhìn ra. Ông giật mình, chậm rãi ngồi xuống ghế, rất nhanh không chế biểu tình của bản thân.

Ông ta so với Tần Trí Viễn càng để ý hình tượng hơn, tuyệt đối sẽ không thất thố trước mặt người khác, trời đất bao la, không có gì quan trọng hơn mặt mũi hết. Nhưng tao nhã lịch sự như ông, cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, ẩn mi tâm nói: “Ta có lẽ không phải là một người cha tốt, nhưng tất cả những gì ta làm đều vì muốn tốt cho con.”

“Con hiểu.” Tần Trí Viễn thật sắc sảo rót chén nước đưa qua: “Con đã trưởng thành, con rất rõ con đường mình đi.”

Tần Kính trầm mặc không nói.

Tần Trí Viễn tiếp tục: “Ba, chỉ cần hai người chúng ta cùng lui một bước, tất cả đều bình an vô sự.”

Tần Kính từ chối cho ý kiến. Ông chậm rãi uống xong chén nước, gõ tay trên mặt bàn: “Con nên để ý hơn chút đi.”

Tần Trí Viễn rất biết nghe lời: “Vâng, chỉ cần Cố Ngôn không gặp chuyện xấu, để con lo lắng việc gì cũng không vấn đề.”

Nghe những lời này có thể đoán được ý tứ cuối cùng của gã.

Tần Kính không nói toạc ra chỉ phát tay, đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Tần Trí Viễn đi qua giúp ông mở cửa, tiễn người vào thang máy xong thở dài một cái, lần nữa trở về bàn làm việc. Gã vừa rồi chỉ lo đối phó với Tần Kính có rất nhiều lời chưa kịp nghĩ đã nói thẳng, đến giờ mới cảm thấy tim đập thành thịch.

Đúng vậy, chính miệng gã thừa nhận gã yêu Cố Ngôn.

Hơn nữa nói ra rất tự nhiên, không chút do dự.

Bởi vì thừa nhỏ bị ảnh hưởng bởi sự đa tình của Tần Kính, Tần Trí Viễn cho rằng tình yêu là điều không đáng tin nhất, cho nên dù yêu người kia, gã cũng không có dũng khí bước thêm bước nào.

... chẳng sợ tiến lên.

Mà gã hiện tại vì Cố Ngôn mạo hiểm như vậy, trong lòng có cảm giác ngọt ngào không từ diễn tả, thậm chí tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Tần Trí Viễn suy nghĩ rồi cười, đột nhiên đưa tay lên che mắt. Gã cảm thấy bản thân như thế này thật mất mặt, thấy may mắn sao Cố Ngôn không thấy vẻ mặt này của gã.

Thời gian trôi vèo cái tới trưa.

Tần Trí Viễn cố gắng lắm mới khiến bản thân tập trung làm việc. Cũng may hai ngày sau là lễ trừ tịch, phần lớn công việc đã xử lý xong, chỉ còn chút việc vặt.

Tới giờ tan tầm, có người chuyển tới cho gã một phong thư.

Tần Trí Viễn đương nhiên biết trong này là cái gì.

Nhưng gã không mở ra xem, từ trong ngăn kéo lấy ra cái gạt tàn thuốc và bật lửa, “Phùng”, nhìn ngọn lửa lớn lên từng chút.

Này bức ảnh, này quá khứ, tất cả rực sáng rồi biến thành tro bụi.

Tần Trí Viễn chống cằm ở bên cạnh thưởng thức, đợi đến khi ngọn lửa tắt hẳn, khói bay nhẹ nhàng trong phòng, đáy mắt gã mới có chút ý cười, lấy di động ra nhắn tin cho Cố Ngôn — lúc nào rảnh? Tới nhà tôi ăn cơm đi.

Cố Ngôn chắc đang bận quay phim, mãi đến buổi tối mới nhắn tin trả lời, nói là trước năm mới không có thời gian.

Tần Trí Viễn căn bản muốn trước năm mới gặp hẳn một lần, nhưng biết Cố Ngôn gần đây bận, gã cũng là người chú trọng công việc nên không miễn cưỡng, hẹn Cố Ngôn một ngày sau năm mới.

Lễ trừ tịch theo lệ thường là về với gia đình ông bà.

Một phần là đoàn viên, cùng lúc Tần Trí Viễn cũng muốn nói qua với mẹ trước, miễn cho bà bị shock. Về phần cha gã, thật ra cũng không có gì đáng nói, hướng hồ Tần Kính còn là một người bận rộn, cuối năm chạy qua nhà này tới nhà khác, thật sự rất bận rộn.

Thuận thuận lợi lợi trải qua bữa cơm tất niên, trong tiếng pháo hoa Tần Trí Viễn và Cố Ngôn nói chuyện điện thoại với nhau.

Bên kia của Cố Ngôn cũng rất náo nhiệt, không khí năm mới rộn ràng, Tần Trí Viễn biết hẳn nhất định đang ở cửa hàng, nghe nói mấy bữa nay bên đó có mấy bữa tiệc tất niên, sinh ý mấy ngày này tốt lắm. Nhưng nghĩ đến Tết dương lịch ngày ấy hai người cùng nhau trải qua giờ đến Tết âm lịch mỗi người một nơi, có chút cô đơn.

Cố Ngôn vì an ủi gã, chủ động nhắc tới cái hẹn sau năm mới, nói: “Mời tôi đến nhà ăn cơm, vậy phải chuẩn bị cả một bàn đồ ăn ngon mới được.”

“Tôi đã sớm nghĩ tới rồi.” Tần Trí Viễn kể ra thực đơn.

Cố Ngôn vừa nghe vừa cười, cười xong thì bảo: “Xem ra tôi phải uống thuốc tiêu hóa mới được.”

Tần Trí Viễn cũng biết trình độ nấu nướng của mình thế nào, cho nên không cảm thấy bị đả kích, ngược lại thừa cơ nói: “Không cách nào, tuy đã cố gắng nhưng vẫn còn kém thầy giáo lắm.”

“Hả?”

“Không biết đầu bếp Cố có chịu chỉ điểm tôi mấy chiêu không?”

Cố Ngôn dường như rất thích cách xưng hô này, cười: “Thù lao thì...”

“Tuyệt đối hậu đãi.”

“Ok, thành giao.”

58. Quyển 2 - Chương 58

Tần Trí Viễn nghe xong mấy lời này tâm tình mới dễ chịu đôi chút, bình thần qua năm mới. Gã ở nhà với lão thái thái nhà mình ba ngày, đến buổi tối ngày thứ ba ấy thì trở lại căn nhà ở trung tâm thành phố, ngày hôm sau sẽ là ngày gã hẹn với Cố Ngôn.

Mấy hôm này trong nhà hàng của Cố Ngôn rất đông, từ sáng sớm tới tối muộn vội vã không ngừng, Tần Trí Viễn dừng xe ở cuối phố chờ. Đến chạng vạng năm giờ, Cố Ngôn cuối cùng cũng rảnh, từ cửa sau lên xe gã.

Thật ra chỉ là vài ngày không gặp, nhưng vì vào dịp lễ Tết âm lịch, thành ra cảm giác như xa nhau lâu lắm rồi, Tần Trí Viễn nhìn Cố Ngôn, nhìn không được nhìn lại lần nữa.

Cố Ngôn nháy nháy mắt hỏi gã: “Béo hay gầy?”

“Ừm, hình như gầy đi một chút.” Tần Trí Viễn cẩn thận đánh giá, nghiêm mặt nói: “Xem ra hôm nay phải ăn thật ngon, bổ sung lại mới được.”

Cố Ngôn cười thất dây an toàn: “Đi mua đồ trước đi.”

“Chợ? Hay siêu thị?”

Cố Ngôn liếc Tần Trí Viễn tây trang giày da thật sự không thích hợp đi chợ, vì vậy nói: “Vẫn là vào siêu thị gần nhà anh thôi.”

Tần Trí Viễn gạt đầu, vừa khởi động xe vừa bảo: “Phòng bếp nhà tôi mới sửa rồi.”

Tim Cố Ngôn khẽ đập, không tự chủ tay trái cầm lấy tay phải, hỏi: “Chuyện khi nào? Trang trí lại thành phong cách gì?”

Tần Trí Viễn liếc chút thì thấy động tác này của hắn, nhưngn không nói gì chỉ đưa tay qua, chạm nhẹ nhàng lên hai bàn tay của Cố Ngôn: “Tự em nhìn sẽ biết.”

Gã đã từng tưởng tượng rất nhiều lần, dáng vẻ Cố Ngôn đứng ở trong phòng bếp, bây giờ sắp thành hiện thực rồi.

Vì vậy tâm tình Tần Trí Viễn tốt lắm, sau khi tới siêu thị, chất một đồng lên xe đồ. Cố Ngôn nhìn thấy mà đau đầu, không thể không nhắc gã thêm lần nữa thực đơn tối nay, rồi đem mấy thứ không cần đến trả về chỗ cũ.

Tần Trí Viễn ra sức tranh thủ, nhưng cuối cùng chỉ mua thêm dư ra được hai cây củ cải trắng, khiến gã tiếc hận không thôi vì không thể lấp đầy cái tủ lạnh nhà mình.

Bởi đứng chọn đồ mà hai người ở lại trong siêu thị hơi lâu, lúc ra ngoài trời bắt đầu tối.

Tuy là mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn chưa ấm hẳn, gió thổi vào người lạnh buốt, người đi đường khá thưa thớt.

Tần Trí Viễn một tay xách đồ một tay lặng lẽ nắm tay Cố Ngôn. Lúc này trời tối cho dù nắm tay cũng không nhìn thấy, tiếc nuối duy nhất là sao bãi đỗ xe gần thế, đi mấy bước đã tới.

Bãi đỗ xe ngầm đồng dạng lạnh tanh, đèn trần tỏa ra ánh sáng lơ mơ.

Tần Trí Viễn đi qua mở cốp xe, đem nguyên liệu mới mua để vào sau đó quay lại thay Cố Ngôn mở cửa xe. Hai người vừa ngồi vào ghế, ô tô thế nào cũng không nổ máy được. Tần Trí Viễn ban đầu còn nghĩ là do thời tiết lạnh nhưng thử vài lần vẫn không được, mới biết xe trục trặc.

“Kỳ lạ, mới này còn tốt mà.”

“Gọi điện thoại cho cửa hàng sửa xe đi.” Cố Ngôn thấy bụng hơi đói, nói: “Dù sao cũng gần nhà anh, mình đi bộ đi.”

Tần Trí Viễn nghĩ đi bộ còn có thể tiếp tục nắm tay Cố Ngôn, nên cảm thấy không có gì là không tốt cả, liền lấy điện thoại gọi điện cho bên sửa xe, vừa nói tình huống bên này vừa xuống xe ra sau lấy đồ.

Cố Ngôn cũng theo xuống hỗ trợ, nhưng vừa mới cầm túi đồ trong tay, nét mặt thay đổi, vỗ vỗ cánh tay Tần Trí Viễn, nhỏ giọng: “Anh gần đây có phải là dắc tội ai không?”

Tần Trí Viễn vừa cúp máy nghe thấy thế run một chút, ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện bãi đỗ xe không biết khi nào thì thêm mấy người trẻ tuổi. Trời lạnh vậy, bọn họ ăn mặc rất mỏng, tóc tai rục rờ màu sắc, giống y mấy tên côn đồ đầu đường xó chợ. Điều này cũng phải thôi, quan trọng nhất là ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người Tần Trí Viễn, ánh mắt ấy nhìn thế nào cũng không phải là thân mật.

Không khí kì quái, người sáng suốt nhìn là biết không thích hợp, cũng khó trách Cố Ngôn hỏi gã có dắc tội với ai không.

Tần Trí Viễn suy nghĩ một lát, cười khổ: “Hình như có.”

Nói đến người gã dắc tội, đương nhiên chỉ có chú của vị Lâm công tử kia mà thôi. Về chuyện ảnh chụp, gã vốn muốn hòa bình giải quyết nhưng người ta lại hờ hững với gã, hình như quyết tâm đối phó với Cố Ngôn, Tần Trí Viễn vì tránh đêm dài lắm mộng, đành phải gỡ thủ đoạn mạnh mẽ thu ảnh gốc về — gã sớm nghe nói về tính cách lưu manh của vị Lâm nào đó cũng đã chuẩn bị tư tưởng bị trả thù, ừm, nhưng là trên thương trường, chứ không dự đoán được đối phương sẽ nghĩ tới phương thức đánh hội đồng thế này... đơn giản mà thô bạo.

Đây là muốn bắt cóc sao?

Hay đơn giản là đánh gã cho hết giận?

Vạn nhất liên lụy tới Cố Ngôn...

Mất thấy vài người trẻ tuổi từng bước lại gần, trong đầu Tần Trí Viễn xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nghĩ mãi thì nghe Cố Ngôn ở bên cạnh nói: “Trình độ đánh nhau của anh thế nào?”

“À, chỉ thỉnh thoảng đến phòng tập thôi.”

“Không xong rồi,” Cố Ngôn nhú mày, có vẻ rất hối hận nói: “Tôi tưởng chỉ đóng phim tình cảm ai ngờ còn cả phim xã hội đen, còn chưa kịp chuẩn bị lời thoại.”

59. Quyển 2 - Chương 59

“Đừng lo có lời thoại hay không, em chỉ cần chạy thôi.” Tần Trí Viễn tiến lên từng bước, bảo hộ Cố Ngôn phía sau, nghiêng đầu nói với hắn: “Bên trái có đường an toàn, cứ đi theo đó.”

“Mình anh ở lại sao? Không được! Bọn họ đánh anh thì không nói, nếu muốn cướp sắc nữa thì sao bây giờ?”

Mắt Tần Trí Viễn giật giật, cho rằng cơ bản không thể có chuyện này, nhưng Cố Ngôn lại rất lo lắng đến an toàn trình tiết của gã, đột nhiên giơ chân lên đạp mạnh xuống xe.

“Rầm!”

Tiếng vang rung trời.

Hành động ngoài dự đoán này khiến mọi người ngẩn ngơ.

Cố Ngôn nhân cơ hội, kéo tay Tần Trí Viễn chạy nép bên phía tay trái.

Bọn họ vừa động mấy người trẻ tuổi phía sau lập tức chạy theo, đuổi mãi không buông.

Cố Ngôn không quay đầu lại nhìn, lấy điện thoại ra gọi điện cho cảnh sát, quay sang hỏi: “Anh biết mình có kẻ thù, sao ra ngoài không mang theo mấy vệ sĩ hả?”

Tần Trí Viễn không đáp, cảm thấy mình thật oan uổng, nếu gã đi đâu cũng mang theo vệ sĩ, làm gì còn thể giới hai người nữa đây?

Cố Ngôn tiếp tục hỏi: “Anh đắc tội với gia đình nào? Cướp bạn gái người ta à?”

Lời nói này đương nhiên vô căn cứ, nhưng Tần Trí Viễn sợ Cố Ngôn hiểu lầm, lập tức làm rõ: “Tuyệt đối không có! Cụ thể thế nào... sau này giải thích với em.”

Gã một phần là không muốn Cố Ngôn biết sự thật, một phần là không biết mở miệng thế nào. Thể chất Cố Ngôn không tồi, Tần Trí Viễn cũng không kém, nhưng thế nào cũng không sánh được mấy cậu nhóc hơn hai mươi, đã sắp bị bọn họ đuổi kịp rồi.

Cố Ngôn nghĩ không có cách nào, ném di động đi, cuối cùng tranh thủ chút thời gian.

Vốn bãi đỗ xe không lớn, chạy đến cầu thang coi như thoát nhưng không ngờ, hai người chạy đến cửa cầu thang thì thấy ở đó có hai tên ngồi sẵn chờ. Một tên trong đó miệng ngậm điều thuốc, trên mặt có sẹo, từ đầu đến cuối không cười, ánh mắt lộ ra chút tàn nhẫn.

Gã mặt sẹo vẫn ngồi yên, quái dị nói: “Hai vị chạy trốn cũng mệt rồi, dừng nghỉ ngơi chút đi.”

Một tên đứng lên hắt tàn thuốc xuống đất, hung tợn trừng Tần Trí Viễn: “Đại ca bọn tao nói cho Tần tiên sinh chút giáo huấn, để hắn sau này không xen vào chuyện người khác nữa.”

Nói xong, một đám thẳng bụng Tần Trí Viễn.

Tên kia ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, Cố Ngôn căn bản không kịp phản ứng.

Tần Trí Viễn là kẻ sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ đánh nhau với người ta chứ đừng nói đến bị đánh, lập tức lão đảo, đầu đến nỗi hít sâu một cái. Gã căn bản muốn che chở cho Cố Ngôn, ai ngờ Cố Ngôn nhảy dựng lên, đạp lên người tên kia, quát: “Người của ông đây mi cũng dám động?!”

Một tiếng hét này thật sự lớn, còn vang vọng quanh cả bãi đỗ.

Tần Trí Viễn sợ tới mức mê man, trong trí nhớ của gã, Cố Ngôn luôn vẻ bình thản thông dong, chưa từng kích động như vậy.

Mà Cố Ngôn đã lao vào đánh nhau với người kia.

Tần Trí Viễn hồi phục tinh thần, vội xông vào hỗ trợ.

Mặt sẹo ngồi im cũng đứng dậy, đưa tay tóm lấy cánh tay Tần Trí Viễn, Cố Ngôn bên cạnh nhìn thấy, bắt chặp cuộc chiến bên này của mình, trực tiếp nhắc chân đá người.

Mấy người trẻ tuổi kia cũng quây lại, rất nhanh liền hỗn chiến.

Tần Trí Viễn là mục tiêu chủ yếu của bọn chúng, nên ra tay nhiều nhất, cho dù có sức chiến đấu cũng không phát huy được. Cố Ngôn đồng dạng không am hiểu đánh nhau, nhưng hắn kiên trì với một nguyên tắc, kẻ nào đánh Tần Trí Viễn thì liều mạng với kẻ đó, hơn nữa hoàn toàn mặc kệ sống chết của bản thân, đẩy cũng không ra.

Người ta chỉ nói cho Tần Trí Viễn một bài học, cho nên đánh bằng tay không chứ không dùng vũ khí.

Nhưng chỉ riêng quyền đấm cước đá cũng chịu không nổi, mới bắt đầu còn cảm thấy đau, sau thì chết lặng. Tần Trí Viễn bị đấm mấy cái vào bụng, chịu không nổi cúi gập thắt lưng.

Mặt sọc thấy vậy cố ý dùng chân đá gã.

Cố Ngôn cảm thấy máu sôi lên, ánh mắt đỏ ngầu vùng một đám qua, hét to: “Không được đánh!”

Hắn nhất thời vùng tay, sức lực dồn vào quá lớn, chân lại bước hụt, rớt xuống cầu thang.

“Cố Ngôn!”

Tần Trí Viễn kêu lên, rõ ràng bản thân đứng không nổi, nhưng vẫn vươn tay ra bắt lấy Cố Ngôn. Kết quả, đương nhiên không kéo lại được, hai người ôm nhau lăn xuống cầu thang.

“Rầm!”

Lại là một tiếng vang lớn.

Kì thật bậc thang không cao nhưng lăn xuống hẳn cả một tầng, nên âm thanh phát ra rất dọa người.

Có thể do bọn họ ngã xuống rất thảm, nên mấy kẻ kia không tiếp tục đuổi theo đánh nữa, chỉ nghe thấy tên mặt sọc nói: “Đại ca nói... đánh một chút cho hả giận là được... đừng để chết người...”

Tần Trí Viễn ngã đến đầu váng mắt hoa, xương cốt toàn thân âm ỉ đau, bên tai trừ bỏ tiếng bước chân rời đi của bọn họ dường như chỉ còn nghe được tiếng nước nhỏ tí tách.

Kì lạ, trời mưa sao?

Không, không đúng, trong bãi đỗ xe ngầm làm sao mưa được?

Tí tách.

Âm thanh vang lên đồng thời có chất lỏng ấm áp rơi xuống mặt gã.

Tần Trí Viễn vội mở to mắt, lúc này mới thấy Cố Ngôn nằm trên người gã, bên trái trán bị thương, máu đỏ tươi chảy dọc theo gương mặt ấy mà nhỏ xuống.

Nhưng Cố Ngôn lại hồn nhiên không phát hiện, chỉ một mực lau đi gương mặt đầy máu của Tần Trí Viễn. Trong mắt ngập tràn hình ảnh của gã, lòng như lửa đốt hỏi: “Anh sao rồi? Có bị thương không?”

Hai tay chạm lên má gã có chút run rẩy.

Tim Tần Trí Viễn tựa như ngừng đập. ngay sau đó lại đập thành thịch.

Gã chưa bao giờ biết Cố Ngôn cũng có lúc sợ hãi. Gã không thể ức chế mà nghĩ lại vụ tai nạn xe năm ấy, nghe nói khi gã được người ta kéo ra trên đầu đầy máu, rất đáng sợ.

Trên mặt là máu của Cố Ngôn chảy xuống bao nhiêu?

Cố Ngôn lúc ấy có phải cũng giống như bây giờ, khẩn trương nhìn gã không rời, bởi vì lo lắng cho vết thương của gã mà run rẩy cả người?

Hắn luôn đem tâm tư mình giấu kín.

Chỉ có thời điểm quan trọng như thế này, mới để lộ một chút.

Nhưng cũng đủ để người khác trầm luân trong đó.

“Cố Ngôn...” Tần Trí Viễn há miệng thở dốc, muốn mở miệng nói nhưng lại không còn sức lực, âm thanh nhẹ đến nỗi không nghe được.

Cố Ngôn cúi đầu, cúi thật thấp, đem tai mình áp lên môi gã, mới nghe rõ ba chữ kia.

— tôi yêu em.

60. Quyển 2 - Chương 60

Cố Ngôn vốn còn muốn xem thương thế của Tần Trí Viễn, nghe được câu kia trong đầu nhất thời trống rỗng, sức lực trong người như bị rút hết, lập tức ngã xuống đất.

Tần Trí Viễn lấp bắp kinh hãi, vội vàng kêu: “Cố Ngôn?”

Cố Ngôn cảm thấy trái tim mình như vỡ tan, tình nguyện dán mặt lên mặt đất lạnh lẽo, nhất định không ngẩng đầu.

Tần Trí Viễn thở hổn hển, cố hết sức vươn tay, muốn xoay mặt hắn lại. Nhưng Cố Ngôn bất động, hướng gã khoát tay.

Tần Trí Viễn âm thầm buồn cười, thuận thế bắt lấy cái tay kia, cùng những ngón tay khê run của Cố Ngôn giao nhau.

Hai kẻ trên người mang vết thương, mặt mũi bầm dập thật buồn cười.

Thật ra Tần Trí Viễn nói xong câu kia liền hối hận. Gã từng nghĩ tới rất nhiều lần, thổ lộ với người trong lòng thế nào, nhất định phải trong một không khí tốt, một không gian thật đẹp, dù không có hoa có rượu có nến, thì ít nhất cũng không phải dưới tính huống mặt sưng như cái đầu heo.

Nhưng nhìn phản ứng của Cố Ngôn, gã lại thấy không sao, chỉ cần tâm ý hai người tương thông, chặt vật thế nào cũng ngọt ngào.

Tần Trí Viễn đang nghĩ làm thế nào để Cố Ngôn quay đầu lại, chợt nghe bên tai vang lên âm thanh cổ quái. Gã theo tiếng vang nhìn qua, thấy một chiếc xe lão đạo chạy vào bãi đỗ, nhanh như chớp vòng cua. Mắt thấy phía trước là bức tường lái xe mới đột nhiên phanh gấp, sau đó nghe tiếng “Két”, xe cách bức tường chừng mấy cm thì dừng lại, tiếng phanh xe bén nhọn đâm thẳng vào tai thật đau.

Cố Ngôn đương nhiên cũng nghe được tiếng này, hắn cảnh giác, trong lòng duy nhất một ý nghĩ, phải bảo vệ Tần Trí Viễn.

Không nghĩ tới cửa xe vừa mở, từ trong xe bước ra là Lâm Gia Duệ.

Lâm công tử liếc mắt thấy dáng vẻ bị thương của hai người không khỏi nhíu mày, nói: “Vẫn là tới chậm một bước.”

Sau đó mở cửa xe phía sau, bước đến phía bọn họ, đỡ lấy một cánh tay của Cố Ngôn: “Mau lên xe, tôi đưa mấy người tới bệnh viện.”

Cố Ngôn “Ừ”, quay đầu nói với Tần Trí Viễn: “Đi được không? Có muốn tôi qua công không?”

Tần Trí Viễn được nhiên không chịu, dưới sự giúp đỡ của Cố Ngôn, miễn cưỡng đứng lên.

Vừa động thì phát hiện vết thương của Tần Trí Viễn nặng hơn Cố Ngôn một chút, ít nhất Cố Ngôn còn có thể đi lại, mà chân gã vừa chạm xuống đất, toàn thân đau đớn, không biết có phải bị gãy xương rồi không.

May mắn bên cạnh còn có Lâm Gia Duệ, ba người mất không ít sức cuối cùng ngồi vào được xe.

Lâm Gia Duệ ngồi vào chỗ của mình, ngay cả dây an toàn cũng không thắt, nhấn chân ga, xe lại nổi điên xông ra ngoài.

Cố Ngôn ngồi trong xe xóc nảy cẩn thận xem xét vết thương của Tần Trí Viễn, xác định gã chỉ bị thương ngoài da mới thoáng thả lỏng: “Hiện tại có thể nói cho tôi biết, anh tốt cùng gặp phải phiền toái gì không?”

Dừng một chút, liếc mắt tới Lâm Gia Duệ, lại hỏi: “Có liên quan tới Lâm công tử đúng không?”

Tần Trí Viễn không những vết thương đau, ngay cả đầu cũng đau, không biết mở miệng thế nào.

Nhưng Lâm công tử đã lên tiếng: “Vấn đề tôi giải thích đi.”

Cậu ta nói tất cả đều liên quan tới mình, đơn giản nói ra đoạn thời gian trước xảy ra scandal, người nào ở Lâm gia hiểu lắm cậu ta và Cố Ngôn có quan hệ, cho nên sử dụng chút thủ đoạn hèn hạ, tìm mọi chuyện xấu của Cố Ngôn nắm đó lôi ra. sau vì Tần Trí Viễn cướp lại ảnh gốc cùng người nào đó kết thù, vậy nên rước lấy trận “dạy dỗ” ngày hôm nay.

Cố Ngôn tuy rằng nghe đại khái nhưng có thể đoán được Tần Trí Viễn trong đó bỏ ra bao nhiêu công sức, cũng rất mạo hiểm, không khỏi nắm chặt lấy tay gã.

Khóe miệng Tần Trí Viễn bị thương, nhưng vẫn cười với Cố Ngôn.

Cố Ngôn đau lòng, nhìn gã một lát đột nhiên nhớ ra một việc hỏi: “Đạo diễn Lâm, tôi nhớ rõ cậu không lái xe mà?”

“Ừ, chỉ là chưa bao giờ lái mà thôi.” Lâm Gia Duệ không quay đầu, tùy ý đáp: “Nhưng sau đó phát hiện ra đơn giản lắm.”

Khó trách xe chạy một đường đầy bão táp, căn bản không thèm để ý luật giao thông.

Cố Ngôn nghe mà hết hồn, tưởng tượng ra đều thấy sợ, tay nắm chặt tay Tần Trí Viễn, miệng kêu to: “Dừng xe.”

Lâm Gia Duệ nhú mày, quả thật nhấn phanh, nhưng không phải bởi vì Cố Ngôn hét lên, mà là phía sau có mấy chiếc xe đuổi theo, rất có kỹ xảo ngăn cản, khiến cậu không thể không dừng xe.

Xe đuổi theo thuần một màu đen, ở giữa là chiếc xe hiện đại nhất, mơ hồ có thể thấy được lái xe chính là tên mặt sẹo ban nãy. Phía sau cũng có một người, nhưng bởi vì bị cửa kính che mắt không rõ tướng mạo người ngồi trong.

Lâm Gia Duệ đập còi, quay cửa kính xuống lạnh lùng nói: “Nhường đường!”

Mấy chiếc xe không hề di chuyển.

Nhưng gã mặt sẹo đi xuống, cung kính nói với Lâm Gia Duệ: “Tiểu thiếu gia, ngài ở bên ngoài vui đùa đủ rồi, cũng nên trở về thôi.”

Gã sờ sờ cái mũi cười hì hì: “Ngài cũng biết tính đại ca đó, nếu để đại ca giận thì không xong đâu.”

Lâm Gia Duệ trầm mặc nhìn phía trước, hai tay nắm chặt vô lăng đến trắng bệch, trên mu bàn tay xuất hiện gân xanh. Sau đó cậu ta thả lỏng bàn tay, về mặt bình tĩnh xuống xe, nói với người trong xe: “Có chuyện gì tìm tới tôi ấy đừng làm phiền bạn tôi.”

Người bên trong xe nở nụ cười, ngắn gọn phun ra hai chữ: “Lên xe.”

Thanh âm không tính là nghiêm khắc, nhưng ngữ khí bá đạo cực điểm, khiến người ta không dám làm trái.

Lâm Gia Duệ quay đầu ném chìa khóa xe cho Cố Ngôn: “Hai người đi bệnh viện trước đi, hôm nào tôi sẽ qua nhận lỗi.”

Sau đó cậu ta sửa sang lại áo, mang theo vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng, đi qua mở cánh cửa sau ngồi vào.

Mặt sẹo thấy thế vội vàng chui vào ghế lái. Chiếc xe chuyển động mấy chiếc khác cũng đi theo, chốc lát liền không thấy bóng dáng. Bởi vì đã tối muộn, lại trên đường nhỏ vắng vẻ, nên không gây ra động tĩnh lớn.

Cố Ngôn cầm lấy chìa khóa Lâm Gia Duệ ném sang, hỏi: “Lâm công tử không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Dù sao cũng là chủ của cậu ta, cùng lắm là bị đánh như chúng ta thôi.”

Cố Ngôn gật đầu, thầm nghĩ người kia vì Lâm Gia Duệ mà làm tất cả. Tình trạng của hắn bây giờ đương nhiên không dám tự mình lái xe, cuối cùng gọi điện cho cứu thương.

Trên mặt Tần Trí Viễn có không ít vết bầm, thật sự không được đẹp lắm. Gã tuy nằm trên cáng, nhưng nhớ mãi không quên truyện lúc trước, kéo tay Cố Ngôn: “Không khí hôm nay quá tệ, chờ tôi dưỡng thương cho tốt sẽ nói lại câu kia.”

Cố Ngôn rõ ràng biết gã ám chỉ câu gì, nói: “Anh xác định... có thể bước về phía trước rồi à?”

Tần Trí Viễn căn bản không cần trả lời vấn đề này, gã chỉ dịu dàng cười, nắm lấy tay Cố Ngôn, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trong lòng bàn tay.

Cố Ngôn chấn động, đôi con ngươi đen láy, hít sâu một hơi, cuối cùng vươn tay, như ý nguyện mà vuốt ve mắt Tần Trí Viễn. Gương mặt này cho dù có mang theo vết thương cũng vẫn rực rỡ lóa mắt như vậy, cười nói: “Vậy anh chuẩn bị tâm lí cho thật tốt, tôi muốn bắt đầu theo đuổi anh.”

61. Quyển 2 - Chương 61

Đó là một đôi tay thon dài trắng nõn.

Các khớp rõ ràng, ngón tay như ngọc, cho dù lòng bàn tay có vết sẹo xấu xí cũng không mấy may ảnh hưởng. Đôi tay ấy giờ phút nhẹ nhàng mơn trớn cánh hồng kiều diễm, làm cho hồng lại càng thêm hồng, trắng lại càng thêm trắng, thật vô cùng động lòng người.

Tần Trí Viễn không lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp ấy, cười khổ: “Lúc nào cũng phải tặng anh hoa hồng như vậy sao?”

Cố Ngôn tỉ mỉ cắm mấy bông hồng vào bình hoa cạnh giường bệnh: “Sao vậy? Anh không thích à? Mai đổi thành hoa tulip vậy.”

“Hôm qua em đem tới rồi.”

“Bách hợp thì sao?”

“Hôm trước nữa rồi.”

“Thế xương rồng?”

“...”

Cố Ngôn thấy Tần Trí Viễn không ý kiến liền đứng dậy đi rửa táo, sau khi rửa xong thì cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, vừa gọt vỏ táo vừa nói chuyện với gã.

Hôm đó khi xe cứu thương chở hai người vào viện, kiểm tra thì Cố Ngôn chỉ bị thương ngoài da, Tần Trí Viễn cũng không bị thương nghiêm trọng, nhưng xương chân bị nứt, có lẽ là do ngã cầu thang gây nên, chắc phải cõ hai tháng mới liền, cho nên chỉ có thể nằm viện.

Vừa lúc Lâm Gia Duệ bận xử lí việc riêng, bên quay phim được nghỉ một tuần, Cố Ngôn nhân cơ hội này ở lại trong bệnh viện chăm sóc gã.

Cố Ngôn và Tần Trí Viễn quen nhau đã lâu, nên sớm biết rõ thích ghét của gã, nên bất luận là ngày ba bữa cơm hay tạp trí giải buồn, mọi thứ đều rất vừa lòng Tần Trí Viễn.

Duy nhất không được hoàn mỹ, chắc là cái gọi “theo đuổi” của Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn tới tận bây giờ chưa bao giờ bị người ta theo đuổi, nên có chút không tiêu.

Nghĩ đến đây, Cố Ngôn vừa lúc gọt xong vỏ táo, cắt thành từng miếng đưa tới. Vị táo ngọt thanh, ăn vào đúng là mỹ vị. Đương nhiên, nếu như tay nghề của Cố Ngôn không tốt đến thế, không gọt vỏ táo không bị đứt, lại đừng có tỉa tót thành hoa đưa cho gã... thì rất tốt.

Tần Trí Viễn thật sự dở khóc dở cười, nhưng lại tiếc không muốn Cố Ngôn thất vọng, đành phải ngoan ngoãn nhận.

Không cách nào, ai bảo Cố Ngôn nhà gã là nam diễn viên giỏi nhất chứ?

Tần Trí Viễn sợ người nhà lo lắng nên không báo tin mình bị tai nạn, nhưng người nên biết thì đã biết, không lâu sau, Tần Kính cùng Tần Phong trước sau đến thăm gã.

Cố Ngôn lần này thật khéo léo lễ phép, tận lực nhìn không chớp mắt, biểu hiện ngoài Tần Trí Viễn ra thì không có hứng thú với bất kì người nào.

Tần Kính cũng không ở lại lâu lắm, chỉ ngồi nói chút chuyện rồi khách sáo vài ba câu nên chú ý dưỡng thương thì rời đi. Tần Phong thì ở lại bên cạnh anh trai khá lâu, nhưng cơ bản là gần đây cậu ta được lão gia tử sủng ái, ám chỉ Tần Kính đã thất vọng với Tần Trí Viễn lắm rồi, có ý bảo với mọi người muốn đề bạt cậu ta làm người nối nghiệp.

Tần Trí Viễn nghe xong chỉ cười không nói.

Cố Ngôn lại đi rửa táo, nhưng lần này không gọt vỏ, mà trực tiếp cắt thành từng miếng nhỏ, ở trên tĩa vài đường, nghịch ra hình con thỏ nhỏ thì bỏ vào bàn.

Tần Trí Viễn nhớ tới biệt danh mà hắn đặt cho Tần Phong, hiểu ý cười, ăn đến khoái trá.

Tần Phong không những không đạt được mục đích diễu võ dương oai ngược lại thiếu chút nữa bị bọn họ ngọt ngào làm cho mù mắt, cuối cùng tức giận ra về, lúc đi còn cố ý đóng rầm cửa.

Cửa phòng đóng Cố Ngôn liền cười ngả xuống giường, nói: “Tiểu bạch thỏ nhà anh vẫn đáng yêu thế.”

Tần Trí Viễn lập tức nhắc nhở: “Mặc kệ đáng yêu thế nào, em chỉ có thể đứng từ xa nhìn.”

“Vâng vâng vâng.” Cố Ngôn cười rũ ra giường không đứng dậy nổi, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trí Viễn, “Nhưng anh xin nghỉ bệnh, mấy tuần liền không đi làm, chỉ sợ thật sự sẽ ảnh hưởng lớn.”

“Nếu ba anh thật lòng muốn để cho Tần Phong thì dù anh có đến công ty hay không như nhau cả.”

“Lỡ như...”

“Cùng lắm thì thất nghiệp.” Tần Trí Viễn nếu dám cùng Tần Kính đối đầu đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí, “Thật ra tự mình gây dựng sự nghiệp cũng không có gì không ổn, chỉ là vừa mới bắt đầu thì sẽ vất vả một chút.”

Nói thì nghe đơn giản nhưng thực hiện lại không dễ dàng.

Tần Trí Viễn xuất thân phú quý, cơm áo không lo, giờ vì ai mới chịu đau khổ thế này, tất nhiên không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Cố Ngôn trở nên mềm dịu, chậm rãi đứng dậy vòng qua hôn lên môi gã nói: “Không sao, em vẫn dư sức nuôi.”

Tần Trí Viễn nghe thấy cười to.

Cười xong đưa tay ôm lấy thắt lưng Cố Ngôn, kim lòng không được mà cắn lên môi hắn, không ngừng làm nụ hôn sâu hơn.

Hai người mặc dù tâm ý liên thông nhưng bởi vì Tần Trí Viễn bị thương phải nằm viện nên hầu như không có thân mật lắm. Nên nụ hôn như thế này khó tránh khỏi càng cọ càng ra lửa, rất khó dứt.

Cố Ngôn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đôi tay bắt đầu không thành thật, nhẹ nhàng lướt trên lưng Tần Trí Viễn, như có như không trên chọc gã.

Tần Trí Viễn có chút không kiềm chế được, thở dốc: “Cố Ngôn, đây là bệnh viện.”

“Nếu là phòng bệnh riêng, cách ẩm hắc không tồi nhỉ?”

“Anh hiện là người bệnh đấy.”

“Anh chỉ bị thương ở chân, có phải bị thương ở chỗ kia đâu.” Dừng một chút, cố ý bày ra vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi: “Không phải thật sự bị thương chứ? Không được, em phải lập tức kiểm tra.”

Nói xong, tay phải thuận thể sờ xuống dưới.

Tần Trí Viễn vừa nhìn liền biết hấn giả vờ, nói kiểm tra là giả, có mà nhân tiện chiếm tiện nghi của gã ấy. Vì thế túm lấy tay Cố Ngôn, không nề hà thở dài: “Hạ lưu.”

Cố Ngôn nghe vậy chống trả: “Em không hạ lưu thì làm sao anh sung sướng được.”

62. Quyển 2 - Chương 62

Tần Trí Viễn thật sự không đáp lại được.

Tật xấu của Cố Ngôn vẫn vậy, lúc trước khi hai người còn thuộc dạng quan hệ bao dưỡng, hấn ở trên giường so với kim chủ còn tích cực hơn. Tần Trí Viễn trước thì cảm thấy mới mẻ, bây giờ nhớ lại, người nào đó chắc có âm mưu từ sẵn rồi.

Nhưng cũng có lợi. Tương lai nếu bọn họ cãi vã, gã chỉ cần nói một câu “Sau này đừng mơ tưởng leo lên giường của anh”, là có thể đâm trúng tử huyệt của Cố Ngôn.

Tần Trí Viễn ngẫm nghĩ, cảm thấy buồn cười, vừa cởi đồ của Cố Ngôn vừa nói: “Đây dù sao cũng là bệnh viện, cho dù cách âm tốt em cũng đừng có kêu lớn quá.”

Này là ngầm đồng ý hấn giở trò lưu manh ư.

Cố Ngôn nghe xong để thể hiện quyết tâm của mình, lập tức lấy miệng che miệng Tần Trí Viễn.

Thời tiết đã chuyển ấm, hai người lại dây dưa hôn nhau, trên người rất nhanh nóng bừng. Đợi đến lúc quần áo cởi gần hết, Cố Ngôn kéo chăn trùm lên, cúi người chui vào trong.

Tần Trí Viễn hít sâu, nhìn trong chăn nhấp nhô, đáy mắt nhiễm một tầng sắc dục. Không lâu sau, giọng gã khàn khàn, khó khăn kiềm chế gọi: “Cố Ngôn!”

Cố Ngôn từ trong chăn ló ra, liếm môi nháy mắt với Tần Trí Viễn: “Em đã kiểm tra, nơi đó của anh sinh long hoạt hổ, không bị thương.”

Tần Trí Viễn bị hấn khơi mào, đưa tay kéo người vào trong lòng: “Vậy em còn không tiếp tục?”

Cố Ngôn lại cố tình chậm lại.

Chậm rãi liếm ngón tay, chậm rãi bôi trơn, chậm chậm... khiến Tần Trí Viễn muốn trực tiếp đè hấn ra. Hấn dang hai chân, chủ động ngồi lên trên Tần Trí Viễn để cho vật cứng đã kiểm tra đủ tiêu chuẩn kia từng chút tiến vào bên trong.

Tuy rằng đã bôi trơn nhưng nơi đó lâu không bị xâm nhập, trở nên nhỏ hẹp lại chặt chẽ, Cố Ngôn nhất thời chịu không nổi kích thích như vậy, kêu lên: “A...”

Hấn chỉ kêu một tiếng, lập tức lấy tay che miệng mình, khó nhịn đưa đẩy thất lưng, khiến Tần Trí Viễn càng vào sâu trong cơ thể hấn hơn.

Thống khổ cùng vui sướng không ngừng luân phiên.

Cố Ngôn mạnh mẽ đóng đưa thất lưng, đôi mắt khép hờ, trên trán toát ra mồ hôi.

Tần Trí Viễn hôn lên thái dương hấn, vừa luật động bên trong vừa kéo tay Cố Ngôn xuống, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trong lòng bàn tay ấy.

Phía sau Cố Ngôn đặc biệt mẫn cảm, thân thể không khỏi run lên, khàn khàn nói: “Đừng...”

Tần Trí Viễn nhất quyết không buông tha, không những không buông tay hấn ngược lại còn liếm lung tung.

Cố Ngôn duy trì không được, thất thần mở to hai mắt, lưng căng cứng một chút rồi ngã vào lòng Tần Trí Viễn.

Bộ vị hai người vẫn liên nhau nóng như lửa đốt.

Tần Trí Viễn cảm thấy một trận rung động, hôn tay phải Cố Ngôn, tay gã đặt giữ lấy thất lưng Cố Ngôn ra vào mấy cái, rất nhanh ở trong cơ thể Cố Ngôn đạt tới cao trào.

Cố Ngôn nghỉ một lúc mới hồi phục, xoa thất lưng đứng lên: “Em dọn dẹp giường.”

Tần Trí Viễn ôm hân không cho đi: “Ngủ với anh một lúc đi.”

Cố Ngôn lại lần nữa nằm xuống, mơ mơ màng màng cắn vai Tần Trí Viễn: “Tỉnh ngủ thì lại làm một lần nữa à?”

Tần Trí Viễn không lên tiếng.

Nhưng trán Cố Ngôn bị gã gõ một cái, nhỏ giọng kêu rên: “Có gì cứ việc nói thẳng, làm gì mà giận chứ?”

Tần Trí Viễn không biết nên tức hay cười, kéo chăn đắp lên cơ thể đầm đìa mồ hôi của hai người, nói: “Ngủ!”

Cố Ngôn lúc này mới thành thật ngủ cả một buổi chiều.

Sau cái ngày hân đem Tần Trí Viễn ăn sạch, Lâm Gia Duệ tựa như không việc gì xuất hiện.

Lâm công tử mang một giỏ hoa quả tới thăm bệnh, thuận tiện thông báo với Cố Ngôn phim bắt đầu quay tiếp. Chỉ nhìn vẻ mặt lãnh đạm của cậu ta thật đúng là đoán không ra đã từng xảy ra chuyện gì, cũng không biết cậu ta thu phục chú mình thế nào hay là chú cậu ta thu phục cậu ta nữa.

Cố Ngôn mặc dù quan hệ với Lâm Gia Duệ không tồi, nhưng cũng không có cách hỏi đến chuyện riêng tư của cậu ta, chỉ quan tâm một chút tới thân thể cậu ta.

Lâm Gia Duệ nhìn ra ngoài cửa sổ, cười lạnh: “Tôi thật tình nguyện có ai đó đánh mình.”

Sau không nói gì thêm, chỉ hỏi đến vết thương của Tần Trí Viễn rồi cùng Cố Ngôn nói một chút chuyện công việc.

Ngày hôm sau Cố Ngôn trở về đoàn làm phim.

Cũng may Lâm Gia Duệ biết hân phải chăm sóc người bệnh, nên cố tình chậm tiến độ quay phim, để hân có chút thời gian chạy hai nơi. Thân thể Tần Trí Viễn hồi phục rất nhanh, hai tuần sau thì xuất viện.

Ngày xuất viện, Cố Ngôn cố ý đến đón gã, chạy qua chạy lại làm thủ tục, nhìn trời vẫn còn sớm Tần Trí Viễn liền giục hân đi kiểm tra tay phải.

Lúc trước Cố Ngôn vẫn tiếp nhận trị liệu nhưng gần đây Tần Trí Viễn nhập viện nên đành bỏ qua vụ này. Tần Trí Viễn đặc biệt đề bụng tới chuyện tay phải của hân, Cố Ngôn nghĩ muốn nhàn hạ cũng không được, đành phải để Tần Trí Viễn chờ trong phòng khám, mình thì đi làm kiểm tra.

Bác sĩ trưởng vẫn là người trung niên dễ gần kia, sau khi kết thúc kiểm tra vừa viết bệnh án vừa nói với Cố Ngôn: “Tay phải cậu tốt hơn rồi, không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần định kì tới khám thôi. Đương nhiên không có khả năng hồi phục hoàn toàn nhưng cơ bản, các chức năng đều khôi phục, đối với cuộc sống bình thường hàng ngày không ảnh hưởng gì.”

Bác sĩ dừng một chút, liếc mắt nhìn ghi chép cũ trên bệnh án, hỏi: “Cậu lúc trước vẫn rất phối hợp điều trị, sao lại có một thời gian không đến thế? Mỗi lần đều hẹn trước thời gian rồi lại bỏ qua, thậm chí còn thay cả số điện thoại...”

Cố Ngôn mặt không đỏ, hơi không hệt, ngay cả mắt cũng không chớp, bình tĩnh đáp: “Công việc bận quá ạ, không tìm được thời gian rảnh.”

Bác sĩ xuyên qua đôi kính dày nhìn hân: “Người trẻ tuổi xây dựng sự nghiệp là tốt nhưng phải chú ý sức khỏe, phải nhớ rõ định kì đến kiểm tra.”

Cố Ngôn đồng ý, thủy chung mỉm cười.

Tình yêu và sự nghiệp giống nhau, trước khi đạt được kết quả thì cần phải trả giá.
Cũng không thể không chịu cố gắng chờ người khác đến giao trái tim cho mình, phải không?

63. Quyển 2 - Chương 63

Nhưng cố gắng cũng phải tìm đúng phương pháp. Khi nào thì nên theo đuổi mãnh liệt khi nào thì nên lấy lùi để tiến, đều phải tiêu hao tâm tư. Cho dù trong tay cầm bài đẹp, cũng phải chờ thời cơ thích hợp mới đánh ra.

Cố Ngôn xoa nhẹ tay phải, vừa ra khỏi phòng khám liền thấy Tần Trí Viễn cúi đầu ngồi bên kia, đang chuyên tâm xử lý công việc trên máy tính. Hắn đi qua nhìn mấy lần, cười nói: “Vết thương vừa khỏi, sao đã vội làm việc rồi?”

“Nghỉ ngơi lâu quá, không tranh thủ không được.” Tần Trí Viễn mặc dù nói vậy nhưng vừa thấy Cố Ngôn đi ra liền đóng máy tính lại, hỏi: “Tay em thế nào?”

“Khôi phục rất tốt, không còn gì đáng ngại nữa.”

Cố Ngôn chọn ý chính trong lời bác sĩ nói lại lần nữa, vừa nói vừa cùng Tần Trí Viễn ra bệnh viện cùng gã về nhà.

Tần Trí Viễn còn nhớ bữa tối hôm đó bị lỡ, nên cố nín Cố Ngôn ở lại nhà gã ăn cơm. Cố Ngôn đành đồng ý, nhưng lo lắng về cơ thể của Tần Trí Viễn nên chỉ để gã làm món trứng trắng đơn giản.

May là vậy, Tần Trí Viễn cho cà chua hay rau hẹ vào trứng đều do dự thật lâu, cuối cùng quyết định dùng rau hẹ trắng trứng, dùng cà chua nấu canh, cuối cùng cũng nấu ra được một bữa tối đơn giản.

Cố Ngôn cười không nói, trên đường đi dừng lại mua đồ ăn, lần này gió êm sóng lặng thuận lợi về tới nhà Tần Trí Viễn.

Cửa vừa mở Cố Ngôn thấy ngay phòng bếp được Tần Trí Viễn sửa lại.

Khác biệt với phong cách châu Âu hoành tráng lần trước, lần này trang trí đơn giản, tuy không rực rỡ nhưng nhìn rất hữu dụng, có loại cảm giác của gia đình.

Cố Ngôn còn nhớ rõ lúc trước mình rời nơi này ra sao.

Hắn quay đầu lại lần cuối, hắn bước xuống cầu thang này... nhưng mà, lúc nào nên giả ngu thì giả ngu, lúc nào nên quên thì quên, cho nên hắn không nhắc lại chuyện đã qua, đi qua sờ vào đồ làm bếp hỏi: “Anh bình thường ở đây nấu ăn à?”

“Sao vậy? Không thích hợp à?”

“Ừ... không tưởng tượng nổi.”

“Vậy hôm nay để em chứng kiến tận mắt nhé.”

Tần Trí Viễn nằm trên giường bệnh lâu, vậy nên muốn hoạt động gân cốt, nhìn thấy thời gian không còn sớm, liền xắn tay áo, tỉ mỉ xếp nguyên liệu ra, sau đó tìm khăn lau, trình tự làm việc rất tỉ mỉ cẩn thận, quả thực giống như làm việc lúc bình thường.

Ngay cả rau hẹ trắng trứng cùng canh cà chua đơn giản như thế gã cũng phải lấy sách ra nghiên cứu một lần.

Cố Ngôn khoanh tay đứng ở cửa, càng nhìn càng thấy thú vị, nhin không được mà bật cười.

Tần Trí Viễn vốn khấn trương, nghe hắn cười tay chân cuống lên, không biết phải thái rau trước hay là đập trứng trước. Gã nghĩ nghĩ sau đó đẩy Cố Ngôn ra ngoài, nói: “Em ra phòng khách ngồi xem TV đi.”

“Hả? Không muốn em hướng dẫn à?”

“Lúc nào cần sẽ gọi em.”

Tần Trí Viễn đề phòng, còn cẩn thận đóng cửa bếp lại.

Cố Ngôn cách cửa kính cười ha ha, cười xong mới ra phòng khách ngồi, tự rót cho mình cốc nước. Hắn đoán Tần Trí Viễn làm món trứng kia cũng phải nửa tiếng, cho nên nhàn nhã lấy điều khiển bật TV, đồng thời đánh giá một chút bày trí trong phòng.

Trừ phòng bếp, những nơi khác dường như không thay đổi, phòng khách có thêm một bộ đầu đĩa mới, trên đầu máy còn đặt một bao thư.

Cố Ngôn lấy qua nhìn, theo bao thư tìm thấy một cái đĩa CD, nhét vào đầu máy, đưa tay ấn nút phát.

Ở TV, một loạt tiếng sần sật vang lên, sau đó là cảnh rừng trúc hiện ra, rồi đến Cố Ngôn mặc cổ trang chạy vụt tới — đây là bộ phim cổ trang lần trước hắn đến A thị quay, trong CD chỉ có một trích đoạn ngắn, hắn đang ôm nữ diễn viên dịu dàng mà thổ lộ, mắt nhìn thẳng ống kính nói ra câu tôi yêu em động lòng.

Tay phải của Cố Ngôn không tự giác nắm chặt.

Trên TV nhà Tần Trí Viễn nhìn thấy cảnh này, hắn tuyệt đối không ngạc nhiên, chỉ nhắm chặt mắt, cúi đầu nhìn phong thư bọc cái đĩa ấy.

Trên bì thư chỉ viết tên và địa chỉ người nhận, không có tên người gửi, hơn nữa chữ viết ngoáy, quả thực giống như dùng tay trái mà viết.

Cố Ngôn nhìn chằm chằm, bỗng khẽ nhếch khóe miệng, khẽ lẩm nhẩm một bài hát. Hắn gác chân lên ghế sofa, vừa thưởng thức hình ảnh của mình phóng to trên màn hình vừa xé đi cái phong thư kia, tùy tay ném vào thùng rác.

Tần Trí Viễn trong phòng bếp gọi: “Đại minh tinh, mau tới giúp anh ném thư.”

Cố Ngôn làm như không có việc gì phui tay, đứng dậy tắt TV, bước vào phòng bếp.

Mùi rau hẹ lẫn quẩn.

Tần Trí Viễn đang bận rộn lấy xéng đảo đảo, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang giải quyết mấy văn kiện ở công ty.

Trong lòng Cố Ngôn khẽ động, từ phía sau ôm lấy thất lưng gã, chậm rãi chạm mặt vào.

Tần Trí Viễn bất ngờ không kịp đề phòng, tay cầm gia vị run lên, nhất thời cả muối muối rơi hết vào nồi.

“Xong rồi, cho nhiều muối quá!”

“Không sao, chỉ cần là đồ anh làm, em đều thích ăn.”

Câu này của hắn tuyệt đối là thật, nhưng Tần Trí Viễn vẫn tiếc nuối, giận dữ nói: “Còn nói là đầu bếp lớn, sao lại khiến anh phiền thêm thế này?”

Cố Ngôn cười không lên tiếng.

Hắn đặt cằm lên vai Tần Trí Viễn, híp mắt nhìn gã xoay sở với đồ ăn.

Ngoài cửa sổ, nắng dần tắt, ánh chiều hắt vào, trứng trong nồi nhìn có chút mơ hồ, nhưng mùi vị tràn vào mũi lại rất mê người.

Loại hạnh phúc bình thường như này, lại rất khó cầu.

Cố Ngôn kiềm chế trái tim đang đập loạn của mình, cánh tay ôm bên hông Tần Trí Viễn siết chặt hơn.

Hắn xác định mục tiêu rõ ràng, ý chí kiên định.

Hắn thật cẩn thận, nhẫn nại mười phần.

Hắn không sợ thất bại bao nhiêu lần, cũng không để ý bị ngã nhiều hay không, chỉ biết nhất định sẽ nắm chắc người này trong tay.

64. Quyển 2 - Chương 64

Tần Trí Viễn một mình ngồi trong quán café chờ người.

Thương thế của gã tốt lên thì trở lại công ty làm việc, mấy tháng, công việc coi như thuận buồm xuôi gió, không giống như những gì gã đoán lúc trước, bị lão gia tử cản trở hoặc là bị Tần Phong đoạt quyền.

Vị chú kia của Lâm Gia Duệ có một lần đến tìm Tần Kính uống trà, hai người không biết nói những gì, nhưng từ đó về sau scandal của Lâm công tử và Cố Ngôn đột nhiên chìm xuống, tựa như chưa từng phát sinh, ai cũng không nhắc tới.

Vì vậy bộ phim điện ảnh của Lâm Gia Duệ thuận lợi đóng máy, mấy hôm trước chế tác hậu kỳ cũng hoàn thành. Hôm phim công chiếu, Tần Trí Viễn bớt chút thời gian đi xem, không biết diễn xuất của Cố Ngôn đột nhiên tốt hay là Lâm Gia Duệ thực sự có tài, nội dung phim khá hay.

Diễn xuất của Cố Ngôn khá tốt, mỗi ánh mắt, mỗi động tác lại đầy phong tình, nhất là tấm poster tuyên truyền — bối cảnh được làm mờ, mông tối, Cố Ngôn tay trái cầm kim tiêm, tay phải chạm lên gọng kính trên mắt, chỉ lộ ra sống mũi thẳng cao và cái cằm. Mỏng sáng, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ, đôi môi mỏng khẽ nhếch lộ ra lúm đồng tiền mê người, giọt nước mắt theo khe hở ngón tay chậm rãi rơi.

Đây là vì hắn được tắm mình bởi quang minh hư ảo mà lộ ra tươi cười. Rõ ràng là hiệu ứng ảnh chụp nhưng khiến người ta liên tưởng đến nụ cười ấy, giọt nước mắt ấy khi chảy xuống, thật đẹp.

Tần Trí Viễn lúc đó nhìn thấy tấm poster mà ngẩn người, nhìn mãi không thôi, nếu điều kiện cho phép, gã thật muốn đem về giấu riêng.

Đang nghĩ, thì người gã chờ đã đến.

Đi cùng Triệu Tân còn có cô vợ ngọt ngào động lòng người của anh ta. Bởi vì vết thương tai nạn cần phải tịnh dưỡng nên sau khi kết hôn, Triệu Tân liền dẫn theo vợ mình về quê hưởng tuần trăng mật. Đi một lần liền hơn nửa năm, hai ngày trước mới trở về. Hai vợ chồng bọn họ béo lên không ít, nhất là cái bụng của cô vợ, vừa thấy là biết có bầu mấy tháng rồi.

Tần Trí Viễn đôi khi sẽ điện thoại với Triệu Tân, nhưng vẫn chưa nghe thấy tin vui này, giờ nhìn thấy ngẩn ngơ. Ngay sau đó cười rộ lên: “Chúc mừng, chúc mừng! Tôi nói cậu sao lại trở về, hóa ra sắp lên làm ba rồi.”

“Dù sao cũng là thành phố lớn, khám chữa bệnh điều kiện tốt hơn, ở nông thôn sinh con có chút lo lắng.” Triệu Tân vui vẻ cười, đỡ cô vợ ngồi xuống đối diện Tần Trí Viễn, “Hơn nữa tôi nghỉ lâu như thế, cũng nên trở về làm việc, bằng không lại không có tiền mua sữa bột cho con.”

Tần Trí Viễn tiếp lời ngay, biết người mang thai không uống café liền gọi ly nước chanh, hỏi “Mấy tháng rồi?”

“Sắp năm tháng rồi, dự sinh là cuối năm.”

“Sao không nói sớm một chút? Tôi vẫn chờ được làm cha nuôi đây.”

“Yên tâm, không ai giành với cậu đâu.” Triệu Tân cười ha ha vỗ vai Tần Trí Viễn, “Chuyện chung thân đại sự của cậu khi nào thì giải quyết? Cậu bằng tuổi tôi, cũng không còn nhỏ nữa đâu.”

Tần Trí Viễn chần động, tự vấn mình sao lại thản nhiên nói đùa với Triệu Tân như vậy.

Trong lòng gã còn giữ những kí ức, thanh mai trúc mã, mối tình đầu, giờ nhớ lại, cảm thấy thật mơ hồ, như là đã cách xa cả một đời.

Không phải là cố ý quên người ấy đi.

Mà là, gã đã bước lên rồi, từng bước tiến về phía trước.

Tần Trí Viễn không nói nên lời là vui hay buồn, chỉ cảm thấy thời gian trôi đi vô tình nghiền nát biết bao yêu hận tình cừu.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có một người ở bên cạnh gã.

Người đó thật ra rất quật cường và cố chấp, một khi đã xác định mục tiêu thì nhất quyết không buông tay, vì để đạt được mục đích mà sử dụng chút thủ đoạn nho nhỏ, nhưng mỗi lần lại hăng hái tiến lên.

Tần Trí Viễn nhớ tới Cáo Ngôn nên cười: “Không cần lo, tôi đã tìm được người muốn sống chung cả đời rồi.”

Đáy mắt gã tràn ý cười, giọng nói mềm nhẹ, ngữ khí chân thật.

Triệu Tân ngược lại lấp bắp kinh hãi: “Thật sự có ý đó cơ à? Đối phương là ai thế?”

“Sau này có cơ hội sẽ gặp.”

“Không tồi, không tồi, cậu trước kia rất đa tình, giờ cũng nên thu lại. Khi nào mời rượu mừng đây?”

Tần Trí Viễn không nghĩ Triệu Tân lại có thể suy đoán nhanh như vậy, nhất thời đáp không được, nghẹn một lát mới nói: “Thuận theo tự nhiên đi.”

Nhưng gã cũng nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, bản thân nếu không nắm chặt, không chừng ngay cả cầu hôn cũng bị Cổ Ngôn giành trước.

Không, phải nói là Cổ Ngôn khẳng định đã nghĩ ra cách rồi.

Thật sự rất hao tổn tâm trí.

Tần Trí Viễn một bên phiền não, một bên hàn huyên với Triệu Tân cuộc sống hàng ngày.

Vợ Triệu Tân không nói gì, chỉ im lặng ở bên lắng nghe, tay trái vẫn nắm lấy tay Triệu Tân. Nhấn trên ngón tay áp út của hai người dưới ánh mặt trời lóe sáng khiến người ta đau mắt.

Tần Trí Viễn che mắt, không biết sao lại chói mắt thế, trong lòng nghĩ, nếu Cổ Ngôn đeo một cái nhẫn giống vậy, cũng đẹp lắm.

Lúc nói chuyện, Triệu Tân nói về bộ phim chuẩn bị đợt trước, Tần Trí Viễn gật đầu đồng ý: “Nội dung rất hay không làm thật đáng tiếc. Phương diện tài chính không vấn đề, cậu cứ việc quay phim thôi là được.”

Triệu Tân và gã có bao nhiêu năm ăn ý, nên không cảm ơn chỉ nói: “Tôi bán cho cậu chút sĩ diện, so với lần đầu chắc sẽ khác nhĩ, tìm Cổ Ngôn làm nam chính đi.”

Tim Tần Trí Viễn đập thịch cái, trên mặt vẫn trầm tĩnh như cũ: “...Đương nhiên.”

Cổ Ngôn đã nhiều lần làm nam phụ rồi.

Cho nên từ nay về sau, gã nghĩ vị trí nam chính này, duy nhất chỉ vì một người mà giữ lại.

65. Quyển 2 - Chương 65

Người mang thai không nên mệt nhọc.

Vợ Triệu Tân ngồi lâu, được nắng xuân chiếu ấm, có chút buồn ngủ. Triệu Tân đau lòng, vừa thấy cô bắt đầu ngáp thì vội vàng uống cạn tách café, nói lời tạm biệt với Tần Trí Viễn, thuận tiện hẹn gã hôm nào đó rảnh cùng đi uống rượu.

Tần Trí Viễn đồng ý, nhìn thời gian không còn sớm cũng đứng dậy thanh toán tiền rồi đưa hai vợ chồng họ lên taxi. Trước khi chia tay, Tần Trí Viễn cầm tay Triệu Tân, thật tâm nói một câu: “Chúc mừng”. Không giống với năm ngoái khi tham dự hôn lễ, lần này không cần giả vờ, gã có thể thật lòng nói ra lời chúc phúc.

Mặt trời dần ngả về phía Tây, trời dần tối, ánh đèn trong hàng vạn ngôi nhà được thắp sáng, trên đường đi cũng có thể ngửi được mùi thức ăn trong từng căn nhà tỏa ra.

Tần Trí Viễn nhìn theo hướng Triệu Tân rời đi, sau đó quay người lên xe, đi về phía nhà Cố Ngôn.

Không biết tại sao, gã đột nhiên rất nhớ tay nghề của Cố Ngôn.

Chẳng sợ tay nghề Cố Ngôn không thể làm ra món ăn tinh tế, chỉ cần tùy tiện làm món cơm rang trứng cũng tốt, gã rất muốn nếm thử hương vị ấy.

Có lẽ nhân sinh chính là như vậy.

Lúc trẻ theo đuổi tình yêu kinh thiên động địa, thời gian trôi, trải qua vô số tụ tán li hợp, giờ ngược lại chỉ khát vọng tế thủy trường lưu*.

* dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm

Tần Trí Viễn bình thường ít khi mở miệng muốn này kia với Cố Ngôn, nhưng tối nay không nhịn được quần lay hấn mãi.

Cố Ngôn cho tới bây giờ vẫn không nỡ làm Tần Trí Viễn thất vọng, hướng chi tay hấn sớm khỏi, liền bận rộn trong bếp một phen, dùng nguyên liệu có trong tủ lạnh làm cơm rang. Tuy rằng không hoa mỹ, nhưng cơm ăn nóng hổi, hương vị tỏa ra bốn phía, chỉ ngửi cái mùi ấy thôi, đã khiến người ta khó kiềm chế tay cho được.

Tần Trí Viễn một tay cầm đũa một tay theo thói quen nắm lấy tay phải Cố Ngôn, nhẹ nhàng mơn trớn vết sẹo nhạt màu kia, nói: “Anh hôm nay gặp Triệu Tân.”

Gã tự nhận chuyện này không cần gì phải giấu, mà Cố Ngôn nghe xong cũng không cảm thấy kinh ngạc, tự nhiên hỏi: “Đạo diễn Triệu dạo trở lại rồi à? Khi nào vậy?”

“Mấy hôm trước, vợ cậu ấy có thai, trở về thành phố để sinh đứa nhỏ.”

“Nhanh như vậy sao? Đạo diễn Triệu nhất định cao hứng lắm.”

“Ừ, nhưng cũng phải phiền não vì tiền sữa bột rồi.”

Hai người bọn họ mỗi người một câu, bình thần bình luận về đứa con chưa chào đời của Triệu Tân. Cuối cùng, Cố Ngôn nhắc tới bộ phim lúc trước chưa quay xong của Triệu Tân, Tần Trí Viễn nhân tiện: “Anh và cậu ấy nói chuyện, bộ phim đó nhất định phải quay, diễn viên chính không thay đổi, cậu ấy vẫn muốn chọn em đóng vai chính.”

Từ khi quay xong bộ phim của Lâm công tử, Cố Ngôn một lòng để ý tới việc kinh doanh nhà hàng, dường như không nhận thêm công việc nào. Hướng chi Triệu Tân lại là khúc mắc một thời của bọn họ, cho nên Tần Trí Viễn nói thì nói vậy nhưng không biết chính xác Cố Ngôn có diễn hay không.

Cố Ngôn nghe xong quả nhiên giật mình, nhưng rất nhanh cười rộ lên: “Chỉ cần diễn chính, tất nhiên em ok.”

Tần Trí Viễn cũng cười, ít nhiều hiểu được sự bướng bỉnh này của Cố Ngôn, nhịn không được trêu: “Tối sáu mươi tuổi, vẫn chỉ làm nam chính à?”

“Sao lại không thể?” Cố Ngôn nghiêng người về phía trước, nghiêng đầu thổi khí bên tai Tần Trí viễn, thấp giọng nói: “Nhưng tới lúc ấy, chỉ diễn cho mình anh xem thôi.”

Câu này vốn là vui đùa, nhưng Tần Trí Viễn nghe xong, cảm thấy trong lòng một trận kích động, cầm lấy tay Cố Ngôn hôn hôn.

Gã đem đó ngủ lại nhà Cố Ngôn.

Không phải lần nào cũng làm tình, có khi hai người chỉ ôm nhau ngủ, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Trí Viễn vì tham luyện ấm áp ấy mà không chịu dậy, ôm Cố Ngôn: “Khi nào thì chuyển tới nhà anh?”

Cố Ngôn còn đang mơ màng hỏi lại: “Sao không phải là anh chuyển tới nhà em?”

“Cũng được, em thấy lúc nào thích hợp, anh về thu dọn đồ đạc qua đây.” Bàn tới ở đâu chỉ là hình thức, quan trọng là gã muốn cùng một chỗ với người này.

Cố Ngôn tỉnh đôi chút, lo nghĩ: “Không được, nhà em nhỏ quá, vị trí lại hẻo lánh, anh đi làm không tiện, để qua một thời gian nữa nói sau.”

Kì thật, dựa theo suy nghĩ của Cố Ngôn, thì tốt nhất là hẳn phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, Tần Trí Viễn có trách nhiệm làm bông hoa đẹp. Đáng tiếc Tần Trí Viễn nghiệp tâm quá nặng, hoàn toàn là kẻ cuồng công việc, không có khả năng ngoan ngoãn để hẳn nuôi, cho nên giấc mộng này đành phải hoãn lại.

Nếu Cố Ngôn không tán thành chuyện ở chung, Tần Trí Viễn sẽ không nhắc lại. Tình cảm hai người phát triển thuận lợi, có khi gã ở nhà Cố Ngôn vài ngày, có khi Cố Ngôn lại ở nhà gã qua đêm, thật ra không có gì khác biệt lớn.

Cứ như vậy qua hai ba tháng, một ngày nọ Cố Ngôn đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Gia Duệ, nói là tháng sau có lễ trao giải phim, bộ phim kia của bọn họ được đề cử giải đạo diễn xuất sắc và nam diễn viên chính xuất sắc nhất, hy vọng rất lớn.

Đây là chuyện vốn đoán trước được.

Phim điện ảnh kia là phim nghệ thuật, dù không trông cậy vào doanh thu phòng vé còn có thể nhờ đến giải thưởng. Đừng nói Lâm Gia Duệ thật sự có tài năng, cho dù cậu ta quay bừa thì người nào đó cũng sẽ không keo kiệt, vì cậu ta mà bỏ tiền. Người chân chính thay đổi vận mệnh ngược lại là Cố Ngôn, hẳn diễn nhiều năm như vậy, fan có thì có nhưng vẫn không đạt được giải thưởng gì, lần này đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Trong lòng Tần Trí Viễn hiểu rõ, biết diễn xuất của Cố Ngôn tuy có tiến bộ, nhưng toàn dựa vào danh hào của đạo diễn nổi tiếng nào đó, về sau không biết còn có cơ hội như vậy nữa hay không, nên đối với chuyện này đặc biệt để bụng, lập tức kêu người tới thiết kế cho Cố Ngôn bộ đồ mặc tham gia lễ trao giải.

Đương nhiên vẫn mặc vest – màu đen tương đối chừng trạc trầm tĩnh, màu trắng thì càng nổi bật hơn, nghĩ đi nghĩ lại, Tần Trí Viễn quyết định là màu trắng.

Cố Ngôn không cần quan tâm gì cả, như cũ ăn ngon ngủ ngon, nhiều lắm chính là buổi tối trước khi ngủ đứng trước gương luyện cười.

Tần Trí Viễn thấy rất thú vị, cố ý đưa tay xoa mặt hắn hỏi: “Sắp làm ảnh để rồi còn phải tập luyện sao?”

Cố Ngôn nhướn mi, chậm rãi cong khóe môi, hướng trong gương nở nụ cười tao nhã, nói: “Nếu có thể đạt giải thì thôi, nhưng nhớ không đạt thì sao, càng phải cười tự nhiên hào phóng.”

Đây là nguyên tắc của hắn.

Diễn có thể diễn không đẹp, nhưng làm người nhất định phải làm người nổi nhất.

66. Quyển 2 - Chương 66

Tần Trí Viễn nghe xong mấy lời này, không đồng ý nói: “Sao lại không tự tin như vậy? Chưa trao giải đã nghĩ không lấy được rồi.”

Cố Ngôn từ trong gương nhìn qua gã hỏi lại: “Anh sao lại tự tin thế? Hay là hối lộ giám khảo rồi?”

Tần Trí Viễn cười cười, ôm hân từ phía sau, nhẹ nhàng cọ lên đỉnh đầu hân: “Không có, nhưng anh đã chuẩn bị một món quà, chờ sau lễ trao giải sẽ tặng em.”

“Cái gì thế?”

“Tạm thời giữ bí mật.”

“Lỡ em không được giải thì sao?”

“Ngốc” Tần Trí Viễn gõ lên trán Cố Ngôn, “Vậy thì là quà an ủi.”

“Được giải thì gọi là quà chúc mừng, không được thì kêu quà an ủi, xem ra thế nào thì em cũng không chịu thiệt.”

“Ừ.” Tần Trí Viễn hôn lên hai má Cố Ngôn, nhẹ giọng nói: “Anh sao lại để em chịu thiệt được chứ?”

Cố Ngôn cười không nói.

Thật ra từ mấy hôm trước, hân đã phát hiện Tần Trí Viễn lặng lẽ tìm hiểu tin tức về bất động sản, nhưng người nào đó nếu nói là giữ bí mật thì hân cái gì cũng không biết, cũng không hỏi xem quà tặng là gì.

Lúc nên hồ đồ thì hồ đồ một chút, nếu không nhân sinh chẳng phải sẽ thiếu đi nhiều niềm vui bất ngờ sao?

Cách hôm trao giải hai ngày, Lâm Gia Duệ bỗng gọi điện tới, nói cậu ta có việc quan trọng hơn phải xử lý, không cách nào tham dự. Lâm công tử so với người nổi tiếng còn nổi hơn, nhẹ nhàng nói mấy câu, không đi là không đi, Cố Ngôn đành phải một mình bước lên thảm đỏ.

Cũng may Tần Trí Viễn đặt bộ đồ đúng giờ đưa tới, Cố Ngôn mặc rất vừa người, màu trắng làm nổi bật lên nước da của hân, dù chỉ tùy ý một chút cũng lập tức làm sáng ngời vẻ anh tuấn của hân. Vừa hay tóc mái của hân hơi dài, che mắt một chút, ánh mắt cười vì thế lại càng hấp dẫn người khác.

Tần Trí Viễn nhìn thấy hối hận một chút vì đã chọn bộ này, nghĩ chốc nữa Cố Ngôn còn đứng dưới ánh đèn sân khấu, thật muốn đem người giấu đi. Trước khi ra khỏi cửa, vừa giúp Cố Ngôn đeo cà vạt, vừa nói thầm: “Màu tối vẫn tốt hơn.”

Cố Ngôn nâng tay nhìn đồng hồ, cười hỏi: “Chúng ta có phải chỉ còn năm phút nữa không?”

Tần Trí Viễn hiểu ý hân, thay hân sửa sang lại áo: “Năm phút chỉ đủ để hôn thôi.”

Dứt lời, Cố Ngôn lập tức vươn người ra hôn.

Tần Trí Viễn cảm thấy may mắn bản thân không cần lộ diện trước truyền thông, nếu không bộ dạng bị sắc lang chà đạp của gã thật không biết phải giải thích sao. Nhưng gã rất nhanh bị hút vào nhiệt tình ấy, đảo khách thành chủ, ôm lấy thắt lưng Cố Ngôn, khiến nụ hôn này thêm nóng bỏng triền miên.

Hôn xong, hai người tựa trán nhau thở dốc, mãi mới dặt tay nhau ra khỏi cửa.

Tần Trí Viễn lái xe, tự mình đưa Cố Ngôn tới. Dừng xe phía trước, gã cầm tay Cố Ngôn nói: “Anh không vào cùng em đâu, sau khi lễ trao giải chấm dứt, anh đợi em dưới bãi đỗ xe.”

“Em biết, quà an ủi.” Cố Ngôn nháy mắt với gã: “Em sẽ tới lấy.”

Sau đó mở cửa xe, Cố Ngôn vẽ mặt tươi cười bước ra ngoài.

Từ sớm đã có nhiều phóng viên chờ, vừa thấy Cố Ngôn xuống xe bật người xúm lại, ánh đèn flash chớp nháy liên tục không ngừng.

Gương mặt tuấn mỹ của Cố Ngôn dưới ánh đèn không hoảng, mà ung dung bước trên thảm đỏ, dọc đường đi tươi cười không ngừng, cho dù bị hỏi tới đề tài mẫn cảm, cũng trả lời rất khéo. Tần Trí Viễn ở xa nhìn vài lần, nghĩ hân cho dù là bình hoa, thì cũng là bình hoa rực rỡ nhất.

So với thảm đỏ thì phần trao giải tiếp theo còn dài dòng hơn nhiều, cũng may MC là người biết khuấy động không khí, sau vài giải thưởng thì lại nói vài lời đáng chú ý, nên khiến mọi người ngạc nhiên liên tục.

Nam diễn viên xuất sắc nhất là giải thưởng cuối cùng, vài người được đề cử đều là người có thực lực lại nhiều fan, cạnh tranh kịch liệt. MC mỗi lần nhắc tới tên ai thì ống kính camera sẽ đảo qua mặt người đó.

Cố Ngôn cười đến nổi mặt cứng cả lại, vừa thấy camera lia qua liền khẽ nhếch miệng, bày ra nụ cười khéo léo trang nhã.

Bỗng đèn điện tắt hết, khách mời đang bóc phong thư, âm nhạc kích động lòng người vang lên, chỉ còn chờ cái tên được thốt lên.

Cố Ngôn thâm hít sâu, nhẹ nhàng cầm lấy tay phải, nói không khản trương là gạt người.

Nhưng so với cái này, thì hẳn càng chờ mong món quà an ủi của Tần Trí Viễn hơn.

Không phải lưỡng tình tương duyệt thì mọi sự đều như ý, mấy chục năm sau, không biết còn sóng to gió lớn thế nào. Có thể lúc này leo lên được đỉnh núi, có khi phút sau lại rơi xuống đáy vực, nhưng chỉ cần hần quyết tâm, chỉ cần hần thủy chung tin tưởng, bao nhiêu năm trôi qua, hẳn vẫn có thể giống như hiện tại cười đến thản nhiên nói: “Em chỉ diễn vai chính.”

Phúc lợi lớn nhất của nam chính đó là mặc kệ trải qua mưa bom bão đạn, trải qua bao nhiêu đao quang kiếm ảnh, hẳn đều là người cuối cùng, rượu ngon tới tay, mỹ nhân trong ngực.

Sau đó rèm được kéo xuống —

Câu chuyện đến hồi kết.

67. Quyển 2 - Chương 67: Phiên Ngoại 1

Ba giờ chiều, quán trà.

Lâm công tử thích kiến trúc cổ xưa, cho nên mỗi lần hẹn Cố Ngôn đi uống trà đều chọn quán trà xưa ven sông, giẫm lên cầu thang gỗ có thể nghe được tiếng kẽo kẹt. Đẩy cửa sổ phòng nhìn ra ngoài là thấy ngay hàng liễu lay nhẹ theo gió, thỉnh thoảng có vài ba chiếc thuyền trôi dọc bờ sông, trên thuyền truyền tới khúc Ngô nông dứt quãng, ngày hè cứ thông thả như vậy mà qua.

“Dẫn khuất chỉ tây phong ki thì lai? Hựu bất đạo lưu niên, ám trung thâm hoán” (*) Lâm Gia Duệ ngồi ở góc cửa sổ, vừa ngắm cảnh phía ngoài cửa sổ vừa thở dài nói: “Đáng tiếc anh không đoạt được giải thưởng kia.”

*: Song bầm tốt tây phồng tới bao giờ? Lại chẳng rõ lưu niên ngấm ngấm thay đổi – trích Động tiên ca, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn

“Ai bảo đạo diễn Lâm cậu đây có việc không tham dự được chứ? Khó được cơ hội tốt như vậy, nếu có cậu ở đó, không chừng lấy được giải.”

Lâm Gia Duệ cười như không cười, khẽ nhếch khóe miệng, nghiêng đầu liếc cái tay trái đang cầm chén trà của Cố Ngôn: “Dù sao anh cũng có gạt hái khác mà, tính ra cũng không thiệt nhĩ.”

Tay Cố Ngôn vươn ra nâng bình trà rót cho cả hai, không chút kiêng kỵ khoe khoang cái nhẫn bạc trắng lóa trên ngón tay, cười nói: “Chỉ là cái vòng khóa thôi ấy mà.”

Tạo hình của chiếc nhẫn cực kì đơn giản, một kí tự cũng không có, nhìn qua quả thực rất bình thường, nhưng bởi vì nó lại nằm trên ngón áp út tay trái của Cố Ngôn, nếu để cánh paparazi chụp được, nhất định lên trang nhất ngay.

“Mặc kệ là vòng gì, tóm lại có thể trói được anh thì đúng là...”

Cố Ngôn cười nhướn mí: “Sao không phải là tôi trói ai đó chứ?”

Lâm Gia Duệ nghe thế liền thông: “À” một tiếng, rồi mới lấy từ trong balo ra một tấm thiệp màu hồng, đưa cho Cố Ngôn: “Đúng rồi, hôm nay hẹn anh ra chủ yếu là vì cái này.”

“Thiệp cưới? Ai cưới?”

“...Tôi.”

Cố Ngôn giật mình, kìm nén sự kinh ngạc, nhanh chóng mở tấm thiệp, vội vàng đọc qua nội dung. Chú rể đương nhiên tên Lâm Gia Duệ, mà cô dâu lại là ——

“Bạch Vi Vi? Sao lại là cô ta?”

“Cô ấy là nữ chính trong bộ phim mới gần đây của tôi.” Lâm công tử thần nhiên: “Lâu ngày nảy sinh tình cảm, lí do này phù hợp chứ.”

“Là cô ta...”

Cố Ngôn không xa lạ gì với Bạch Vi Vi, từng đóng chung phim, từng thấy qua Tần Phong theo đuổi cô ta ra sao, cũng nghe nói cô ta có quan hệ ái muội với một người đàn ông đã có gia đình.

Trong vòng luẩn quẩn giới showbiz này có gì trong sạch đây?

Nhưng Cố Ngôn biết rõ lập trường của mình, đem những lời định nói nuốt xuống, sửa: “Chúc mừng, hai người rất xứng đôi.”

Lời này đúng thật nói một đằng nghĩ một nẻo.

Lâm Gia Duệ đương nhiên hiểu, khó có khi nở nụ cười, nói: “Trên đời này, người kết hôn, có khi là vì tình, cũng có khi lại vì lợi ích. Tôi và Bạch tiểu thư... xem như là theo nhu cầu đi.”

Cố Ngôn đoán không ra, Lâm Gia Duệ vì cái gì muốn kết hôn với Bạch Vi Vi, tuy nhiên cậu ta không tình nguyện giải thích, nâng cổ tay nhìn đồng hồ nói: “Tối tôi còn có hẹn ăn cơm với người ta, đi trước nhé.”

“Ừ, lần sau rảnh thì nói chuyện.”

Hai người vẫy tay chào tạm biệt, Lâm Gia Duệ xách balo đi ra cửa, gương mặt búp bê trời sinh, mặc áo phông, giày thể thao, trông cậu ta giống sinh viên đại học hơn.

Nhưng cố tình lại có một đôi mắt thật buồn.

Cố Ngôn nhấp ngụm trà, nhin không được ý nghĩ, nếu đem chuyện xưa của Lâm công tử quay thành một bộ phim, nói không chừng còn phần kịch hơn cả mấy bộ phim mà cậu ta đạo diễn.

Nhưng quá trình rắc rối động lòng người thế nào, cuối cùng vẫn trở thành bình thản.

Cố Ngôn vừa nghĩ vừa xoay chiếc nhẫn trên tay, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tần Trí Viễn, nói là tối nay sẽ về ăn cơm, Tần Trí Viễn rất nhanh trả lời bằng một thực đơn, tối nay chuẩn bị một xào, ba món ăn một canh, lướt qua thấy rất ngon.

Cố Ngôn đọc xong cảm thấy có chút đói, liền cất sổ sách lái xe về nhà.

Cuối tuần trước hắn đã rời khỏi căn nhà kia, dọn đến ở cùng với Tần Trí Viễn. Đoạn đường về nhà mới rất đẹp, nằm ở giữa nhà hàng và công ty của hai người, đi lại thật tiện.

Sự an ủi này cũng là nằm trong dự đoán của Cố Ngôn.

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất lại là cái nhẫn tặng kèm theo chìa khóa nhà này. Tần Trí Viễn dùng cái nhẫn bạc buộc hắn lại, khuôn mặt đắc ý, tựa như rất hài lòng vì bản thân đã mau chân mau tay, không cho Cố Ngôn chiếm trước.

Cố Ngôn nhớ lại thấy tâm tình tốt hẳn lên, về đến nhà, Tần Trí Viễn đang bận rộn trong nhà bếp. Cố Ngôn thay quần áo xong đến gần chỉ đạo, giúp điều chỉnh hương vị.

Ba món mặn một món canh cuối cùng cũng được bày lên bàn, mặc dù màu sắc hương vị không thể nói là đẹp nhưng ít ra có thể nuốt vào bụng, sẽ không tra tấn dạ dày Cố Ngôn nữa.

“Sao? Có tiến triển không?”

“Luyện tập thêm mấy tháng nữa có thể đến nhà hàng của em làm đầu bếp được rồi.”

“Hôm nay hẹn gặp Lâm công tử à?”

“Ừ, cậu ấy dạo này bận lắm, mãi mới có thời gian rảnh.”

Tần Trí Viễn một câu lại một câu tán gẫu với Cố Ngôn, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua ngón tay hân. Cố Ngôn đương nhiên biết gã đang nhìn gì, buồn cười gờ tay trái lên: “Nhìn cả tháng rồi, còn nhìn gì nữa?”

“Ai bảo em không chịu đeo mỗi ngày?”

“Em mấy ngày nay đều bận việc, hờ chút là gặp cánh nhà báo. Tần tiên sinh, anh là muốn lên trang bìa tạp chí à?”

“Vây cũng chẳng sao.” Tần Trí Viễn nắm lấy tay trái Cố Ngôn, nhẹ hôn lên ngón tay hân, cuối cùng đặt nụ hôn lên chiếc nhẫn bạc kia, “Vừa lúc có thể thông báo cho mọi người biết, em là của anh.”

Cố Ngôn cười rộ lên.

“Cười cái gì?”

“Không, em đang nghĩ đến bộ phim hôm nay đã xem, ừm, quả nhiên chuyện bình đàm xưa nay vẫn là động lòng người nhất.”

“Vây xem như em đồng ý rồi nhé?” Tần Trí Viễn càng hôn càng “được đằng chân lân đằng đầu”.

“Hả? Đồng ý cái gì? Ai, chờ một chút...”

Ừm, cho nên phần cuối của chuyện cũ bình đàm ấy, rốt cuộc người bị bắt là ai?

68. Quyển 2 - Chương 68: Phiên Ngoại 2

Cảnh cuối NG hàng chục lần.

Cố Ngôn một mình đứng giữa sân khấu, ánh sáng hắt chiếu nửa bên mặt xinh đẹp, gong kính kim loại sáng lạnh trên sống mũi cao. Về mặt hân mặc dù lạnh lùng, nhưng nếu để ý quan sát, có thể phát hiện trên trán lấm tấm mồ hôi.

Nhân viên làm việc đều lộ ra vẻ mệt mỏi, trợ lí tiểu Trần vội vàng lấy khăn giấy ra thấm mồ hôi, nhưng cuống quá lại lau không được.

Chỉ có Lâm công tử vẫn trầm như thế, phát tay nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa quay lại.”

Phù

~Nghe nói có thể nghỉ ngơi, mọi người lúc này mới thở phào.

Cố Ngôn đến bên bàn hóa trang, thì nghe thấy lão Viễn nói với mấy nhân viên chụm đầu một chỗ thì thầm.

“Mệt lắm phải không? Yêu cầu của đạo diễn Lâm có phải rất cao đúng không?”

“Vâng ạ, không phải chỉ là cảnh ánh mắt mỉm cười thôi sao? Nào có thể nhìn ra hoa được đây? Tôi cảm thấy... diễn thế là tốt rồi...”

Lâm Gia Duệ hiển nhiên cũng nghe thấy những lời này, nhưng không nói gì, chỉ đi qua vỗ vai Cố Ngôn, hỏi: “Anh có cảm thấy tôi quá nghiêm khắc không?”

“Không sao. Đạo diễn yêu cầu thế nào thì tôi diễn thế ấy.”

“Thái độ không tệ, nhưng vẫn cần phải theo kịch bản.”

“Thế tôi cười không đúng à?”

“Anh cười rất đẹp. Đáng tiếc, là nhìn đẹp quá nên mới không được.”

Cố Ngôn khó hiểu nhíu mày.

“Cái anh phải diễn không phải là mỉm cười ra sao, mà là trong bóng đêm, ánh mắt ấy tưởng như đã tìm kiếm được ánh sáng mà mình theo đuổi, cho dù biết rõ ánh sáng ấy là điều hư ảo. Anh trước giờ lớn lên chưa trải qua tâm trạng như thế bao giờ à?”

Cố Ngôn trong lòng khẽ động: “Tôi...”

Lâm Gia Duệ cắt lời hắn, chìa tay ra: “Đưa di động của anh đây tôi mượn một chút.”

“Làm gì?”

“Tôi không mang máy, mượn gọi một cuộc điện thoại.”

Cố Ngôn không nghĩ nhiều, trực tiếp ném qua rồi chỉnh trang phục, cũng quên mất phải lấy lại, nghỉ ngơi một chút, lần nữa quay về khu vực quay, sau đó lại tiếp tục NG.

Nhắm mắt, đèn sáng, mỉm cười.

Cố Ngôn cười đến nỗi miệng cứng ngắc, Lâm Gia Duệ vẫn như cũ lắc đầu, đang lúc mồ hôi tiếp tục chảy xuống thì hắn nghe thấy tiếng bước chân — một thân ảnh quen thuộc đi vào từ phía cửa sau, đứng cách xa đám nhân viên đối mắt với hắn.

Tim Cố Ngôn đập mạnh.

Bên ghế đạo diễn Lâm Gia Duệ mặt không cảm xúc, cố ý hươ hươ chiếc điện thoại của hắn, Cố Ngôn hiểu ra vì sao người nào đó lại có mặt ở đây.

Trong kịch bản miêu tả thế nào nhỉ? Nhân vật trong đêm tối hiện thực nhắm chặt đôi mắt, bởi vì được tắm mình trong ánh hào quang hư huyền kia mà nở nụ cười.

Nhưng Cố Ngôn không diễn theo như thế. Hắn im lặng nhìn Tần Trí Viễn một lúc, sau đưa tay tháo kính xuống, tay kia che đi hai mắt mình.

Lâm Gia Duệ búng ngón tay: “Bật đèn.”

Ánh sáng lóe lên trong bóng đêm, chiếu lên khuôn mặt mỹ lệ tinh trí của Cố Ngôn. Cánh môi mỏng của hắn hơi nhếch, lúm đồng tiền sâu khiến người ta mê mẩn, giống như kẻ ở trong bóng đêm đã lâu đang cố vùng vẫy, cuối cùng cũng chạm tới được ánh sáng mà mình đau khổ kiếm tìm, nhưng khoảnh khắc ấy, có giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống.

69. Quyển 2 - Chương 69: Phiên Ngoại 3

Lâm gia đổi chủ.

Toàn bộ thành viên tập trung đông đúc ở phòng khách nhà chính Lâm gia, chờ kẻ từng bị đuổi khỏi cửa giờ lại trở thành người nắm quyền hành lớn nhất của tập đoàn Lâm thị xuất hiện.

Chỉ có Lâm Gia Duệ là không yên lòng.

Cậu ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, có thể thấy được bông mẫu đơn đang nở rộ ở dưới sân. Cậu tưởng tượng ra một đôi tay thật đẹp nâng lấy những cánh hoa ấy, đôi bàn tay thon dài, trắng nõn, ngón tay tựa như ngọc, màu đỏ của mẫu đơn kia càng làm bật lên vẻ đẹp ấy. Dời tầm mắt lên cao nữa, là cánh tay, lên thêm chút nữa là một thân xương xám...

Đang tập trung phác họa nét mặt thì bị tiếng bước chân cắt ngang, phòng khách huyền ảo như thế nhất thời chìm trong im lặng.

Lâm Gia Duệ biết người tới là ai, nhưng cậu không quay đầu lại, tiếp tục nhìn khóm mẫu đơn, trong đầu khung cảnh ban nãy lại hiện trở về. Lần này xuất hiện trong đầu cậu là cảnh đêm cạnh sông Tân Hoài,

người phụ nữ mặc cổ trang ôm chặt tì bà, ánh mắt khẽ hạ, nụ cười khẽ, đầu ngón tay nhẹ gảy, gảy lên khúc nhạc động lòng người.

“Lâm Gia Duệ.”

Giọng nam trầm đầy từ tính gọi tên cậu, đột nhiên che mắt cả tiểu khúc tì bà kia.

Lâm Gia Duệ trong lòng khẽ động, nháy mắt trở về với hiện thực, chuyển mắt qua... nhìn gương mặt quen thuộc xa cách đã mười năm.

Gương mặt ấy vẫn anh tuấn như dĩ vãng.

Trên khuôn mặt Lâm Dịch không lưu lại nhiều vết tích của tuổi tác nhưng trên miệng hẳn lúc nào cũng là nụ cười nhạt, ánh mắt vĩnh viễn lạnh lùng.

Hồ hấp Lâm Gia Duệ như ngừng trong một giây.

Chỉ một giây mà thôi.

Yêu hận tình cừu nhiều như vậy, nhớ thương nhiều như vậy đã quên, thì ra cũng không quá một giây.

Lâm Gia Duệ mỉm cười: “Chú, đã lâu không gặp.”

Buổi chiều ba giờ ngày mười hai hàng tháng, Lâm Gia Duệ sẽ sắp xếp đến phòng khám của bác sĩ tâm lý trung tâm thành phố.

Trên cửa sổ phòng chẩn liệu để bình hoa tươi, âm nhạc du dương, Lâm Gia Duệ nằm trên bệ cửa sổ thoải mái. nhắm đôi mắt, tự bản thân miêu tả giấc mơ: “... sau đó, con cá mập ấy há to cái miệng đỏ au như máu, lộ ra hàm răng sắc nhọn, còn tôi muốn tìm chiếc chìa khóa được giấu trong hàm răng của nó.”

“Rồi sao?” bác sĩ tâm lý Từ Viễn vừa nghe vừa gật đầu, thỉnh thoảng vẽ lên giấy một ít chữ hỏi: “Anh tìm được chìa khóa không?”

“Tìm được, dùng cánh tay của tôi để trao đổi.”

“Anh mở chiếc cửa ấy ra không?”

“Ừm, có mở.”

“Bên trong có gì?”

“Có...” Lâm Gia Duệ nhắm mắt, hít thật sâu: “Một giọt nước mắt.”

“Nước mắt?”

“Đúng, giọt nước mắt ấy rơi vào lòng bàn tay tôi rồi biến mất luôn.”

“Giấc mơ khá thú vị. Xác thực mà nói, mỗi một giấc mơ của anh đều rất kì lạ, nếu dựng thành phim, chắc sẽ thu hút lắm.”

“Ừ, nếu có dịp.”

“Nhưng trừ lần đó, Lâm tiên sinh, anh không muốn nói sao? Ví dụ như cuộc sống của anh, sự nghiệp của anh, tình cảm của anh... Tôi hi vọng có thể giúp được nhiều cho anh.”

Lâm Gia Duệ ngáp một cái: “Anh đã giúp tôi nhiều rồi, người ta bỏ tiền ra đến bác sĩ tâm lý, có người vui vẻ kể lại bí mật của mình, có người oán giận phiền não, còn tôi, chỉ muốn kể lại những giấc mơ đêm trước của mình, không thể sao?”

“Đương nhiên có thể, giấc mơ cũng là một phần phản ánh từ cuộc sống thực.” Từ Viễn như có suy nghĩ, chuyển động bút, đột nhiên hỏi: “Lâm tiên sinh, anh bao lâu rồi không khóc?”

Lâm Gia Duệ nhắm chặt hai mắt, cổ vẻ như đang đắm chìm trong giấc mộng ảo của mình, mãi sau mới thản nhiên nói: “Đời người có thể rơi được bao nhiêu nước mắt? Từ năm mười tám tuổi tôi đã không khóc, rồi hai tám tuổi không khóc, đương nhiên tương lai cũng sẽ không khóc.”

“Việc gì đáng thể hiện ra ngoài thì nên bộc lộ, nếu như gặp áp lực, đối với anh không có lợi.”

“Bác sĩ Từ, thời gian khám bệnh của chúng ta hình như qua lâu rồi thì phải? Tôi không muốn tốn thêm tiền khám ngoài giờ đâu. Ngày mười hai tháng sau tôi sẽ quay lại uống trà.” Lâm Gia Duệ đuổi người, chậm rãi ngồi trở lại sofa, T-shirt cùng đôi giày thể thao càng khiến tuổi tác trên gương mặt búp bê của cậu nhạt nhòa.

Từ Viễn không biện pháp đành than thở: “Hi vọng lần sau anh trở lại đây có thể thoải mái nói ra chuyện xưa.”

Lâm Gia Duệ nghe mà không nói, phất phất tay, đi đến cửa sổ dừng chân, quay đầu: “Đúng rồi, tôi đã từng nói qua với anh chưa nhỉ? Người chú bị trục xuất khỏi gia môn của tôi, mới đây từ nước ngoài trở về, hơn nữa toàn quyền chấp chính tập đoàn Lâm thị.”

Lâm Gia Duệ mỗi lần tới khám bệnh cũng chỉ kể về những giấc mơ khó hiểu của cậu ta, rất ít khi nhắc tới ai đó hay sự việc nào khác, bởi vậy Từ Viễn hiểu, người chú này tuyệt không đơn giản, vội hỏi: “Ồ? Quan hệ giữa hai người có phải không tồi không?”

“Người ấy chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi, chúng tôi có thể nói là cùng nhau lớn lên. Nhưng sau này phát sinh một chuyện, tôi nhớ rõ chú ấy nói chú ấy hận từng người trong Lâm gia.”

Hào môn thế gia chính là như vậy, vì tranh đoạt tài sản, cha con anh em cũng có thể trở mặt thành thù.

Từ Viễn biết bối cảnh của Lâm Gia Duệ, bởi vì hiểu nên mới gạt đầu, hỏi tiếp: “Vậy anh ta là người thế nào?”

“Chú ấy?” Lâm Gia Duệ nhú mày, ánh mắt như xuyên qua trùng trùng điệp điệp thời gian, nhưng rồi rất nhanh thanh tỉnh, nhẹ tênh nói: “Ừm, công phu trên giường của chú ấy không tệ.”

“Hả?”

Từ Viễn kinh ngạc.

Mà Lâm Gia Duệ đã xách balo lên chậm rãi bước ra khỏi cửa.

Cậu bình thường bước chân ra cửa sẽ có xe đón đưa, nhưng chỉ có ngày đi khám này, bất luận là trời mưa, đều đi bộ tới. Một phần do không muốn nhiều người biết bí mật này của mình, một phần là muốn đi dạo ngắm người. Nhưng suy nghĩ của cậu thay đổi quá nhanh, trong não hiện lên một hồi tinh cầu đại chiến, lại một hồi biến thành khung cảnh cổ trang, đang định tĩnh tâm sắp xếp kịch bản phim mới thì có một chiếc xe ô tô màu đen dừng trước mặt.

Nam nhân ngồi trong xe đeo một cái kính lớn, tướng mạo anh tuấn, ai không biết tưởng đâu là ngôi sao nào đó, khước miệng hơi cong nụ cười, hạ cửa kính xe nói: “Lên xe.”

Cậu nói đơn giản mang tính ra lệnh, thái độ rất bá đạo.

Lâm Gia Duệ không nghĩ nhiều, ngồi vào xe.

“Tôi vừa từ Lâm gia đi, đang định ăn cơm, cùng nhau ăn đi.” Lâm Dịch dấm ga, không đợi Lâm Gia Duệ đồng ý liền lái xe, “Ra khỏi cửa sao không lái xe?”

“Không có bằng lái. Ra cửa hoặc có người đón đưa hoặc dựa vào hai chân mà đi, dù sao tôi cũng không có hứng đi xe.”

“Từ nhỏ đã tùy hứng.”

Lâm Dịch cười thành tiếng, một tay nắm vô lăng, tay kia rút điều thuốc đưa lên miệng, rồi ném chiếc bật lửa cho Lâm Gia Duệ.

Lâm Gia Duệ thành thạo châm lửa giúp hắn.

Lâm Dịch liếc nhìn cậu hỏi: “Nghe nói cậu hiện đang làm đạo diễn? Sao lại chạy đi làm nghề này? Tôi nhớ trước kia cậu nói muốn học y.”

“Con người luôn thay đổi.” Ánh mắt Lâm Gia Duệ không chớp, “Hơn nữa tôi làm đạo diễn, so với ai đó làm lưu manh thì tốt hơn.”

Lâm Dịch cười ha ha, sau đó tiếp tục han huyền cùng Lâm Gia Duệ, cuối cùng dừng xe trước cửa một khách sạn. Chỗ ngồi đã sớm đặt, bàn xoay ở tầng trên cùng, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy được toàn bộ cảnh đêm đẹp nhất thành phố.

Lâm Gia Duệ im lặng thưởng thức cảnh đẹp động lòng, nhin không được hỏi: “Chú định cùng ai ăn ở đây à?”

“Một mình tôi.”

“Lâm phu nhân không cùng chú về nước sao?”

“Lâm phu nhân nào?”

Lâm Gia Duệ nhìn không ra có phải hần giả vờ hay không, nghĩ ngợi, vẫn nên giải thích: “Người phụ nữ kết hôn với chú ấy?”

“À,” Lâm Dịch lúc này mới bừng tỉnh, thấp giọng: “Không có người này.”

Lâm Gia Duệ liếc mắt nhìn vị trí chiếc nhẫn trên tay trái hần: “Ly hôn?”

“Căn bản là vì lợi ích. Trên đời này cái gì có thể lợi dụng được thì cố mà lợi dụng, xong việc rồi thì...”

“Đương nhiên một cước đá bay.”

Lâm Gia Duệ thay hần nói nốt.

Lâm Dịch cười cười, không phản bác. Mười năm không gặp, tính tình của hần một chút cũng không thay đổi, cho dù thất bại cũng phải rõ ràng.

Nếu là Lâm Gia Duệ mười tám tuổi, có thể sẽ mắng hần khôn kiếp, lớn tiếng chất vấn hần, người bị lợi dụng kia giờ phải làm sao? Mà Lâm Gia Duệ hai mươi tám tuổi, chỉ nhẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu nhìn đồ ăn.

Đợi cho rượu vang được mang lên, Lâm Gia Duệ nâng li chạm với Lâm Dịch: “Chúc mừng chú trở thành chủ tịch mới của tập đoàn Lâm thị.”

Lâm Dịch nhấp chút rượu: “Đây là thứ tôi nên được.”

Hần trở về Lâm gia, vì báo thù mà trở nên tuyệt vọng khiến hần trở thành kẻ điên cuồng, ngay cả hôn nhân của mình cũng đem ra đánh cược, còn có gì hần không làm được đây?

Lâm Gia Duệ đoán trong đó hần còn có khúc mắc, nhưng vẫn nghi hoặc: “Chú làm thế nào lấy được cổ phần công ty?”

“Anh cả cậu vui vẻ đánh bạc, anh ba cậu vui vẻ mạo hiểm, chị hai cậu...” Lâm Dịch rót cho mình một li rượu, cười nói: “Cậu đại khái không biết nhỉ? Cô ta ở bên ngoài nuôi trai bao.”

Lâm Gia Duệ nhú mày, nhưng tuyệt không kinh ngạc: “Mỗi người đều có điểm yếu, mà chú vừa vắn nắm được nhược điểm của bọn họ.”

“Ừ, tiếp đến chỉ còn cậu.”

“Tôi? Tôi không mê đánh bạc, không mê mạo hiểm, cũng không nuôi trai... Tôi rất ngạc nhiên, chú nắm được điểm yếu gì của tôi?”

Lâm Dịch đặt li rượu xuống, cười như không cười nhìn Lâm Gia Duệ một lúc, sau mới sát bên tai cậu, nhẹ nhàng phun ra một từ: “...Tôi.”

Toàn thân Lâm Gia Duệ cứng nhắc.

Trong đầu hiện lên cảnh nhiều năm về trước, hần như nào cũng không thể ngờ, nhiều năm trôi qua, người đàn ông trước mắt này vẫn ảnh hưởng lớn đến mình như thế. Cậu nắm chặt tay mới trấn tĩnh lại, cười lạnh: “Chú, có phải chú tự mình đa tình quá không?”

Lâm Dịch như sớm dự đoán được cậu sẽ phản ứng như vậy, không chút hoang mang ngồi trở lại chỗ, đối chủ đề: “Tôi vẫn chưa chuyển về nhà chính của Lâm gia, cậu đoán tôi mấy ngày nay ở đâu?”

Không đợi Lâm Gia Duệ đoán, ngón tay hần gõ mặt bàn, tự đáp: “Ồ khách sạn này.”

Nói xong, lấy từ trong túi áo ra thẻ phòng, chậm rãi tới trước mặt Lâm Gia Duệ.

Lời mời thật sự quá rõ ràng.

Lâm Gia Duệ mở lớn mắt nhìn thẻ phòng.

Lâm Dịch giống như an ủi động vật nhỏ, sờ đầu cậu, dỗ: “Cậu suy nghĩ kĩ một chút đi, không cần gấp, thời gian tôi chờ là một điều thuốc.”

Rồi lấy bật lửa ra châm, không để ý người khác, tư thế hần nhả khói thật tiêu sái, nuốt vào nhả ra, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, mị lực. Khi làn khói mờ mịt dần tản đi, hần thuận tay di đầu thuốc, không nói gì xoay người bước đi.

Lâm Gia Duệ không ngẩng đầu nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dịch, bởi vì cậu biết hần tuyệt đối không quay đầu. Nói chỉ chờ thời gian một điều thuốc, một giây một phút cũng không muốn cho nhiều hơn.

Không phải đã sớm rõ tính cách của người đàn ông này sao?

Lâm Gia Duệ cười khở, cuối cùng đưa tay cầm thẻ phòng trên bàn.

Đúng vậy, cậu thừa nhận.

Lâm Dịch chính là điểm yếu của cậu.

Lâm Gia Duệ bước theo Lâm Dịch vào thang máy, hai người không nói một câu, chỉ nhìn bảng điều khiển nhảy từng số một. Khi bảng chỉ màu hồng hiện số mười, Lâm Gia Duệ đột nhiên nói: “Thù lao tính ra sao? Tính theo ngày hay theo số lần? Trên danh nghĩa cổ phần trong tập đoàn Lâm thị của tôi là...”

Nói được một nửa, phần còn lại bị môi Lâm Dịch chặn mất.

Nụ hôn vương mùi khói thuốc quen thuộc mà xa lạ.

Lâm Gia Duệ nhắm mắt, mặc Lâm Dịch bá đạo nắm lấy hô hấp của mình trong tay, nụ hôn kết thúc, nghe thấy hần cười nhẹ bên tai: “Tôi nói đùa thôi, cậu tưởng thật à? Tiểu Duệ, tôi rất nhớ em.”

Mấy lời cuối cùng như đôi tay vô hình, lập tức bóp chặt lấy tim Lâm Gia Duệ. Cậu chậm mở hai mắt, đưa tay ấn nút thang máy, cửa thang máy vừa mở lập tức đóng lại, rồi vít cổ Lâm Dịch xuống, chủ động hôn.

Nụ hôn thứ hai nồng nhiệt và triền miên hơn.

Đầu óc Lâm Gia Duệ mơ hồ, không nhớ sau đó ra khỏi thang máy thế nào, chỉ biết cuối cùng cũng vào được trong phòng. Cậu dường như trở lại một trong những giấc mơ của mình — tựa như cậu đã từng miêu tả với bác sĩ tâm lý vậy, cậu ở trong làn nước biển lạnh giá ấy tìm chiếc chìa khóa bị giấu kín, cá mập hung ác lao tới, cắn xé cậu thành từng mảnh.

Cậu giãy dụa trong làn sóng ấy, thân thể đau đớn không ngừng run rẩy, nhưng lại có một cổ lực mạnh mẽ, một lần lại một lần đưa cậu đến với khoái cảm điên cuồng.

Cậu hốt hoảng mở cánh cửa lớn ấy, bên trong là khoảng không còn có một giọt nước mắt trong suốt.

Lâm Gia Duệ cẩn thận vươn tay ra.

Nhưng giọt lệ này vừa chạm vào tay cậu liền biến mất tăm.

Lâm Gia Duệ ngạc nhiên từ trong giấc mơ tỉnh lại thì trời đã sáng. Giường khách sạn khá lớn, Lâm Dịch đang đứng ở đầu bên kia chiếc giường, soi gương chỉnh trang lại cổ áo.

Trên người Lâm Gia Duệ truyền tới một trận mỗi đau, vất vả lắm mới ngồi dậy được, nhìn người đàn ông trong gương hỏi: “Sớm thế đã đi rồi à?”

“Ừ, buổi sáng có cuộc họp ban giám đốc Lâm thị, em cũng đi cùng chứ?”

“Không cần.” Lâm Gia Duệ xua tay, lập tức nói: “Tôi không hứng thú với chuyện công ty, cho dù chú có phá nát Lâm thị, tôi cũng không quan tâm.”

Lâm Dịch cười ha ha, tiến lại hôn lên má cậu.

Lâm Gia Duệ thuận tay sửa lại tây trang cho hắn, lấy ra một tấm danh thiếp trên người hắn, liếc mắt một cái rồi trả lại: “Tôi tưởng chú đổi tên rồi.”

“Đổi rồi.” Lâm Dịch vẫn cười nhưng ánh mắt thêm chút hung ác: “Trong lòng từng thề trước khi đạt được mục đích, tôi sẽ không bỏ cái họ “Lâm” này.”

Lâm Gia Duệ hiểu.

Đôi mắt của hắn chưa từng thay đổi.

Hắn... vì báo thù mà đến.

70. Quyển 2 - Chương 70: Phiên Ngoại 4

Thời gian này Tần Phong khá buồn bực.

Đầu tiên là nữ diễn viên Bạch Vi Vi cậu theo đuổi bấy lâu thông báo kết hôn, không chút báo trước đính hôn với tiểu công tử Lâm gia. Đương nhiên Tần Phong không thừa nhận mình kém cỏi hơn họ Lâm kia, kết hôn...? Hừ, cậu cũng không muốn treo cổ trên một cái gốc cây sớm như thế. Cho nên đành rời khỏi cạnh tranh, để người khác ôm mỹ nhân thôi.

Tiếp theo là việc buôn bán ở công ty có chút sai sót, cha cậu gần đây tâm trạng hơi kém, vất vả thể mà quyền lợi lại chuyển về trên tay ông anh Tần Trí Viễn của cậu. Được rồi, việc này không tính, dù sao cậu sớm đoán việc này sẽ không tới lượt cậu.

Việc khiến Tần nhị gia nhin không nổi thật ra là tiểu tình nhân ngàn kiều trăm mị của anh trai cơ.

Không không không!

Nhầm rồi, Cố Ngôn không hề kiều cũng không mị, uống phí sinh ra có khuôn mặt đẹp đến thế, thực chất là một kẻ lưu manh!

Tần Phong nhớ lại mấy ngày trước Tần Trí Viễn đưa Cố Ngôn về nhà ăn cơm, tức đến nỗi muốn phọt máu, người không biết thẹn cậu gặp nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy qua kẻ nào vô liêm sỉ như thế! Không nghĩ xem Tần Phong cậu là ai, mà dám, dám...

Tần Phong càng nghĩ càng cảm thấy bị đè nén, liền gọi điện thoại cho bạn tốt tới uống rượu, cậu lái xe tới PUB gần đó. Bạn của cậu họ Tạ, cậu ta am hiểu nhất là ăn uống vui chơi, suốt ngày lăn lộn trong vòng giải trí hỗn loạn này, mới đây leo lên được chức phó đạo diễn một đoàn phim nào đó, cuộc sống khá thoải mái.

Tần Phong vừa uống vừa phun mật vàng, Tạ Văn cười hì hì lắng nghe, cuối cùng an ủi: “Không phải chỉ là đàn bà thôi à, có gì ghê gớm nào? Chỉ bằng cái tên Tần Phong của cậu thôi, sợ không tìm được người tốt hơn sao?”

Hắn nghĩ Tần Phong vì việc Bạch Vi Vi lấy chồng mà đau lòng nên mới thuyết phục mạnh mẽ vậy: “Ồ đoàn làm phim của tôi có mấy diễn viên mới nổi xinh đẹp lắm, có muốn tôi giới thiệu cho không?”

Tần Phong xua xua tay, cảm thấy tâm tình phần khởi.

Kể từ khi theo đuổi Bạch Vi Vi thất bại, cậu lâu lắm không tìm bạn gái mới, không phải không gặp được người động lòng hay nhu thuận, mà là mỗi lần, mỗi lần... tên Cố Ngôn đáng chết kia đột ngột từ đâu nhảy ra, ở trong đầu cậu chạy qua chạy lại.

Không không không!

Cậu không phải có hảo cảm đặc biệt gì với Cố Ngôn cả, cậu chỉ là... chỉ là thấy không cam lòng! Đúng vậy, tên đó vui vẻ cướp lấy anh trai cậu, mà lại còn là kẻ không xuất sắc, cảm thấy có chút không bằng lòng.

Tần Phong dốc cạn li rượu, tửu lượng của cậu vốn không tốt, thế mà hôm nay uống đến nhiều vẫn không say, mơ hồ nghe thấy Tạ Văn nhận điện thoại, nghe từ được từ mắt: “Ừ... đúng, là bar kia...”

Tần Phong liếc mắt hỏi: “Sao?”

“Có việc, có vấn đề quan trọng quên không cầm, tìm người mang tới đây giúp tôi ấy mà.”

“Trở thành phó đạo diễn ngồi im một chỗ, chỉ đạo từ xa rồi.”

“Ồ đâu so với Tần nhị thiếu cậu được.”

Ngay lúc hai người cười nói, người chạy vật cho Tạ Văn đã tới — đó là một người tuổi còn trẻ mặc T-shirt đen, trên sống mũi là cặp kính, mắt nhỏ rất đẹp, nhìn qua tư văn nhã nhặn, đáng vẻ an tĩnh như vậy so với không khí trong bar có vẻ không hợp.

Trong nháy mắt, Tần Phong nghĩ mình nhìn thấy Cố Ngôn.

Đương nhiên đây là ảo giác do cồn tạo nên.

Người nọ chẳng qua có vài phần giống Cố Ngôn mà thôi, nhất là khi nhìn nghiêng, cái mũi thẳng cùng đôi con ngươi đen láy, ánh mắt rất hấp dẫn.

Tần Phong cảm thấy mình say lắm, người trẻ tuổi ấy nói với Tạ Văn mấy câu thì vội vã rời đi, Tần Phong chăm chú nhìn không rời, miệng hỏi: “Cậu ta tên gì?”

“Ai?” Tạ Văn ngăn người nhớ lại: “Cậu nói Diệp Phi à?”

“Diệp Phi?” Tần Phong nhắc lại tên này, hỏi tiếp: “Cậu ta làm gì?”

“À, là diễn viên phụ, ở trong đám minh tinh mới nổi, sao? Tần thiếu gia không phải có hứng thú với cậu ta chứ? Khẩu vị của cậu thay đổi nhanh thật.”

“Diện mạo cậu ta không tồi.”

“Ngũ quan đoan chính, còn có người nói cậu ta nhìn giống đại minh tinh... ờ, kêu là gì ý nhỉ?”

“Cố Ngôn.”

“Đúng, đúng, chính là Cố Ngôn! Đáng tiếc người nhìn đẹp nhưng chưa chắc có thể nổi danh.”

Tần Phong gật đầu có vẻ tán đồng, Cố Ngôn trước kia chẳng phải cũng chỉ là kẻ vô danh sao? Sau này gặp được anh trai cậu, mới lên đời. Trong cái vòng lẩn quẩn này, có thực lực cũng cần phải có vận khí.

“Người tên Diệp Phi kia... Cậu ta diễn ra sao?”

Tạ Văn nghe mà cười không ngừng: “Cậu ta chỉ diễn mấy vai cỏn con thôi, sao mà nhìn ra được thực lực chứ? Nhưng cậu ấy là người rất cố gắng nghiêm túc, kịch bản chỉ có vài câu nhưng cậu ta cũng có thể viết đầy một trang giấy cảm xúc.”

“Thế mà không nổi được à?”

“Diễn viên, diễn viên chỉ có diễn xuất thì ích gì? Phải có khéo léo thì mới thành danh được. Diệp Phi này mặc dù bên ngoài không tệ nhưng tính cách trung thực quá, tôi thấy chắc chỉ có mệnh làm diễn viên phụ thôi.”

Tần Phong cũng cười theo, nhẹ nhàng đong đưa li rượu, thấp giọng nói: “Thế thì không hẳn.”

Tần Phong bước vào phòng riêng trong khách sạn, Diệp Phi đã im lặng ngồi bên mép giường.

Cậu ta vẫn mặc kiểu đồ màu đơn giản như thế, màu đen càng làm tôn lên màu da trắng, cái kính trên sống mũi phản chiếu ánh sáng, đôi con ngươi trầm tĩnh mỹ lệ. Cậu ta vừa thấy Tần Phong đi tới, gật đầu gọi: “Tần tiên sinh.”

Thái độ rất tự nhiên, không khẩn trương cũng không ngượng ngùng, như kiểu không biết bọn họ chuẩn bị tiến hành một cuộc giao dịch.

Tần Phong ngược lại có chút vặn vẹo, đi tới bên giường dừng lại, hỏi: "Tạ Văn đã nói với cậu chuyện của tôi chưa?"

"Ừm, cho dù Tạ đạo không nói tôi cũng sớm nghe qua đại danh của Tần tiên sinh."

"Tên đó... nói thế nào với cậu?"

Diệp Phi ngẩng đầu liếc nhìn cậu, ngữ điệu bình tĩnh muốn chết: "Anh ấy nói tôi nếu muốn đảm bảo được vai diễn lần này, phải ngủ với anh."

Tần Phong xém chút ngã xuống đất.

Cậu hận không thể đem Tạ Văn ra đánh cho một trận!

Việc này cuối cùng phải làm như nào? Có ai lại trực tiếp đi hăm dọa người ta như thế không hả?

Tần Phong sợ Diệp Phi bị xúc phạm, vội vàng giải thích: "Cậu đừng hiểu lầm, tôi bảo Tạ Văn tìm cậu, là vì muốn cho cậu một cơ hội. Chỉ cần cậu theo tôi, sau này sẽ có đất diễn. Hơn nữa, không cần phải diễn mấy cái vai nhò nhoi này, tôi đảm bảo sẽ giúp cậu lên làm diễn viên..."

Nói còn chưa xong, Diệp Phi đã lên tiếng: "Đừng nói nhiều, cởi quần áo đi."

"Hả?"

"Tôi tắm rồi mới tới đây, anh phải tắm à?"

"Không, không cần."

Diệp Phi "Ừ" một tiếng, bắt đầu cởi đồ.

Tần Phong có chút không thích ứng kịp. Cậu trước kia kết giao với cả trai lẫn gái, đại đa số đều nhìn trộm thân phận nhị công tử Tần gia, nhưng cho dù là kẻ yêu thích hư vinh cũng không biểu hiện... ặc, nhiệt tình vậy. Tất cả mấy thứ đã chuẩn bị sẵn như rượu, lời ngon tiếng ngọt, mấy chuyện thủ đoạn không cần dùng tới.

Diệp Phi nhanh chóng cởi hết sạch đồ.

Tần Phong nhìn mà trở mắt.

Dáng người Diệp Phi thật đẹp... vượt ngoài dự kiến của cậu, cậu hoàn toàn không nghĩ tới cậu ta là kiểu "mặc quần áo thì gầy, thoát ý thì liêu nhân", nhìn không được bật hỏi: "Cậu bình thường có tập thể hình không?"

"Thỉnh thoảng vận động một chút."

"Thật, cơ thể đẹp ghê."

"Cảm ơn."

Diệp Phi nói xong câu này thì quần lót cũng cởi xong, nhưng cậu ta lại không giống với tưởng tượng của Tần Phong, dịu ngoan nằm xuống giường. Ngược lại, cậu ta đưa tay, trực tiếp đè Tần Phong xuống!

Này này này... cũng chủ động quá đi!

Tần Phong cuối cùng cảm giác có chút không đúng, vùng vẫy hỏi: "Cậu làm gì thế?"

Diệp Phi kéo khóa quần cậu, chắc nịch nói: "Lên giường với anh."

Xác thực là lên giường, nhưng người bị đè thế nào lại là cậu? Giải thích này không phải là lệch đi tận mười vạn tám nghìn dặm rồi chứ?

"Không đúng! Cậu nhầm rồi!" Tần Phong phát hiện sức lực của Diệp Phi mạnh kinh người, vùng vẫy nửa ngày mà không dậy nổi, đành phải không màng hình tượng gào lên: "Tạ Văn đã nói gì với cậu hả? Tôi... ô ô ô..."

"Tạ đạo nói hết với tôi rồi." Diệp Phi tháo kính ném lên đầu giường, dùng đôi môi nóng ẩm ngăn chặn cái miệng của Tần Phong, thanh âm trầm thấp mà khàn: "Tần tiên sinh yên tâm, tôi sẽ biểu hiện thật tốt."

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-hoa>